

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျိုမေ

တော့နဲ့တောင့်စွယ်

အချစ်နဲ့အမှန်းရယ်

BURMESE
CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၅၊ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိ - ၁၄၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ်/ ကြယ်စင်မျိုးဝေ - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။

၂၈၈ - စာ ၂၂၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ်

သည်လူတွေဟာ ...

လောကကြီးရဲ့ အချစ်ကြောင့်သေဆုံးသွားကြတာလား။

အမုန်းကြောင့် သေဆုံးကုန်ကြတာလား။

ဘယ်သူတွေလဲ ...

ဘာဖြစ်လို့ ကားထဲမှာ လာသေနေကြတာလဲ။

ရွှေယွန်းဝို

ပြည့်အသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်း...တဲ့။
သံသရာအဆက်ဆက်က ဝင့်ကြေးတွေကြောင့်ဆိုလည်း
သည်ဘဝမှာပင် ဝင့်ကြေးတွေ ပြေပါတော့။
အမုန်းကြေးတွေ ပြေပါတော့။
သူကတော့ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။

ဇွဲနုရဏီ

အခန်း (၁)

ရွှေယွန်းမိုး။

သူငယ်ချင်းအားကိုးနှင့်ရန်ကုန်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် သူငယ်
ချင်းက လောလောဆယ် စင်္ကာပူသို့ အလုပ်လုပ်ရအောင် သွားပြီဆို
သည့်အခါ သူမ အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားရ၏။

ပြီးခဲ့သည့်လအထိ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း။
ဘစ်လလောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်နှင့် အခြေအနေ
တွေကလည်း အပြောင်းအလဲ။ သူငယ်ချင်းနေသည့် တိုက်ခန်းမှာ
အတ္တပင်ထိုင်ရင်း သူ့အဖော်ဆိုတာတွေကို ရွှေ မသိမသာ အကဲခတ်
ထိုက်တော့ ...

ပုံစံတွေက အလန်းလွန်၊ အလွန်လန်းတွေ။ ပေါ့ပေါ့နေ

၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပေါ့ပေါ့စား ပုံစံတွေ။ ဟုတ်တောင် ဟုတ်ရဲ့လား။

ကြည့်ပါဦး။ တိုက်ခန်းထဲမှ မမနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံကို။
တစ်ယောက်က ဖိန်းကွာတားနှင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်။ ဘောင်းဘီက
တင်သီးတောင် မလုံချင်။ အင်္ကျီကလည်း ယောက်ျားဝတ်စွပ်ကျယ်။
မြင်ယောင်သာ ကြည့်ပါတော့။

ဖွေးဉှဲ နုထွတ်နေသည့်အသားစိုင့်တွေ အကုန်ပေါ့။ နောက်
တစ်ယောက်ကတော့ ပေါင်လယ်လောက်ရှိသည့် ဂါဝန်ပါးပါးလေး
နှင့်။ အတွင်းခံအရောင်တွေပါ မြင်နေရတာ။

သူတို့ဟာ ဝတ်ပုံစားပုံလော်မာတာလား။ ဘုရားရေ ...
နိုင်ငံခြားကျနေတာပဲ။ အိမ်နေရင်းဆိုလည်း သူမဖြင့် အဲလိုတွေ
ဘယ်နေရာမှာမှ မဝတ်ရဲပါဘူး။ ဟိုဒင်း Sexy girl တွေကျနေတာ
ပဲ။

ရွှေ သူ့ကိုယ်သူ ယောင်ယမ်းပြီး ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ဂျင်း
ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပိုရှပ်ခါးတီးလေး။ ဘယ်နေရာမှမပေါ့။ ဒါဟာ
တောသူမို့လို့ ပြောရအောင်လည်း သူမလည်း ဝိုင်းမြို့သူပါ။ ကိုယ့်
ပင်ကိုစိတ်ကိုက ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်တွေ မကြိုက်တာ။

ပေါ့မှ၊ ဖော်မှ ခေတ်မီတာမဟုတ်။ လုံလုံခြုံခြုံလေးနှင့်လည်း
ခေတ်မီတာပါပဲ။ ယခုပဲ ကြည့်လေ။ ရွှေအသွင် ဂျင်းဘောင်းဘီအပေါ်
အပြာနုလေးနှင့် စပိုရှပ်ပြာလဲ့လဲ့လေးဝတ်ထားရုံပေမယ့် ခေတ်လည်း

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမုန်းရယ် ၆၆

၉

မီး လှလည်းလှ။ နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်နေတာ။

ဖွေးနုကြည့်စင်နေသော အသားအရေနှင့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး
လှလှ၊ မျက်နှာကျ လှလှလေးမှာ နှာတံလှပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးဟာ
နှင်းဆီဖူးလို လုံးလုံးအိအိလေး။ ကိုယ်လုံးကလည်း မော်ဒယ်တွေလို
ပိန်ကပ်မနေဘဲ ၅ ပေ ၆ လက်မ။ အရပ်နှင့်လျော်ညီစွာ ပြည့်ပြည့်
လေး။ ရှုပ်ခနဲကြည့်ရင်တော့ သွယ်သွယ်လေးပေါ့။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် အကဲခတ်ပြီး
တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆက်တီပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ရာ
မှ ...

“ယူကြည့်ရတာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ အားကိုးရှိပုံရတယ်၊
တခြားအသိအကျွမ်း မရှိဘူးထင်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အမျိုးမရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း တို့တွေနဲ့အတူ ဒီမှာ နေချင်နေလေ၊ တိုက်
ခန်းခကို အချိုးကျထည့်ပေါ့၊ စားတာကတော့ ကြုံရာဆိုင်မှာ ဆွဲ
လိုက်တာပဲ”

“ကျွန်မမှာ အလုပ်မှမရှိဘဲ၊ ငွေလည်း နည်းနည်းပဲ ပါတာ”

“ရပါတယ်၊ အလုပ် ဝိုင်းရှာပေးမှာပေါ့၊ အလုပ်ရတော့
စိုက်မျှပေး ကျန်းမာရေးလုပ်ပေါ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမတို့”

“ရပါတယ်၊ မင်းပုံကြည့်ရတာ ရိုးသားပုံပေါက်တာရယ်၊ နောက်... ခင်ဖုန်းရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတာရယ်ကြောင့် လက်ခံလိုက်တာ၊ အဲ... တို့တွေ အချင်းချင်း နားလည်မှုတော့ ရှိပေးရမယ်နော်”

“ရှင်”

သူမစကားကို ရွှေ နားမလည်။ ဘာတွေလဲ။

“ဪ... တို့ညွှတ်သည့်တွေ၊ ဘာတွေ လာရင်တော့ ယူ အပြင်ထွက်ပေးပေါ့၊ တိုက်ခန်းက ကျဉ်းတယ် မဟုတ်လား”

ဘုရားအဆူဆူ ကယ်တော်မူပါ။ သူ့စကားက ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ။ ညွှတ်သည့်ဆိုတာ ဘာတွေလဲ။ မကောင်းတဲ့အလုပ် ကိုများ လုပ်စားနေကြတာလား။ ရွှေယွန်းမို့ သံသယတွေ ဝင်နေဆဲ နောက်တစ်ယောက်က ...

“မလန့်ပါနဲ့၊ ညွှတ်သည့်ဆိုတာ တို့ချစ်သူတွေကို ပြောတာ ပါ၊ ဒီမှာ နေခဲပါတယ်၊ ငါတို့ လိုက်သွားတာ များတယ်”

“မမတို့က ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူးလားဟင်၊ ရွှေလည်း အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်း... ဟင်း... တို့က အလုပ် လုပ်စရာမလိုဘူးလေ၊ ဒီလိုပဲ အလှပြင်လိုက်၊ သွားလိုက်၊ လာလိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက် လိုက်ကပဲ အလုပ်ပေါ့၊ တို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ စပွန်ဆာတွေ ရှိတယ်”

“ရှင်”

ရွှေယွန်းမို့ သားရဲတွင်းထဲ ရောက်နေတာလား။ ဒါဆို သုမရဲ့သူငယ်ချင်း ခင်ဖုန်းလွင်ကရော လူကောင်းမှဟုတ်ရဲ့လား။

“ယူရော ... စပွန်ဆာ လိုချင်ရင် ပြော၊ ကိုယ်တို့မှာ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ယူ ခေါင်းခေါက်ပြီး ရွေး လို့ရတယ်နော်၊ ယူရုပ်က ချောချော၊ သန့်သန့်လေ၊ တကယ့် ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေကိုမှ ရွေးလို့ရတယ်”

“နေ ... နေပါစေ မမရယ် ... ရွှေ ကြောက်ပါတယ်၊ ဦး... နယ်မှာ ရွှေ ရည်းစားရှိပါတယ်၊ လောလောဆယ် ကောင်း ရောင်းကောင်းဝယ်အလုပ်တစ်ခုခုရရင် တော်ပါပြီ”

ရွှေယွန်းမို့ ဘီလူးမတွေရဲ့ဂူမှ အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်ချင်ပါ ပြီ၊ သူမ ဒီမှာ တည်းတောင်မတည်းရဲ့၊ တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားဆုံး ဖြတ်မှပါပဲ။ ကြာရင်မလွယ်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ညီမသဘောပါ၊ ခဏလောက် နား၊ ကြောက်တဲ့အလုပ်ရှာချင်ရှာ”

“ဟို... ဒီအနီးအနားမှာ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်လေ။ ဘာလေး မရှိဘူးလား မမရယ်၊ ရွှေ မမတို့ကို အားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့ ရပါတယ်၊ အလုပ်ရမှ ရွှေသွားပေါ့”
သည့်လောက်ပြောနေတော့ ရွှေယွန်းမို့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်

၁၂ နို့ ကြယ်စင်များစေ

လောက် နေကြည့်ရင်း အလုပ်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ အခြေ
အနေ ဒီလောက်ဆိုမှတော့ မဟုတ်လောက်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး ဖြူဖြူချောချောလေးတွေပါ။
ခေတ်လွန်အပြင်အဆင်နှင့် Sexy ကျတာတော့ ရွှေ့ မကြိုက်ပါ။
မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာပဲလေ။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ အခြေအနေတွေက အေးအေး
ချမ်းချမ်း။ ရွှေယွန်းမို့ မနက်စောစော ထခါ ထမင်းအိုး ပလပ်ထိုးပြီး
ချက်လိုက်သည်။

ခင်နဒီနှင့်မိုးပွင့်စံ ... တဲ့။

ဘဝမှာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ စပွန်ဆာယူကာ သက်
သောင့်သက်သာနေကြသူတွေ။

ရွှေယွန်းမို့ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး လုံဖျားပုစင်းနားတာနှင့်
တို့နားနားက ချေးပါဆိုသလို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိသည်။

သူမ ဒီမှာနေရတာတောင် မသတိ။

လူဆိုတာ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်၊ အပေါင်းကြောင့်

ဂုဏ်ပျက်သတဲ့။ ယခု သူမ သူတို့နှင့်အတူနေ၊ နေရတာ စိတ်ဆင်းရဲပါသည်။ အလုပ်ကလည်း ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိ။

သူတို့ကလည်း အလုပ်ရှာပေးဖို့ထက် စပွန်ဆာ ရှာပေးဖို့ပဲ တိုက်တွန်းနေကြသည်။ အပြီးပြတ်ဖော် ရှာကြတာပေါ့။

ရွှေယွန်းမို့ ကိုယ့်ဘဝကို တစ်ချက်လောက် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဪ... ဘဝဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း မဟုတ်ပါလားလေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းလာသာ နေခဲ့ရပေမယ့် သူမ (၁၀) တန်းနှစ်မှာပဲ ဖေဖေရှော့၊ မေမေပါ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုနှင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

နောက်... မိဘတွေမရှိတော့ပြီမို့ လာပြီး အုပ်စိုးနေထိုင်သည့် ဦးလေးလင်မယားရဲလက်မှာ ဘွဲ့တစ်ခုရသည်အထိ ရွှေယွန်းမို့သည်ခံ၊ အောင့်အည်းပြီး နေခဲ့ရသည်။

ယခု ဘွဲ့ရပြီးသည်နှင့် သူငယ်ချင်းအားကိုးပြီး ရန်ကုန်တက်ခဲ့လိုက်တာ။ မှားပြီလားပင်မသိ။

ဖုန်းကြိုဆက်တော့လည်း တစ်ခါမှမကိုင်သည့် သူငယ်ချင်းဟာ စင်ကာပူကိုပဲ တကယ်သွားသလား။ သူမကိုပဲ ရှောင်နေသလားမသိတော့။

လောလောဆယ် ရွှေယွန်းမို့၊ ခင်နာဒီနှင့် မိုးပွင့်စံတို့တိုက်

ခန်းမှာ သောင်တင်နေပါပြီ။ သောင်ပြင်လွှတ်သည့် ရွှေဟင်္သာလေး မဖြစ်အောင် သူမ ကြိုးစားရပါဦးမည်။

သည်တော့ ဒီတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ ရွှေယွန်းမို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားရမည်။ ကြာရင်တော့ လွယ်မှာမဟုတ်။ သူမပါ ရောပြီး သွားလိမ့်မည်။

သူတော်ချင်းချင်း သီတင်းလွေ့လွေ့ ဆိုပြီး လူမလေး၊ ငွေမခန့်ဖြစ်တော့မည်။

မနက် (၈) နာရီလောက်မှာ ခင်နာဒီနှင့် မိုးပွင့်စံတို့ နီးလာကြပြီး ရေချိုး အလှပြင်ကြသည်။ နဂိုက သာမန်ချောသည့်ရုပ်တွေဟာ ငြင်ဆင်ပြီးတော့ တော်တော်လေး လှသွားကြသည်။

(၉) နာရီလောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်လုံး အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်၊ အသင့်လာကြိုသည့်ကားများနှင့် ကျော့ကျော့လေး လိုက်ပါသွားလိုက်ကြတာ။

“ထမင်းဆာရင် စားနှင့်နော်၊ ညက ကျန်တဲ့ဟင်းရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမတို့ ကျွန်မလည်း အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်သား ဘာလေး စနည်းနာချင်တယ်”

“ဒါဆို... ထွက်လေ၊ ပြန်လာချိန်ကြတော့ ဖုန်းဆက်တိုက်ပေါ့”

“မမတို့ ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာလဲ”

“ပြောလို့မရဘူး၊ ဖုန်းသာ ဆက်လိုက်ပါ”

ရွှေယွန်းမိပါ အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မြွေမသိ တွင်းမြင်ဆိုပေမယ့် သူမ ခြေလျင်ခရီး လျှောက်သွားရင်း စတိုးဆိုင်တွေ၊ ဖုန်းဆိုင်တွေ၊ စုပါမားကက်တွေကို လျှောက်ကြည့်သည်။ အရောင်းဝန်ထမ်း အလိုရှိသည်။ သန့်ရှင်းရေးဝန် ထမ်းအလိုရှိသည် ... ဆိုတာတွေ တွေ့မလားလို့ပါ။

သူမပုံစံက ရဲဆေးတင်ထားသည့်ပုံ။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်နံ့သာရောင်နှင့် နုနုနွဲ့နွဲ့လေး မဟုတ်။ ခါးထိရှည်သည့်ဆံပင်ကို သားရေကွင်းနှင့် စည်းထားသည်။ ဒါပါပဲ။

သူမ ဟိုငေး။ သည်ငေးနှင့် လျှောက်လာခိုက် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုးမိတော့သည်။

“ဟာ ... ဒီမိန်းကလေး”

တစ်ဖက်မှ စိတ်တိုသံကြောင့် ရွှေ ဟုဟုသလဲတောင်းဆိုရသည်။

“ဆောရီးပါရှင် ... ကျွန်မ မမြင်လို့ပါရှင်”

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲ တောဘုရားပွဲမှာ လျှောက်သွားသလို ငေးနေလို့ဖြစ်မလား။ ဒီပုံစံမျိုး ကားတိုက်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်မ မမြင်လို့ပါလို့ ဝန်ခံပြီပြီနော်၊ ရှင် သိပ်ပြီး ရောင့်တက်မလာနဲ့”

ရွှေယွန်းမိ ဒေါလေးဖောင်းလာပေပြီ။ လူတွေများ သည်းခံနေတဲ့သူကို တက်နင်းချင်တယ်။ သူမ မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ...

ရှင်းသန့်ချောမောသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါလား။ ဆတ်လူငယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်တစ်ခုခု သွားလျှောက်မည့်ပုံစံမျိုး။ ချစ်အဖြူလက်ရှည်နှင့်၊ ပုဆိုးနှင့်။

“တော်ပြီ ... ခင်ဗျားနဲ့စကားများနေရတာနဲ့ ကျုပ် အင်တာဗျူး မမိဘဲနေဦးမယ်”

ကောင်လေးစကား ကြားလျှင် ရွှေ မျက်လုံးလေးများ အရောင်လက်သွားပြီး ကမန်းကတန်းပင် ...

“ရှင်က ဘယ်ကို အင်တာဗျူး သွားရမှာလဲ၊ ကျွန်မရော ချိတ်လို့မရဘူးလား”

“ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စ လိုက်ရှုပ်ရမှာလဲ”

“အလုပ်လိုချင်လို့ပေါ့ရှင်၊ ရှင်အလုပ်က မိန်းကလေးတွေ မခေါ်ဘူးလား”

၁၈ နီ ကြယ်စင်များဝေ

“ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားမှာ အချက်အလက်တွေ ပါလို့လား။ ဘွဲ့လက်မှတ်တို့၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကြောင်း ထောက်ခံစာတို့၊ ဘာတို့”

“အို... ပါတာပေါ့၊ ကျွန်မပါ လိုက်လျှောက်မယ်နော်”

“ပြဿနာပဲ ကဲ... လိုက်... လိုက်... ကိုယ့်ခြေထောက် နဲ့ ကိုယ်လိုက်တာပဲ”

သည်လိုနှင့် မတည့်သူနှစ်ယောက် အတူပေါင်းပြီး သူက ရှေ့မှ၊ ရွှေက နောက်မှ မပြေးရုံတမယ့် ခြေလှမ်းများဖြင့် အတူသွား ခါ အလုပ်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်အဖြစ်။

သူ့နာမည်က နေသူရ။ သူလည်း နယ်မှလာသူဖြစ်ပြီး ဦးလေးအိမ်မှာ ကပ်နေရသူ။

မနေ့က အလုပ်အရွေးမခံရတော့ နောက်အလုပ်တစ် လျှောက်ဖို့ သူမကို အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဖလှယ်ထား ခဲ့ပြီမို့။

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ၁၉

ခင်နဒီက...

“ဒီနေ့ ဦးဆွေ လာမယ်၊ ကိုယ် အပြင်မထွက်တော့ဘူး၊ အိမ်ထဲမှာပဲ အနားယူမလို့”

ရွှေ မျက်လုံးပြုံးသွားသလို ဖိပွင့်စံလည်း မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည်။

“နဒီ... ဒီမှာတော့ လက်ခံဖို့မကောင်းဘူး၊ တော်ကြာ ဆေးပတ်ဝန်းကျင်က အထင်၊ အမြင်တွေ လွဲမှားရင် ပြေးနေရဦး မယ်”

“ဘာလို့ အထင်လွဲရမှာလဲ၊ ဒီတိုက်ခန်းက ယူတစ်ယောက် တည်း ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ဆိုင်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ပြောတာက ယူပါတနာကို အပြင် နာပဲ တွေ့ဖို့”

“ယူလည်း ဒီမှာ ခေါ်လာလို့ရသားပဲ၊ စကားကို ကတ် ပြောပါနဲ့”

ခင်နဒီနှင့်မိုးပွင့်စံတို့ စကားလုံးတွေ တင်းမာလာကြလျှင် ကြားထဲမှ ရွှေ အနေရကျပ်နေသည်။

“တော်ပါတော့ မမတို့ရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကောင်းဆုံးအခြေအနေကို ဖန်တီးကြပါနော်”

“အေးငေ... ငါက အကောင်းပြောတာ၊ တော်ကြာ

၁၀ ကြယ်စင်များဝေ

“... ဘွဲ့ကို ဝတ်ဝန်းကျင်က မိန်းမပျက်တွေလို သတ်မှတ်နေဦးမယ်”

“ယူ သက်သက်ကျေဝင်တာ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ရဲ့ပါတနာက ဆော်တော်ထောတော့ ယူမနာလိုလို့ မဟုတ်လား။ သူက ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ခေါက် စိန်လည်ဆွဲပေးမှာ”

“ယူဘာသာ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ရရ၊ ဒီတိုက်ခန်းကို တော့ ခေါ်မလာစေချင်ဘူး။ ယူ တစ်ယောက်တည်း နေတာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို... ယူ တခြားမှာ တိုက်ခန်းရှာလိုက်၊ ဒါ... ကိုယ် ငှားထားတဲ့ တိုက်ခန်း ယူ့ကို သနားလို့ ခေါ်တင်ထားမိတာ၊ သွားညောင်းတော့”

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးလာသဖြင့် ရွှေမျက်လုံးပြူးရသည်။ ကိုယ်ကလည်း ယခုထိ အလုပ်မရသေး။ ခက်တော့တာပဲ။

အလုပ်အင်တာဗျူးကလည်း နေ့လယ်မှ။ ခု မနက်တည်းက ဆင်းပြေးရလျှင် မလွယ်။

အလုပ်တွေ လျှောက်ရှာနေဖို့ကို အဆင်မပြေ။ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလျှင်လည်း သူမပါ နာမည်ပျက်မည်။ နစ်မွန်းမည်။ အလုပ်ကို စံရွေးနေလို့မရ။ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်မည်။ ကိုယ့်အတွက် လုံခြုံမှုရှိမယ်ဆိုလျှင် လုပ်ကိုလုပ်ရတော့မည်အဖြစ်။

တောနဲ့တောင်တွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၁၁

ခင်နဒီနှင့်မိုးပွင့်စံတို့ ရန်ဖြစ်နေကြစဉ် ရွှေ ကိုယ့်ကျောပိုး အိတ်လေးဆွဲကာ သည်နေ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို မရမနေ ရှာဖို့ တိုက်ခန်းမှ ဆင်းခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၃)

ရွှေ နေသူရကိုလည်း အကြောင်းမကြားချင်။ မနေ့ကမှ တွေ့တာ။ သူကရော ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းမှာလဲ။ ဓာတ်မသိ၊ ဗျတ်မသိ။

ကျောပိုးအိတ်လေးလွယ်ပြီး နေသူရပြောသည့် နေ့လယ် အလုပ်လျှောက်မည့်နေရာသို့ လိပ်စာအတိုင်း ရွှေ တက်စီ စီးသွားလိုက်သည်။ ကိုယ့်မှာ အလုပ်မှမရှိတာ။ သွားစောင့်နေတော့မည်။

အလုပ်တစ်ခုရဖို့ကလည်း အခက်သာ။ အလုပ်ကို သေလုမတတ် လိုချင်နေပါသည်ဆိုမှ။

ရွှေယွန်းမို့ ကိုယ်အလုပ်လျှောက်ရမည့်ကုမ္ပဏီရှေ့သို့ နံနက် (၉) နာရီမတိုးမီပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ် သည်

ကုမ္ပဏီထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရပေမယ့် အပြင်မှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက် သည်။

လုံခြုံရေးအစောင့်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပေါ့။ ကုမ္ပဏီထဲသို့ လူတွေ ဝင်ကြ ထွက်ကြနှင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေကြသည်ကို ရွှေယွန်းမို့ တောသားတစ်ယောက်လိုပဲ ထိုင်ငေးနေလိုက်သည်မှာ အကြာကြီး။

အလုပ်အင်တာဗျူးမှာက နေ့လယ်ကျမှ။ ဝန်ထမ်းဘယ်နှယောက် လိုမည်မသိ။ သည်နေ့မှ အလုပ်မရလျှင်ဖြင့် ပြီးပါလေရော။ ကိုယ့်မြို့လည်း မပြန်ချင်။ ဦးလေးနှင့်အဒေါ်၏ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ၊ မလိုတမာအကြည့်တွေကိုလည်း မခံယူချင်။

သူမ ငေးမောနေစဉ် ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီး ကုမ္ပဏီရှေ့သို့ ရပ်လာပြီး အစောင့်ဝန်ထမ်းများ ပျာပျာသလဲ သွားရောက် ကြိုဆိုနေကြလျှင် သူမပါ ယောင်ယမ်းပြီး မတ်တတ်ရပ် ကြိုဆိုမိသည်။

ဂေက္က အလုပ်ရှင်သူဌေးလား။ အရေးပါသူတစ်ယောက် ယောက်လားမသိ။

ကားထဲမှ ထွက်လာသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး။

ဥပဓိရုပ်တွေက လှလှပပရှိပြီး သူဌေးတွေပီပီ တောက်တောက်ပပ။

လုံခြုံရေးတစ်ယောက်က မျက်နှာလိုအားရနှင့်...

“ဘော့(စ) ဒီကောင်မလေး ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဒီကုမ္ပဏီ ရှေ့မှာ လာပြီး ထောက်လှမ်းနေတယ် မသိပါဘူး၊ မနက်ကတည်းက ခုချိန်ထိပါပဲ”

သူ့အပြောကြောင့် ဘော့(စ)ဆိုသူ ရွှေကို လှမ်းကြည့်လျှင် သူမ ပြေးပေါက်မှားတော့မတတ်။ ပြဿနာပဲ။ ဒီအစောင့်ကြီးကလဲ။ လောကွတ်ချော်နေလိုက်တာ။

“ဟုတ်လား ကလေးမ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘာကိစ္စ ဒီရှေ့မှာ အကြာကြီး ရောက်နေရတာလဲ”

အမှန်တရားသည်ပင် သူမအတွက် အားကိုးရာမို့ ရွှေ ဖြောင့်ချက်ပေးရမည်။

“ကျွန်... ကျွန်မ အလုပ်လာလျှောက်တာပါ။ ရောက်တာ စောလို့ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေမိတာပါ ဘော့(စ)”

“အလုပ်အင်တာဗျူးက နေ့လယ်မှလေ၊ မင်း အချိန်ကို အလဟဿဖြုန်းတီးနေပါလား။ ဒီလိုအချိန်မတိကျတဲ့သူ၊ အချိန် မလေးစားတဲ့သူကို ငါတို့ အလိုမရှိဘူး”

“ရှင်”

အင်တာဗျူးကဖြင့် ဘယ်နေ့မှန်းမသိသေး။ အလုပ်က မရ ခင် ပြတ်တော့မည်။ ရွှေယွန်းမို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး လက်

အုပ်ကလေး ချိုးပြီး...

“ဘော့(စ)ရယ် ကျွန်မ အလုပ်အရမ်းလိုချင်လို့ အစောကြီး လာစောင့်နေတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ နယ်ကပါ။ နေစရာလည်း မရှိတော့... အလုပ်”

ရွှေအသွင်က တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေပုံ ပေါက်ပေမယ့် ရွှေဘုံပေါ်မှာ ရွှေမျှော်စားပြီး မွေးဖွားလာကြသူများမို့ ရွှေအခက်အခဲ တို့ စာနာတတ်ကြမည်မထင်။

သူဌေးစုံတွဲ ကုမ္ပဏီထဲသို့ ဝင်သွားကြလျှင် ရွှေ နေရာမှာ စင် တောင်တောင်လေးရယ် ရပ်ကျန်ခဲ့ရင်း အစောင့်ကို မျက်စောင်း ထိုးမိသည်။

“ဘဝတူချင်းတော့ မကူညီဘူး၊ သူဌေးတွေဖက်က ပါ တယ်၊ အလကား... မျက်နှာလို မျက်နှာရနဲ့”

“နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ တစ်မနက်လုံး လာပြီး စုံစမ်း နေသလဲ”

“ကျွန်မမှာ သွားစရာ၊ နေစရာမှ မရှိတာ၊ အလုပ်မရလို့ တို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုကာမှ...”

အစောင့်လူကြီး ခေါင်းကုတ်နေဆဲ အထဲမှ သန့်ရှင်းရေး နေထမ်းတစ်ဦး ထွက်လာပြီး...

“ဘော့(စ)က နင့်ကို လာတွေ့ပါတဲ့၊ အလုပ်လျှောက်ဖို့

၂၆ နီ ကြယ်စင်များ

အချက်အလက်တွေ ပါရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ပါ၊ ပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကိုရီးယားကားထဲကလို ခေါင်းလေးတညွတ်ညွတ်ဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ရင်း လိုက်သွားလျှင် အစောင့်ဝန်ထမ်းက...”

“အင်္ဂလိပ်လို့ ဖြစ်မယ်ဟေ့၊ ငါတို့ သူဌေးက သနားတတ်တယ်”

ရွှေ... သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းနောက်မှ လိုက်သွားပြီး သူလက်ညှိုးထိုးပြသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရသည်။ အခန်းထဲမှာ စောစောက သူမရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည့် သူဌေးစုံတွဲ၊ ရွှေ... သူဌေးညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ယိုးယိုးလေး ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များကို ပြလိုက်သည်။

ဘွဲ့လက်မှတ် မှတ်ပုံတင်။ အမျိုးသမီးက...

“ဟင်... ဒါပဲလား၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုရရှိသင်တန်းဆင်းလက်မှတ်တွေ အများကြီးလိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ အလုပ်တစ်ခုကိုများ ကလေးကစားစရာ မှတ်နေသလား။ ဘာလက်မှတ်မှ ပြစရာမလိုတဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ ဖိနပ်စက်ရုံတွေမှာ အလုပ်ကြမ်းသမား သွားလျှောက်လိုက်”

လေသံခပ်မာမာနှင့် ခပ်တင်းတင်းပြောလျှင် ရွှေပါးစပ်လေး

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ်

၂၇

အဟောင်းသားနှင့် မျက်ရည်တွေက မနိုင်မနင်း ကျလာရပေပြီ။

သူဌေးကတော့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ စတိုင်တင်းတင်းနှင့်ထိုင်ရင်း ရွှေအဖြစ်ကို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မကို သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားဖြစ်ဖြစ် ပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ အလုပ်မရရင် မဖြစ်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ နယ်က လာတာပါ။ ဒီရန်ကုန်မှာ တည်းစရာ၊ နေစရာမရှိပါဘူး၊ နယ်လည်း မပြန်ချင်ပါဘူး”

အမျိုးသမီးက နှိပ်နှိပ်ချချအကြည့်နှင့် နှိပ်လို နှိပ်စက်တွေ ပြောနေပြီး သူဌေးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ရွှေကို အကဲခတ်လျက်သာ။

နောက်ဆုံး သူဌေးကတော်လည်း ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေ ပြောလို့ ၊ ရွှေလည်း မျက်ရည်လည်ရွှေတွေဖြစ်ပြီး နေရာမှ ထရပ်တော့မှာ သူဌေးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မင်းကို ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပေးလို့ မရပေမယ့် ငါ့အိမ်မှာ အလုပ်ပေးရင်ရော လုပ်မလား”

“အို... ကိုညီ”

“ရှင်... ဘာ၊ ဘာအလုပ်လဲဟင်၊ အိမ်အကူတော့ ကျွန်မ လုပ်ချင်”

၂၈ နီ ကြယ်စင်များ

သူဌေးကတော်က တားလိုက်သော်လည်း သူဌေးက ဆက်ပြောသည်မှာ...

“အိမ်အကူမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးထိန်း၊ ကလေးထိန်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ အဘွားကို စောင့်ရှောက်ပြုစုရမှာ၊ ငါ့အဘွားက အသက် (၇၀) ကျော်ပြီ၊ သတိတွေလည်း ချို့ယွင်းနေပြီ၊ မင်း စိတ်ရှည်ပါ့မလား”

သူဌေး၏စကားကို သူဌေးကတော်က ဖျက်သည်။

“အို... ကိုညီကလည်း အပိုတွေလုပ်လို့ အဘွား သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသားပဲ၊ မဖြူတို့၊ ဒေါ်သက်တို့ ကြည့်သားပဲ”

“သူတို့က အိမ်အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့လေ၊ ကဲ... မင်း အဲဒီအလုပ် လုပ်မလား၊ အဘွားက သူ့အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေလိုက်ရင် လွယ်ပါတယ်”

“ဟို... စိတ်တော့ ပုံမှန်ပါပဲနော်”

“ပုံမှန်ပါ၊ ငါ့အဘွား... ရူးမနေပါဘူး၊ မင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်လကို စရိတ်ငြိမ်း တစ်သိန်းပေးမယ်”

“ဟို... နေစရာရော ပေးမှာလား”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ နားဝေးပါ မိန်းကလေးရယ်၊ အဘွားကို ထိန်းရပါမယ်ဆိုမှ အိမ်မှာမနေလို့ ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ”

“ထမင်းလည်း ကျွေးမှာပေါ့နော်”

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် နီ ၂၉

“ကျေးမှာ၊ ပုံကြည့်ရတာတော့ ထမင်းမစားရတာ ကြာပြီထင်တယ်”

“ဒါ... ဒါဆို လုပ်ပါမယ်ရှင်၊ ကျေးတောင်ပါတယ် သူဌေးရယ်၊ သူဌေးကတော်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ဟ... အဲဒါတော့ မှားသွားပြီ၊ အဲဒါ... ငါ့မရီး၊ သေသွားတဲ့ ငါ့အစ်ကိုရဲ့မိန်းမ”

“အို... ဆော... ဆောရီးပါရှင်၊ မသိလို့ပါရှင်”

လက်အုပ်လေးတချို့နှင့် ရွှေ တောင်းပန်နေလျှင် သူဌေးက မျက်မှောင်ကြုတ်နေပြီး အမျိုးသမီးကတော့ ပြုံးယောင်ယောင်နင့်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း မင်း အဲဒီအလုပ်ရပြီသာမှတ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့အလုပ်ဝင်ရပါမလဲရှင်”

“မနက်ဖြန်မနက် စုဝင်လေ၊ အဆင်ပြေလား”

“ဟို... အခုပဲ ဝင်လို့မရဘူးလားရှင်၊ ကျွန်မ နယ်ကလာတာပါ၊ ခေတ္တတည်းတဲ့အိမ်ကလည်း”

ရွှေ စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး ခေါင်းခုံနေရသည်။ စကားဆိုတာ ပြောတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း မင်းကို ငါ့အိမ် ပို့ခိုင်းလိုက်

မယ်၊ သွားနှင့်ပေတော့၊ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပို့ခိုင်းမယ်၊ ငါတို့က ညနေမှ ပြန်လာမှာ၊ အိမ်ကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ထားမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်၊ ကျွန်မ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ပါမယ်”

အမျိုးသမီးက သူမကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်နေပြီး သူဌေးကတော့ ဒရိုင်ဘာကို ညွှန်ကြားနေလေ၏။ သူဌေးတို့ မပါသဖြင့် လူစိမ်းတစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားရမှာ ရွှေ မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။ နောက်ဆုံး အားတင်းပြီး သူမ သူဌေးကို စောဒက တက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ သူဌေးတို့နဲ့ကျွန်မ လိုက်လို့မရဘူးလားရှင်၊ ဒီလိုပါ... သူ့ကို မသိတော့”

ဒရိုင်ဘာ၏ရုပ်ကလည်း ရွှေ မယုံလျှင် မယုံချင်စရာ။ အသားညိုညို၊ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် ကုလားဒိန်ရယ်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ညနေထိ စောင့်လိုက်၊ ငါက မင်း ထိုင်စောင့်နေရမှာစိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ တခြားအလုပ်မှ မရှိတာ၊ သူဌေးတို့ကို စောင့်ပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း အခန်းပြင်က စောင့်ပေတော့”

“ကျွန်မ ကုမ္ပဏီအပြင်ဖက်က စောင့်ပါမယ်”

“ကားထဲက စောင့်ချင်စောင့်”

“ကားနားကပဲ စောင့်ပါမယ်”

ရွှေ ခေါင်းလေးညွတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့ နောက်ဖက်မှ သူဌေးမရီး၏အသံက မကျေမနပ်နှင့်။

“ခုတည်းက မနာခံတတ်ဘူး၊ ကိုညီကလည်း သူ့ကိုများဘာသဘောကျပြီး ခန့်တာလဲ”

“နေရာတကာ ဝင်မစွက်ပါနဲ့ဗျာ”

ရွှေ ကုမ္ပဏီအပြင်ဖက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားကို လှမ်းမြင်နေရသည့်နေရာတစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်နေမိသည်။ အချိန်က ယခုမှ နံနက် (၁၀) နာရီခွဲ။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီကျမှ အလုပ်အင်တာဗျူး လာလျှောက်သူများကို ရွှေ မြင်ရသည်။ နေသူရကိုပါ လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ရွှေ နှုတ်ဆက်ဖို့ ထရပ်လိုက်သည်။

“နေသူရ”

“ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေတာလဲ”

“အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာ”

“လာလေ... ဝင်ရအောင်၊ ဒါပေမဲ့ဟာ ခန့်မယ့်နေရာက

(၃) နေရာထဲ လာလိုက်တဲ့လူတွေက အများကြီး၊ စိတ်ဓာတ်တောင် ကုတယ်”

“ငါ မလျှောက်တော့ဘူး၊ ငါ ရတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တော့မယ်၊ ငါနဲ့ အဆင်ပြေမယ့် အလုပ်ပဲ လုပ်တော့မယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ၊ ဘယ်တုန်းက ရလိုက်တာလဲ”

“ကဲ ... သွားပါ။ နင် အချိန်မမီဘဲနေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ ဖုန်းဆက်လို့ရတာပဲ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း သွားပြီ နောက်မှ ဖုန်းဆက်မယ်”

နေသူရ အခန်းထဲ ဝင်သွားတာကို ရွှေ ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

ညနေ (၃) နာရီလောက်မှာ သူဌေးနှင့်ဒရိုင်ဘာတို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ မဇီးဆိုတာတော့ မမြင်ပေ။ ကားနားသို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်နှင့် ရွှေ ထရပ်လိုက်ပြီး အသင့်အနေအထားနှင့် ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“မင်းကို ... အိမ်ပြန်ပို့မလို့ အလုပ်တွေက မပြီးသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေး”

သူဌေးက ဒရိုင်ဘာအနီးမှာ စီးပြီး သူမကိုတော့ နောက်ဇာန်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသဖြင့် ရွှေ နောက်မှစီးရသည်။ တစ်လမ်းလုံး ဟိုငေး သည်သေးနှင့်၊ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ခမ်းနားလှပ

သည်ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကား
ရပ်လိုက်သဖြင့် ရွှေပါ ဆင်းလိုက်သည်။

တကယ့် ဘော့ (စ) တွေပါလား။ ရွှေတို့ ရှိတယ်ဆိုတာ
နယ်မှာ တိုက်နှင့်ကားနှင့် နေနိုင်ရုံ။ ယခုလို တကယ့်နေရာမှာ နန်း
တော်လို နေရတာမျိုးမဟုတ်။

ဒါကြောင့်လည်း မျက်နှာကြောတင်းကြတာကိုး။

“လာ ... မင်းကို ငါ့အဘွားဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူဌေးက ပြောပြီး ရှေ့မှသွားတော့ ရွှေ ကိုယ့်အိတ်လေး
ကို လွယ်ကာ နောက်မှ လိုက်ရသည်။ အိမ်ထဲမှာ အိမ်အကူတွေ
ဘယ်နှယောက်ထားသည်မသိ။ တစ်ယောက်ကိုမှ မမြင်ရပေ။

ညှော်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး အခန်းတွေကျော်ရင်း အောက်ထပ်ရှိ
အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားရသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည့် အခန်း
ကျယ်ထဲမှာ အိပ်ရာပေါ်ထိုင်နေသည့် အဘွားတစ်ယောက်ကို မြင်
လိုက်ရသည်။

ငယ်စဉ်က ချောမောလှပခဲ့မည့်ပုံ။ ယခု အသက်ကြီးနေ
တာတောင် အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မျက်နှာလေးကအစ
ကြည်ကြည်လင်လင်။ သူက အသံတိုးတိုးနှင့်။

“ငါ့အဘွားက လေဖြတ်ရာကနေ ပြန်ပြီး ကောင်းလာတာ
မို့ သိပ်ပြီးမသန်စွမ်းတော့ဘူး။ အသက်ကြီးတာလည်း ပါတာမို့

လေ။ ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ နှလုံး အကုန်ရှိတယ်။ ဆရာဝန်က တစ်ပတ်
တစ်ခါ လာကြည့်တယ်။ ဆေး နေ့တိုင်း အချိန်ခွဲတိုက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျွန်မ အဘွားကို သေသေချာချာ ဂရု
စိုက်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါထက် ... အဘွားမှာ သားသမီးတွေ မရှိတော့
ဘူးလားဟင်”

သူမ စကားကြောင့် သူဌေး မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားပြီး
ဆိတ်တုန်းတုန်းပြောခဲ့သည်။

“အဘွားက နားလည်း လေးနေပါပြီလေ၊ အဲဒီအကြောင်း
တွေ နောက်မှပြောမယ်၊ ကဲ ... မင်းနေထိုင် အဘွားရဲ့ ခြေရင်းခန်း၊
အဘွားအခန်းနဲ့ ကူးလို့ရတဲ့ အတွင်းတံခါးလည်း ရှိတယ်၊ နေခဲ့ပေ
တာ့ ညကျမှ ငါ့အကြောင်းစုံ ပြောပြမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး”

သူဌေးက သူ့အဘွားကို ရိုသေချစ်ခင်စွာ နှုတ်ဆက်ပြီး
ထွက်သွားသည်။ ရွှေ ကိုယ့်အိတ်ကို အခန်းထောင့်မှာ ချထား
ပြီး အဘွားနားသို့ ကပ်သွားလိုက်သည်။ နောက် ... အသံ
ကျယ်ကျယ်နှင့်။

“အဘွား ... သမီးနာမည် ရွှေယွန်းမို့ပါ၊ အဘွားအတွက်
ခန့်ပေးတာပါ၊ အဘွားအတွက် ပြုစုဖို့နဲ့ အဖော်အဖြစ်
မို့ပါ”

အဘွားက နူးညံ့စွာ ပြုံးပြပြီး ...

“သာမန်ပြောလည်း ရပါတယ်ကွယ်၊ အဘွား ဒီလောက် နားမလေးပါဘူး”

“ဪ... ဆောရီးပါ အဘွား၊ သူဌေးက နားလေးတယ် ပြောလို့ပါ”

“အေးပေါ့ကွယ် ... နားလေးတယ်ထင်လည်း ကောင် တာပဲ၊ လူတွေပြောသမျှ ကြားရတာပေါ့”

အဘွားအိမ်သဘောထားများကို ရွှေ သိလိုက်ရသည်။ ကျွဲ အိမ်မှာ မိသားစုဝင်တွေများပြီး သဘောထားတွေ အမျိုးမျိုးရှိကြ လေသလား။

“ဪ... အဘွားရယ်”

လူတွေကို အဘွား မယုံတတ်တော့ပြီလားမသိ။ အဘွားကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းပြီးပေးဖို့၊ ရေပတ်တိုက်ပေး အဝတ်လဲဖို့တွေ လုပ်ပေးရန် စတင်လိုက်ပါသည်။ အဘွားပုံစံကြည့် ရတာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဖြစ်နေပုံ။

“အဘွား... ရေပတ်တိုက်မယ်၊ အဝတ်လဲမယ်၊ သန့်ရှင်း ရေးတွေ လုပ်ပေးမယ်နော်”

“အေး... အေး... အဘွား အဝတ်မလဲရတာ ရက်ရှိပြီ၊ အိမ်အကူတွေကလည်း မအားကြဘူး၊ အဘွားလည်း

သေချင်ပါပြီကွယ်၊ ကိုယ့်အရိုးကိုယ် မနိုင်တဲ့ဘဝမှာ”

“ဟာ... အဘွားကလည်း ဒီလောက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပေါများနေတာ၊ လူ့ဘဝကို အသာစီးကနေ အနိုင်ယူလိုက်စမ်းပါ၊ အဘွားမြေးကတော့ အဘွားကို ဂရုစိုက်သားပဲ မဟုတ်လား”

“စိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွယ်... အာရောဂျ်မှ မကောင်း တာ၊ အဘွားရဲ့သားလည်း မရှိတော့ပြီမို့ နေရတာ မပျော်တော့ပါ ဘူးလေ”

စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် အဘွားကို ရွှေ အားတက်အောင် စိတ်ဓာတ်ပြန်မြှင့်ပေးဖို့ ပြုလုပ်ပေးရန် သတိထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ အဘွားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး၊ ခေါင်းပြီး၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ် လဲတာတွေ လုပ်ပေးလိုက်သည်။

“အိပ်ရာလည်း လဲပေးဦး သမီး၊ အဘွားက သိပ်အသန့် အပြန့် ကြိုက်တာ၊ ခုမှ ဖြစ်သလိုနေရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

အဘွားပြောသည့်အတိုင်း ရွှေ အိပ်ရာလဲပေးလိုက်ပါသည်။ အားလုံးပြီးစီးတော့ ညနေ (၅) နာရီခွဲပေပြီ။ အဘွားအခန်းလည်း ချစ်ခန်းလုံး မွှေးကြိုင်၊ သန့်ရှင်းသွားသလို အဘွားတစ်ကိုယ်လုံး သည်း သန့်ပြန့်မွှေးကြိုင်သွားလေ၏။

“ကဲ... သမီးလည်း ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်သွား ရေချိုး

၃၀ နီ ကြယ်စင်များစေ

ခန်း သီးသန့်မရှိဘူး၊ ဒီဖက်မှာ လာချို့၊ အဝတ်လဲ၊ ပြီးရင် ...
ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းသွားစားကြမယ်”

“အိမ်သားတွေနဲ့အတူ စားရမှာလား အဘွား”

“လူက စုံခဲပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားနေကြတာ
ပဲ၊ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တာက အဘွားမြေးတစ်ယောက်တည်းရယ်၊
ကျန်တဲ့ မိန်းမတွေက လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ လျှောက်သွားနေကြ
တာ”

“ကျန်တဲ့မိန်းမတွေ ... ဟုတ်လား အဘွား၊ ဘယ်နှ
ယောက်တောင်လဲ”

“(၂) ယောက်လေ၊ ကိုနေ ဆုံးသွားတော့ သူ့မိန်းမနဲ့
ခယ်မ၊ အိမ်ပေါ်မှာ သောင်တင်ကျန်ခဲ့တယ်၊ အမွေခွဲပေးလည်း
ဆင်းမသွားကြဘူး၊ တောက်တဲ့လို အတင်းကပ်နေကြတယ်”

“ဪ”

သူဌေးရဲ့မိသားစုရေးက ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်နေပေမယ့် ဧ
စပ်စုချင်စိတ်ကို မျှသိပ်ထားမိသည်။ သူဌေးတွေဆိုတာ စပ်စုတာကို
ကြိုက်တာမဟုတ်။

“ဒီကြားထဲ ပြီးခဲ့တဲ့လက စပြီး သူတို့မောင်ပါ အိမ်ထဲ
ရောက်လာကြတယ်လေ၊ ကျွေးနိုင်၊ မွေးနိုင်ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း
ညောင်ပင်မျိုးသလို မျိုးလာကြတာတော့ မကြိုက်ဘူး”

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် နီ ၃၉

“ကဲပါ အဘွားရယ် ... ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့၊
သူဌေးလည်း ရှိသားပဲ၊ သူ သင့်တော်သလို စီစဉ်လိမ့်မှာပေါ့၊ သမီး
ရေချိုးဖို့ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်နော်”

ကိုယ့်အခန်းဆိုတာကို အတွင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ဝင်သွား
ပြီး ရွှေအခန်းကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဘော်ဒါဆောင်က အခန်း
ထက်တော့ ကျယ်ပါသည်။ ခုတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲနှင့် မှန်တင်ခုံပါ
ပေးထား၏။

ရွှေ အဝတ်လဲပြီး မျက်နှာသုတ်စောင်ပေါ်ပတ်ကာ ဒီဘက်
ခန့်သို့ ပြန်လာပြီး ရေချိုးသည်။ နောက် အဘွားအခန်းမှာပဲ သနပ်
ခါးလိမ်၊ ခေါင်းဖြိုးရ၏။

“သမီး ဆံပင်တွေ တယ်လှပါလား၊ ခါးထိ ရှည်တယ်နော်၊
အဘွား ငယ်ငယ်ကဆို ဆံပင်ကို တင်ပါးနဲ့အောင်ထားတာ၊ မိန်းမတို့
ဘုန်း ဆံထုံး ... တဲ့၊ ဆံထုံးမထုံးတောင် ဆံပင်ရှည်ရင် ယဉ်တာပဲ
တဲ့၊ အရှည်ထားနော် သမီး၊ မဖြတ်နဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား၊ သမီးလည်း ဆံပင်ကို မြတ်နိုးပါ
သယ်”

“အေး ... အေး ... အိမ်က မဟာရာတို့တော့ ဆံပင်တွေ
ကုန်ပေါ်က မဆင်းဘူး၊ ကဲ ... အဝတ်လဲပြီးရင် ထမင်းစားခန်း
သွားရအောင်၊ (၆) နာရီ ထိုးပြီ”

အောင်မြင်မှု

အဘွားကို ဂိုးချပေါ်တင်တွန်းပြီး ရွှေ အဘွားညွှန်သည့် အတိုင်း ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်လုံး သနပ်ခါးတွေ အဖွေးသားမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးမိရသေး၏။

ရွှေ ဝတ်ထားတာ ဂါဝန်အပြာနုလေးပါ။ ဂါဝန်က ခြေသလုံးထိအောင် ရှည်ပါသည်။ အထပ်ကလေးတွေ၊ ဇာလေးတွေနှင့်မို့ ဂါဝန်လေးက ချစ်စဖွယ်။ အကျိုက လက်ပြတ်မို့ လက်မောင်းသားဝင်းဝင်းလှလှတွေ ပေါ်နေပေမယ့် ဇာဖတ်လေးတွေ ဖုံးထားပါ၏။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မည်သူမျှ မရောက်သေးပေမယ့် ထမင်းပွဲကတော့ ပြင်ပြီးသား။

“လာ မြေး... စားကြစို့”

“အဘွားမဲ့ စားပါ။ သမီး ခွံပေးပါမယ်”

“ရတယ် သမီး။ အဘွား ထမင်းတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စားနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့... သမီး ခွံပေးပါရစေ၊ အဘွား မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့”

ရွှေ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် အဘွားကို ထမင်းခွံပေးနေစဉ် တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံများ ကြားလိုက်ရပြီး ထမင်းစားခန်းဖက်သို့ လူများ ဝင်လာကြသည်။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်အမှန်းရယ် ၄၁

သူဌေးနှင့် သူ့မရီ။ နောက် ရုပ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အဘွားပြောသည့် မရီးရဲ့ညီမဆိုတာ ဖြစ်မည်။ နှစ်ယောက်လုံး ချောသည်ဆိုတာထက် ချောအောင်ပြင်ထားကြသည့် အဆင်တွေ။ သူဌေးက ...

“ဟော... အဘွား ထမင်းစားနေပြီလား။ သားတောင် အဘွားမို့ စတော်တယ်နီသီးတွေ ဝယ်လာသေးတယ်။ အဘွားအခန်းထဲက ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားမယ်နော်၊ အဘွားနဲ့တည့်တယ်။ အချိန်မရွေး စားရအောင်”

“ကိုကို... မီးလည်း ကြိုက်တယ်၊ မီးကို တစ်ဝက်ပေး၊ နောက်နေ့မှ ဘွားဖို့ ထပ်ဝယ်”

ခယ်မဆိုသူလေးမှာ အသက် (၁၈) နှစ်အောက် ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ပြင်ဆင်ထားပုံက (၁၄) နှစ်သမီးလို၊ ခွဲလိုက်တာလည်း အလွန်အကျွံ။ ဘွားကတော့ ထမင်းစားနေရင်းမှာပင် သူတို့ကို ပြောပြနေ၏။

“ဘွားမြေးနာမည်က ဇွဲနုရတီ... တဲ့”

“ဪ... ဟို သူတို့က ကိုညီ၊ ကိုညီဆိုလို့...”

“သူ့ယောက်ျားရဲ့ညီမို့ ကိုညီလို့ ခေါ်တာ၊ ဇွဲရဲ့အစ်ကိုက ဆုံးသွားပြီ၊ သူ့မိန်းမနဲ့ ခယ်မ ကျန်ခဲ့တာ၊ အကြီးက မြသည့်ညွှာ၊ အငယ်က မြရွက်ညွှာ၊ သူတို့မောင်က မြမျိုးဒင်တဲ၊ ပြန်မလာ

၄၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သေးဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်ကပ်တယ်မရှိဘူး။”

“ထမင်းစားလိုက်ပါဦး ဘွားရယ်၊ အဲဒါတွေထားပါဦး၊ စိတ်ထဲမသွင်းနဲ့”

“အင်း... အင်း... ဒါပေမဲ့...”

အဘွားစကားမပြောနိုင်အောင် ရွှေ ဂရုတစိုက်နှင့် ခွံကျွေးနေစဉ် သူတို့အဖွဲ့ အခန်းဝမှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

အဘွားစားပြီးတော့ သူမပါ တစ်ခါတည်း ထမင်းဆက်စားရမည်ဟု ပြောပေမယ့် ရွှေ အလိုက်သိပါသည်။ သူမအဆင့်က အိမ်အကူသာသာ။ အခွင့်အရေးယူလို့မဖြစ်။

“အဘွားကို အခန်းပြန်ပို့မယ်၊ ပြီးမှ သမီး စားပါမယ်ဆို”

“အဘွားရှေ့မှာ စားပြစမ်းပါ၊ သမီးစားတာ ကြည့်ချင်လို့”

“နောက်နေ့မှ စားပြပါမယ် ဘွားရယ်၊ သွားကြစို့နော်၊ ဒီည အဘွားနဲ့အတူ တီဗီကြည့်ကြမယ်လေ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ အဘွားအခန်းထဲ တစ်လုံးသွင်းခိုင်းလိုက်မယ်”

ရွှေတို့နှစ်ယောက် ဂိုးချနှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတော့ ညဉ့်ခန်းနားမှာ သူဌေးနှင့် ဆုံနေသည်။ သူဌေးက သူ့အဘွား၏ဂိုးချကို သူ့ကိုယ်တိုင် တွန်းကာ အခန်းသို့ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြင်၏။ သည်အခါ သူ့နောက်မှ ပါလာကြသည့် မြသည့်ညာနှင့် မြရွက်ညာတို့က...

တောနဲ့တောင်တွယ် အချစ်နဲ့အမှားရယ် ၄၃

“အို... ကိုကိုကလည်း ဘွားကို ပြုစုရမှာ သူ့တာဝန်လေ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ဘွားအခန်းထဲ သွားလိုက်လည်း ရတာပဲ၊ လာ... ထမင်းစားကြရအောင်၊ မီးတို့ ဆာနေပြီ၊ ကိုကိုကို စောင့်နေရတာ ကြာပြီ”

“ရတယ်... သွားစားနှင့်ကြ၊ ငါ လာခဲ့မယ်”

“အဲဒီကိုကိုဟာလေ အပိုအလုပ်တွေ သိပ်လုပ်တာပဲ”

ခြေဆောင်ကာ ထွက်သွားသည့် မြရွက်ညာအား ရွှေက တော့ ငေးလို့မဆုံး။

ဆံပင်လေးတွေကို ရွှေညှိရောင်ဆိုးထားပြီး ဘာတွေ ဘယ်လိုပြင်ထားသည်မသိ၊ အိပ်ဖတ်ဖတ်၊ မျက်နှာနုနုလေးကလည်း မိတ်ကပ်မျက်နှာ၊ အဝတ်အစားကလည်း ပါလေဟန်၊ ရှင်မီးအင်္ကျီကမှ လုံဦးမည်။ နောက် ဘောင်းဘီက ဇီးရိုးကွာတာ။ ပေါင်အချောင်းလိုက်နှင့်။

ကိုယ်လည်း ခေတ်လူငယ်ပါ။ သို့သော် ရွှေ ပင်ကိုစိတ်ကို က လျှပ်ပေါ်လော်လီတာမကြိုက်။ ဖော်မှ ခေတ်မီတာမဟုတ်။

“မြေးရေ... အဘွားအခန်းထဲ တီဗီပြန်ထည့်ပေးပါဦး၊ ဘွား စိတ်ပြေလက်ပျောက် တီဗီလေး ဘာလေး ပြန်ကြည့်မယ်၊ မြေးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အဘွားအတွက် အဖော်လေး ရှာပေးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား... သား ပြန်ထည့်ပေးမယ်”

သူဌေးက ချက်ချင်းပင် မြွှန်ညှာ၏အခန်းထဲမှ ဘွား၏ တီဗီကို ရွှေ့ပြောင်း တပ်ဆင်ပေးနေသည်။ ဘွားအခန်းထဲမှာ သူဌေး အလုပ်တွေ ရှုပ်နေခိုက် မြွှန်ညှာရောက်လာပြီး ငြူစုနေလေသည်။

“ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ နောက်နေ့မှ ထပ်ဝယ်ပေးလည်း ရသားနဲ့၊ မြွှန်တီဗီမှ ယူရသလား၊ မီးကြည့်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီတီဗီက အဘွားတီဗီလေး၊ အဘွား စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မကြည့်ချင်တုန်းက ထည့်ပေးထားတာ၊ ခု... အဘွား ပြန်ပြီး တရားလေး၊ ဘာလေး နာချင်လို့ ပြန်ယူတာ၊ မြွှန်က ကိုယ့်အစစ်အခန်းထဲ သွားကြည့်ပါ”

“အို... သူနဲ့မီးက လိုင်းချင်းမှ မတူတာ၊ သူက Sex များတဲ့ကားတွေ ကြည့်တာ၊ မီးက ကိုရီးယားကားတွေပဲ ကြည့်တာ”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာ အဘွားက ဦးစားပေး နံပါတ်ဝမ်းပဲ၊ ကျန်တာက အဘွားနောက်မှာ ရှိတယ်”

သူဌေးက အဘွားအတွက် တရားလိုင်းတစ်ခုကို ဖွင့်ပေးခဲ့ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းသို့ သွားဖို့ပြင်သည်။ ဘွားက...

“မြေးရေ... ရွှေယွန်းမိုလည်း ခေါ်ပါ၊ သူလည်း မစားရသေးဘူး”

“ဪ... လာလေ”

မြွှန်ညှာကို အရေးမစိုက်ဘဲ ဖွဲ့နုရအိ ရှေ့မှထွက်သွားလျှင် သူမ ဆွေ့ဆွေ့နုနုပြီး နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားမှာ ရယ်စရာ။

“ကိုကိုမကောင်းဘူး၊ မီးကို ပြဿနာအမျိုးမျိုး ရှာနေတယ်၊ မီးအခန်းထဲက တီဗီလည်း ယူတယ်၊ ထမင်းစားလည်း မခေါ်ဘူး၊ မီးကဖြင့် ထမင်းမစားသေးဘဲ ကိုကိုကို စောင့်နေတာ... အဟင့် ဟင့်”

ဖွဲ့ကို နောက်မှ လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် ဖွဖွထူကာ ခြေဆောင်ခါဖြင့် ငိုမလို၊ ရယ်မလို၊ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ အညှို့၊ အခရာဆိုတော့လည်း ဖွဲ့မှာ အားနာပါးနာ။ သနားရမလို၊ စိတ်ပျက်ရမလို။

“ကဲပါ... ငိုမနေပါနဲ့၊ နောက်နေ့ကျ တီဗီ ခပ်သေးသေးတစ်လုံး ထည့်ပေးမယ်၊ လာ... လာ... သွားစားကြစို့”

သုံးယောက်သား ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ မြသည်းညှာကလည်း ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေပုံ။ ရွှေ ပန်းတွန့်မိပါ၏။ သူဌေးတို့များ တယ်စွဲပါလား၊ ဂရုစိုက်မည်သူတွေကလည်း များမှများ။

သူတို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြပေမယ့် ရွှေကတော့ အရိပ်အခြည် ကြည့်နေတုန်း၊ ကိုယ်က အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်လာ

ပြောချလိုက်မှ အရှက်တွေ ကွဲကုန်မည်။

“ဟာလေ... ဒီမှာထိုင်”

သူဌေးက သူ့ဘေးမှာ လက်ညှိုးထိုးပြီး ထိုင်ခိုင်းတော့ တုန်နှစ်ယောက်က မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြပြီး ကနဲကွက်ကြသည်။

“အို... ကိုညီကလည်း သူက အလုပ်သမားလေ၊ အိမ်ရှင်တွေနဲ့ အတူမစားရပါဘူး၊ လူဆိုတာ ဒူးနေရာရူး၊ တော်နေရာတော်”

“အလုပ်သမားပေမယ့် အဘွားရဲ့ကိုယ်ရံတော်လေ၊ ပြီး... ဘွဲ့ရတစ်ယောက်၊ ကိုယ်လိုအပ်လို့ ဒီအလုပ်ကို ခန့်ထားတာ”

“အို... ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားက အလုပ်သမားပဲ၊ မီးတော့ အတူမစားနိုင်ပါဘူး”

“အောင်မယ်... ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား”

“အိုး... မြန်မာပြည်မှာ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့တွေဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး”

“အေး... ရိုက်သတ်လို့သာ မကုန်တယ်၊ နင်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ဆယ်တန်းတောင် အောင်လို့လား”

ဖွဲ့နုရတီအိမ်ပြောချက်က သူတို့ညီအစ်မအချို့ကို ထိသွားလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့် မျက်လုံးများ

မြင် မာခနဲ ရပ်လိုက်ကြပုံမှာ ကြောက်စရာ။

“ဟင်... ကိုညီ ပြောရက်လိုက်တာ၊ သူများ အားရဆောင် ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်လိုက်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ကိုညီရဲ့... ဆာကမှာ အရေးကြီးတာ ငွေရှိဖို့ပဲ၊ ဂုဏ်ရှိဖို့ပဲ၊ ငွေသာရှိရင် အဲဒီအဆိုးဆိုတာတွေကို ခြေဆေးခိုင်းလို့ ရတယ်၊ ချေးကုန်းခိုင်းလို့ ရတယ်၊ တို့ကတော့ အဲဒီ လူနာစောင့်မိန်းမမျိုးနဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုင်း ထည်း မစားနိုင်ဘူး... ဒါပဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ထမင်းဝိုင်းမှ ခြေဆောင့်ခါ ထွက်သွားကြလျှင် ရွှေလည်း ထိုင်ရမလို့၊ ထရမလို့။

“ဆောရီးပါရှင်... ကျွန်မကြောင့် မိသားစုတွေ စိတ်ဝမ်းတွဲတုန်ရပြီ၊ ထမင်းပဲ ဘယ်လိုစားစား ဗိုက်ပြည့်ဖို့သာ အဓိကပါ၊ နှစ် ကျွန်မ မဖြူတို့နဲ့မှ အတူစားပါမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူဌေးတို့ မိသားစု ပြီးမှ စားလည်း ရတာပါပဲ”

“သူတို့က မောက်မာလွန်းပါတယ်၊ ကဲပါ... စားပါ၊ ဆက်စား၊ သူတို့ စားချင်တဲ့အချိန်မှ ပြန်လာစားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ သူတို့ သူဌေးအပေါ် အထင်လွဲသွားကြပြီ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ စား... သူတို့က ငါ့အတွက် အဘွားဆောက် အရေးမပါဘူး၊ မိသားစုဆိုပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုရဲ့ အချိန်

ထုပ်တွေ၊ ငါးခေါင်းပေါ်မှာ တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ အမှိုက်ထုပ်တွေ၊ ဆုပ်လည်း စူး၊ စားလည်း ရူးဆိုတာမျိုး”

ရွှေ သူဌေးကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်မိပြီး ကိုယ့်ထမင်းကိုသာ အမြန်ဆုံး စားနေမိပါတော့လေသည်။ ဒီအိမ်ကလည်း ဇာတ်ရှုပ်ကြီးပါလား။

သူမတို့နှစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေကြခိုက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝုန်းဒိုင်းကြကာ တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်၊ ခေတ်လွန်အဆင်အပြင်က သရဲလိုလို၊ ဘာလိုလို၊ ဆံပင်ပုံစံကလည်း သင်္ကြန်နားနီးလာပေလို့လားမသိ။ ကြက်အမောက်ကြီးလို ကိုနိုးကားရားမှာ ဆေးဆိုးထားတာကလည်း အဝါရောင်။

အဝတ်အစားတွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့။

“ဟား ... အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းပါလား၊ ဒါ ... အစ်ကိုလေဒီလား၊ မိုက်တယ်ဗျာ၊ တကယ်ဝှတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုကြီးက ရွေးတတ်တယ်၊ လိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ညီလေးကိုလည်း မျှဦးနော်၊ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မစားနဲ့”

“ဘာကွ ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ခွပ်”

သို့လမ်းသရဲစကားတွေ၊ လမ်းဘေးစကားတွေက ရင့်သီးနေလျှင် ဇွဲ မြဲမျိုးဒင်ကို ဆွဲထိုးပစ်လိုက်မိသည်။ ကြည့်ပါဦး ... သူ့စကားအရ ကိုယ်ရော ဘာကောင်ဖြစ်သွားပြီလဲ။

ထမင်းဝိုင်းမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်သံကြားလျှင် ဆွဲခန်းထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ပြေးလာကြပြီး ဆွဲကြ၊ လွဲကြရင်း ဆွေ့ဆွေ့ခွန်နေကြသည်။

“ဟင် ... ကိုညီ အရမ်းလွန်နေပြီ၊ ကိုမျိုးက ဘာပြောလို့ ဒီလောက်တောင် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်ရတာလဲ”

“သူ့လေဒီကို သွားထိလို့ဗျ၊ အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

မြဲမျိုးဒင် ကွဲသွားသည့် နှုတ်ခမ်းကို သွေးသုတ်ရင်း ဖြေခွင့်ပုံက ခပ်ပေါ့ပေါ့။

“ကိုကို ... ဒီလောက်တောင် ဖွန်နေရအောင် သူက ဒီအိမ်က အလုပ်သမားပါ၊ မီးတို့ထက်ပဲ သူက အရေးပါနေသလား၊ ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရွှေ ထမင်းဝိုင်းမှ ထရပ်ပြီး ပြန်ဖြေးချင်ပေမယ့် သူဌေးတစ်ယောက်တည်း အပြောခံနေရမှာမို့ အနားမှာ ရပ်ပေးနေရသည်။ သူတို့က မောင်နှမ (၃) ယောက်၊ အိမ်အကူ (၂) ယောက်မှာလည်း အနားသို့ မကပ်ရဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေရသည်။

“ဒီဟာပဲ ရောက်လာကတည်းက ကိုညီ မြဲတို့ကို

အောင်မြင်တော့ဘူး။

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ၅၁

အောင်မြင်တော့ဘူး။ သူ့ကို ခုချက်ချင်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်
နောက်နေကျ သူ့ထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်သမား ရှာပေးမယ်”

ဖွဲ့နရဏီ တည်ငြိမ်စွာပင် အတ္တတွေ၊ မာနတွေ ပြင်းထန်နေ
သည့် လူတွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့မောင် ပြောတာက ရွှေယွန်းမိက လိုင်းတဲ့၊
တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်စားမနေနဲ့။ သူ့ကိုလည်း မျှဦး... တို့
က... ဘယ်လောက်အောက်တန်းကျသလဲ၊ မိန်းမကောင်းတစ်
ယောက်ကို ဒီလိုပြောတာ တစ်ဖက်သား ဘယ်လောက်နစ်နာသလဲ”

“အိုး... သူ မသိလို့ ပြောမိတာပဲ ကိုယ်မဟုတ် ပြီးနေ
ပေါ့၊ ဒီစကားလောက်နဲ့ ဆွဲထိုးစရာလား၊ ကိုညီ အရမ်းလွန်နေ
နော်”

“ဟ... စကားကို ပေါ့ပေါ့မပြောနဲ့၊ သူ့ရဲ့အပေါ်အထဲ
စကားတွေ၊ လမ်းဘေးစကားတွေက တစ်ဖက်သား သိက္ခာကျ
တင်မက ငါ့ရော ဘယ်လောက်သိက္ခာ ကျလိုက်သလဲ”

“အို... ဒါကတော့ ခုခေတ်က သူဌေးတိုင်း လိုင်းဆွဲ
တာပဲ၊ ခိုးစားနေကြတာပဲ၊ စပွန်ဆာပေးနေကြတာပဲ၊ ဘာဆန်
လဲ၊ ဘာထူးပြီး ရှက်နေရဦးမှာလဲ”

“ဟ... မြည်းသွား မင်းစကားက လွန်လှချည်လား
လူတိုင်းကို မင်းတို့စိတ်နဲ့ မနှိုင်းနဲ့လေ၊ သူဌေးတိုင်း ပျက်စီးနေကြ

တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့မောင်နဲ့မတွေ့က ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို
အလေးမထားပေမယ့် ငါကတော့ အသက်လောက် တန်ဖိုးထား
တယ်၊ တော်ပြီ... နင်တို့မောင်နဲ့မ (၃) ယောက်လုံး အတူတူနဲ့
အနုနဲ့၊ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပဲ၊ တောက်... စရိုက်မတူတဲ့လူတွေနဲ့
တစ်လှေတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်း သွားနေရရင် ငါတော့ တစ်နေ့
အတူတူရတော့မှာပဲ”

ဖွဲ့နရဏီ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးဖြင့် ထွက်ခွာ
သွားလျှင် ရွှေလည်း အမြန်ဆုံး လစ်ခွဲရပါလေတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အုပ်စုဖွဲ့၊ အနိုင်
ယူလာကြတာ။ မနေ့ကတင် ပြောသံကြားတယ်။ သူတို့အဖေ၊
အမေမယ် ... တဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မြေး လိုက်မခံလိုက်ဘူး။
အကြားထဲက အတင်းတက်လာချင်လာမှာ။ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဪ”

ကိုယ်က ခုမှရောက်တာမို့ အနေအထားတွေ မခန့်မှန်း
ထတ်ပါ။ ဒီအိမ်မှာ အိမ်သားတွေ ဘယ်လောက်ရှိပြီး ဘယ်လိုပုံစံ
တွေပါလိမ့်။

ရွှေ ဘွားခိုင်းသည့်အတိုင်း တံခါးကို အတွင်းမှ လော့ချ
ပြီး ဖိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ နောက် ... စကားပြောဖော်မဲ့နေရသည့်
ဘွား၏စကားတွေကို နားထောင်ပေးရသည်။

“ဘွားတို့မှာ မိသားစုက ဘွားနဲ့ မြေး ... ကိုဖွဲ့ပဲ ရှိတာ၊
အုတ်တာက သူစိမ်းတွေ”

“ဟင် ... တခြားမြို့မှာရော မရှိကြဘူးလား”

“မရှိဘူးကွဲ့၊ ဘွားမှာ သားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။
အားက မြေးနှစ်ယောက် မွေးတယ်။ ဖွဲ့နေအောင်နဲ့ဖွဲ့နေရဏီ”

“ဪ ... အဲဒီအစ်ကိုကရော”

အခန်း (၅)

ဘွားအခန်းထဲရောက်မှ အမောဖြေရသည်မို့ ရွှေမှာ မာ
သွန်ပြေးလာရသလို အမောတွေ ဆိုက်လို့။

ဘွားကတော့ တိဗီမှလာသည့် တရားကို နာနေရင်း
ရွှေဘက်သို့ ပြုံးပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟိုမောင်နှမတွေနဲ့ တိုးလာခဲ့ပြီ ထင်တယ်”

“ဟင် ... ဘွား ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“တံခါးပိတ်ထား သမီး။ သူတို့က နယ်စည်းထားတာ
မဟုတ်ဘူး။ နတ်နေကိုင်းမထားဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တစ်အိမ်ထဲ
ကို ညောင်ပင်မျိုးသလို မျိုးလာကြပြီ”

“ဟုတ်လို့လား ဘွားရယ်၊ ရွှေကို မကျေနပ်လို့ ရွဲ့နေကြ

သူဌေးပြောလို့ ဆုံးသွားမှန်း သိပေမယ့် ရွှေ သေသေချာချာ ဂဃနဏ သိချင်မိ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က မိသားစု ဘုရားဖူးထွက်ကြတယ်။ ဘွား အမျိုးသားရယ်၊ ဇွဲတို့အဖေနဲ့ အမေရယ်၊ နောက်... မြေးအကြီး နဲ့ သူ့မိန်းမရယ်ပေါ့။ ဘုရားဖူးသွားကြတာ”

ဇာတ်လမ်းကို ရွှေ ကြိုသိနေသဖြင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက် နေမိသည်။ သူမ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဘွား မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာပေပြီ။

“မေမြို့အတက်မှာ ကားမှောက်ကြတော့ မြေးကြီး ဇွဲနေ အောင်ရဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်တယ်။ ကျန်တာအားလုံး ပွဲချင်းပြီးပဲ။ ကားက လမ်းဘေး ချောက်ထဲ ထိုးကျသွားတာ”

“ဟင်... သူ့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှင်လဲ”

ရွှေအသံက မကျေမနပ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ယုတ္တိမှမရှိတာ။

“သူက ကားပေါ်က လွင့်ကျကျန်ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို သူ့မှာ ဒဏ်ရာတွေ၊ ဘာတွေ မရဘူးလား”

“ကားပေါ်က လွင့်ကျတော့ ချုံပုတ်ပေါ်တစ်သွားတယ်။ သူကတော့ ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိပ်ပဲ”

ဘွားအသံကလည်း မကျေမနပ်။ သားတွေ၊ ချွေးမတွေ လင်နဲ့မြေးပါ တစ်ပြိုင်နက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူလေ။

“သူ့ကိုရော စစ်ဆေးကြသေးလား”

“စစ်ဆေးကြတယ်။ သူက ဒဏ်ရာဘာလည်း မဟုတ်တော့ ဘာအပြစ်မှ မရှိတူးပေါ့။ ဘွားမှာသာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ လေဖြတ် ဆလို တစ်ကိုယ်လုံး ပုံကျသွားခဲ့တာ။ သူကတော့ ပန်းပန်လျက် ပဲလေ”

“ဪ... အဘွားရယ်... အဲလို သိနေရင်၊ မသင်္ကာ ခင်လည်း ပေးသင့်ပေးထိုက်တာတွေပေးပြီး ခွဲထုတ်လိုက်ပေါ့”

“မလွယ်လို့ပေါ့ သမီးရယ်။ သူက ရှိပစ္စည်း၊ အားလုံးရဲ့ တစ်ဝက်တိတိရမှ ဆင်းမယ်ဆိုတော့ ဘွားတို့ကလည်း မပေးနိုင် ဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွား”

“ဪ... သမီးရယ်... ကိုယ့်မြေးက သေသွားပြီလေ။ သူ့မှာ ကလေးရှိလို့ဆိုလည်း ထားတော့၊ အမွေရတာနဲ့ နောက် ယောက်ျားယူပြီး သုံး၊ ဖြုန်းပစ်မယ့် မိန်းမကိုတော့ မြေးအငယ်နဲ့ ထပ်တူ အမွေ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ထိုက်သင့်အားလျော်စွာပဲ ပေးချင် တာပေါ့”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲနော်”

“ပြီး... အဘွားတို့ကို ပြုစုပြီး လက်ရေတပြင်စီးနဲ့ ဂမိနိ လိမ်မာမာနေတယ်ဆိုရင်လည်း ထားပါတော့၊ ပုံစံကလည်း မမြင်တဲ့

၅၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးစေ

အတိုင်းပဲ၊ အင်း... သူတို့ကလည်း ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိတယ် မသိဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အုပ်စုဖွဲ့လာပြီ။ အဘွားကတော့ သေလှပါ။ မြေးအတွက်ပဲ ပူတယ်”

အဘွားဒေါ်ထိပ်ထားခင် ပြောနေသမျှ ရွှေ နားထောင်ပေးရင်း အဘွား စိတ်သက်သာရာရဖို့လည်း ဖျောင်းဖျပေးရသည်။

“သူဌေးက သူ့ကိုယ်သူ ရှောင်တတ်မှာပါ။ ဘွားရယ်၊ မပူပါနဲ့။ အတောင်နှစ်ဆယ်တော် မင်းယောက်ျားကြီးပါ။ အရာအားလုံးကို နားလည်လောက်ပါတယ်”

“အဘွားလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”

တိဗီက တရားပြီးသွားပြီမို့ မြန်မာကားတစ်ကားကို ဆက်ကြည့်ကြသည်။ ရွှေ... ရယ်မောနေတာကို ငေးကြည့်ပြီး အဘွား စိတ်သက်သာရာရနေပုံ။

ည (၈) နာရီလောက်မှာ တံခါးခေါက်သဖြင့် ရွှေ အထဲမှ အရင်ချောင်းကြည့်ရသည်။ ဟိုညီအစ်မ။

“ဘွား... ဟိုညီအစ်မတွေ တံခါးဖွင့်ပေးရမလား”

“ဖွင့်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ မဖွင့်တော့လည်း ရိုင်းရာကျမှာပေါ့”

ဘွား၏ခွင့်ပြုမိန့်ရမှ ရွှေတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ညီအစ်မ

(၂) ယောက်၏မျက်နှာထားတွေက တင်းတင်းမာမာ။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❀ ၅၇

“အဘွား... ဒီအိမ်မရောက်ကတည်းက အိမ်မှာ ပြဿနာ အမျိုးမျိုးတက်နေရတယ်။ ကိုညီကလည်း အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... အဘွားကို မီး ကြည့်ပေးပါမယ်”

“တော်ပါပြီအေ... ငါ့ဘာသာ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မထားနိုင်ဘူး ဘွား”

“ဒီအိမ်က ငါ့အိမ်လား၊ နင်တို့အိမ်လား”

“အဘွားအိမ်ဆိုပေမယ့် အဘွားက ကိုယ့်အရိုးတောင်တိုယ် မသယ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ စိတ်လျှော့... စိတ်လျှော့... အဟင်း ဟင်း”

“အတ္တတွေ၊ မာနတွေ လျှော့ပါတော့ ဒေါ်ထိပ်ထားခင်ရယ်၊ ခုချိန်မှာ ဘဝကူးကောင်းဖို့ တရားဘာဝနာသာ ပွားရမယ့် အချိန်ပါ”

“ညည်းတို့ ငါ့ကို လာပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ငါ့မြေးနဲ့ တိုင်ပြောလိုက်မယ်”

သည်စဉ် သူတို့ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်သဖြင့် ဇွဲနုရထီ အဘွားအခန်းသို့ရောက်လာပြီး သူတို့ ဘာတွေပြောမလဲ။ နားထောင်ကြည့်နေရာမှ အခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။ မြည်းညှာတို့ညီအစ်မ လန့်သွားကြလေသည်။

ညနေကမှ ပူပူနွေးနွေး စကားများထားရတာ။

“ကိုညီ”

“အဘွားကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေကြတာလဲ၊ သွား... ထွက်ကြ၊ မကူညီချင်နေ မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့”

“ကိုညီ အထင်မှားနေပြီ၊ အဘွားက မြဲသည်းတို့နဲ့လည်း ဆိုင်ကယ်လေ၊ အားလုံး ဝိုင်းပြီး စောင့်ရှောက်ကြရမှာ၊ သူစိမ်းရဲ့ လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ထားလို့ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ”

“ဒါတွေ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အဘွားအတွက် ငါ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးနေတာ၊ ကဲ... ထွက်၊ ထွက်ကြ”

ဆွဲမထုတ်ရုံတမယ် မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ဇွဲ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ နောက်... အဘွား၏အနားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုနေလေသည်။ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် စကားစမြည်တွေ ပြောနေရင်းမှ ရွှေဖက်သို့ လှည့်ကာ...

“ရွှေယွန်းမို့... အဘွားကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ဟိုမောင်နှမသုံးယောက်က ယုံကြည်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ မင်းကို နှင်ထုတ်ရင်လည်း မသွားပါနဲ့”

“ကျွန်မကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် အတင်းနှင်ထုတ်ရင် ရော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒါဆို ကျွန်မ အဘွားနဲ့ သူဌေးနှင်မှပဲ သွားရမှာပေါ့နော်”

“ဪ... ငါတို့က မင်းကို မနှင်ပါဘူး၊ အဘွား အဆင်ပြေနေသားပဲ၊ ကဲ... တံခါးကို သေသေချာချာ လော့ချပြီး ပိတ်၊ သတိထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူဌေးရယ်... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာတောင် မလုံခြုံလို့လားရှင်”

“ဪ... သတိထားဖို့ ပြောတာပါ၊ ဟိုကောင်က ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းပုံစံမို့၊ ကဲပါ... ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ အင်း... ငါ့ကို သူဌေး၊ သူဌေးနဲ့ ခေါ်တာလည်း တစ်မျိုးကြီး၊ နားထောင်လို့မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ သူဌေးကို ဦးလေးလို့ ခေါ်ပါမယ်ရှင်”

“အဲလိုကြီးကျတော့လည်း မကောင်းပါဘူး၊ ကဲပါ... ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်၊ အဘွားကို ဂရုစိုက်”

ပြောပြီး ဇွဲနုရယ် ထွက်သွားလျှင် ရွှေ ချက်ချင်းပင် အခန်းတံခါးကို ပြေးပြီး လော့ချလိုက်သည်။

နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်သူတော်တွေ များနေရသည်အဖြစ်၊ မြွေပွေးခါးပိုက်၊ ပိုက်ဆိုတာ ဒါမျိုး။

“ပေးတယ် အဘွားရဲ့၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအတွက် ဆု
ငွေပေးတယ်”

“ဪ... သာဓုကွယ်၊ သာဓု၊ တချို့ သက်ကြီးရွယ်အို
များ တအား ဒုက္ခရောက်ကြရှာတယ်၊ ဘွားကတော့ ပြည့်စုံလို့
တော်သေးတယ်”

“ဘွားက သူဌေးပဲ၊ ဘာပူစရာရှိမလဲ”

“ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာတိုင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာရတာ
ဧကန်တကယ် မြေးရဲ့၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့် အခြေအခံလည်း လို
တယ်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့်သူတွေ မရှိဖို့လည်း လိုတယ်”

“ဟား... တို့အဘွားကတော့ ပညာပါတယ်ဟေ့၊
ဧကားပြောကတော့ တကယ်ညက်တယ်”

ဖွဲ့နုရဏီ ရယ်မောရင်း ဘွားကို ကော်ဖီခွဲပေး၊ မုန့်ပြင်ပေး
နှင့်၊ မြေးအဘွား (၂) ယောက်၏နံနက်စာခိုင်းမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့
စွယ်။

“စိတ်ချပါ ဘွားရယ်၊ ဘွားကိုတော့ အထိမခံပါဘူး၊ သား
ကြည့်ပြီး ရှင်းလင်းသွားမှာပါ”

“ဘွားထက်... ငါ့မြေးအတွက် ပိုပူတယ်၊ ဘုရားလောင်း
ဥဒေါင်းမင်းလို ညွတ်ကွင်းမိသွားမှာစိုးတယ်၊ ညွတ်ကွင်းတွေက
တကယ့်မိစ္ဆာညွတ်ကွင်းတွေ”

အခန်း (၆)

မနက်လင်းသည်နှင့် ရွှေ အဘွားရဲ့သန့်ရှင်းရေး၊ ဝေယျာ
ဝစ္စတွေ ပြုလုပ်ပေးသည်။ (၇) နာရီတိုးသည့်အခါမှာတော့ အဘွား
ရဲ့ပိုးချဲ့ကို တွန်းကာ သူမတို့ ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ ဦးစွဲ ရောက်နှင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူက
သူ့အဘွားကို ခရီးဦးကြိုပြုပြီး နေရာချထားပေးရင်း...

“အဘွား... တယ်လန်းနေပါလား၊ မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင်
သန့်သန့်ပြန်ပြန်နဲ့ ဒီအတိုင်းဆို အသက်တစ်ရာကျော်ပြီး နိုင်ငံတော်
သမ္မတပေးတဲ့ဆုကို ရမှာသေချာတယ်”

“ဟေ... နိုင်ငံတော်က အသက်ရာကျော်ရင် ဆုပေး
သလား”

၆၂ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

“သား သိပါတယ် ဘွားရယ်၊ အချိန်တန်တော့ သူ့အလိုလို ရှင်သွားမှာပါ”

“ပစ္စည်းကုန်ရင် ကုန်ပါစေ မြေးရယ်၊ ငါ့မြေးတော့ လုံးဝ အထိမခံနိုင်ဘူးနော်”

“ရှား... လာပြီ ဘွား”

ရွှေက အခန်းပေါက်ဝ မျက်နှာမူထားတာမို့ အမူအရာနှင့် ပါ သတိပေးလိုက်လျှင် ဘွား ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

မောင်နှမသုံးယောက် ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားပုံက အပြင် ထွက်ကြမည့်ပုံစံ၊ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ကော်ဖီဖွဲ့ မုန့်ယူနှင့် လက်တွေ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားကြသည်။

မနေ့ညနေက ရန်ဖြစ်၊ စကားများထားကြပေမယ့် သည် မနက်တော့ ဘာမှမမှတ်မိသည့်ပုံစံတွေနှင့်၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်လို့

“ကိုကို မီးကို ဒီနေ့ ထရေးဒါးလိုက်ပို့ပေး၊ သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့”

“နင့်အစ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါလား၊ ငါ့များ အလကား နေနေ တယ် မှတ်နေသလား၊ ငါ့အလုပ်နဲ့ ငါတောင် မအားဘူး”

“ကိုညီအလုပ်တွေ မြည်း ကူမယ်လေ၊ ကိုညီက ကုမ္ပဏီကို ခေါ်မှမခေါ်တာ၊ တကယ်ဆို ဒီကုမ္ပဏီက မောင်နဲ့လည်း တစ်ဝက်ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား”

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❀ ၆၃

မိုးလင်းတာနှင့် ပိုင်ဆိုင်လိုမှုက စပြောသည့် မြည်းညွှာ ကို ဇွဲနရဏီ စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိသည်။

“မြည်းညွှာ... ဒီလောက်လောဘတွေ ငမ်းငမ်းမတက် နဲ့လေ၊ ရချိန်တန်ရင် ရမှာပေါ့”

“အင်းပါ... အင်းပါ မရမှာ ပူရတာပေါ့၊ မောင်က အသက် နဲ့ ရင်းသွားပြီလေ”

“တစ်ရရှိတာက ကိုကို အသေစောသွားတာပဲ၊ ကိုကိုမမျှာ တရားဝင်အမွေရသွားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီတော့ ကိုကိုပိုင်ဆိုင်မှုက ဘာမှရောသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ဇွဲ တမင်ပြောပစ်လိုက်လျှင် မြည်းညွှာ စားပွဲမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်တာ ပန်းကန်တွေပင် တုန်သွား၏။

“ရှင် မတရားမလုပ်နဲ့၊ အမွေတွေကို တစ်ယောက်ထဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ လောဘသိပ်ကြီးရင် လောဘ သားတွေရဲ့နိဂုံးက မလှပဘူးနော်၊ သတိလေးလည်း ထားဦး”

“ငါက အမှန်တရားကို ပြောပြတာ၊ လင်သေလို့ မယား ရတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုက မိဘနဲ့ အတူနေတာ၊ ဘာပစ္စည်းမှ ကိုကိုနာမည်နဲ့ တရားဝင်မရှိသေးဘူး”

“နင်... နင် မတရားမလုပ်နဲ့၊ မတရားမပြောနဲ့၊ ဒေါ်ထိပ် ထားခင်မှာ မြေးနှစ်ယောက်ရှိတာပဲ၊ ရှိသမျှ အမွေပစ္စည်း တစ်

ယောက်တစ်ဝက် ခွဲပေးရမှာပေါ့”

မြသည်းညွှာတစ်ယောက် လောဘကြောင့် အရှုံးစီးဝိုင်း ဖြစ်နေလျှင် ဒေါ်ထိပ်ထားခင် သူ့မြေးကို ဟန်လိုက်သည်။

“စ၊မနေပါနဲ့ မြေးရယ်၊ တော်ကြာ လောဘကြောင့် နှာ သွားပါဦးမယ်၊ ကဲ ကဲ ... မြသည်းညွှာ ပစ္စည်းတွေက ထားပါ တော့၊ ကုမ္ပဏီက ငါ့မြေးရဲ့အရည်အချင်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ နော်၊ နှင်ယောက်ျားက အစကတည်းက ရောဂါသည်၊ အလုပ်လုပ် ဖို့ ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် လူကြီးဖြစ်ပြီး လူကြီးစကား ပြောပါ၊ သေသွားတဲ့ မြေးရဲ့မျက်နှာကို နည်းနည်းထောက်ပါ”

“နှင်လည်း စကားပြောတာ ဆင်ခြင်၊ ငါ့မြေး သက်ရှိထင် ရှား ရှိနေရင်လည်း ငါ စေတနာရှိမှ ပေးမှ အမွေရမှာ၊ နှင်က ချွေးမ၊ အဝေးကြီးနော်”

“ဘာ ... ဘာ ... ရှင် ဘာပြောတယ်”

လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိဘဲ မြသည်းညွှာ ရမ်းကားနေလျှင် ဇွဲနုရဏီ စားပွဲမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“မြသည်းညွှာ သတိလေးလည်း ထားဦး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် တောင် အဘွားပေးမှ ရမယ့်ပစ္စည်းတွေကို နှင် လိုချင်ရင် အဘွား စေတနာရှိအောင် နေပါ၊ ကဲ ... စားပြီးရင် သွားကြတော့၊ အဘွား

စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကြနဲ့တော့”

မြသည်းညွှာမှာ ပစ္စည်းမဲ့ ဒေါသတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ချန်၊ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပေမယ့် ဘေးမှ မြရွက်ညွှာနှင့် မြမျိုးဒင်တို့က ဆွဲထားသလိုလိုနှင့် လက်ကုပ်ပြီး သတိပေးနေကြသဖြင့် သူ့ဒေါသ ဆွေ့ကို မနိုင်မနင်း ပြန်မျိုချနေလေသည်။

ချက်ချင်းပင် နောင်တရသည့် မျက်နှာနှင့် သရုပ်ဆောင် ထိုက်ပြီး ...

“ဆောရီး ... အဘွားရယ် မြသည်း ဆန္ဒစောသွားမိ တယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့ ... မောင်က သေသွားခဲ့ပြီပဲ၊ မပြီးဆုံးသေး တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မြသည်း အတင်းဆက်ဆွဲချင်လို့ ဘယ်ရ လိမ့်နော်၊ မြသည်း မှားသွားပါတယ် ဘွား၊ မြသည်းတို့မောင်နှမ ဆွေ့ကို ခုလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ နှင်ချမပစ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ဘွားရယ်”

မျက်ရည်တွေ၊ ဘာတွေကျပြရင်း ဒေါ်ထိပ်ထားခင်၏ခြေ အစုံကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင် သရုပ်ဆောင်လိုက်ပုံက တကယ့်ကို အကယ်ဒမီရှေ့။

ဒေါ်ထိပ်ထားခင်နှင့် ဇွဲနုရဏီ ဘယ်လိုခံစားသနားသွားမည် ဆိုပေမယ့် ရွှေယွန်းမိကတော့ ဘေးမှ ကြည့်နေသူပီပီ သူတို့ဘာမှ အတွင်းကျိတ်ပြီး မကောက်ကြံမည်ဖြစ်ကြောင်း ခံစားသိနှင့် သိ

၆၆ နို့ ကြယ်စင်များ

လိုက်သည်။

ဘယ်သူတွေ အထိနာမှာလဲ။ သူမပါ ကြားညပ်ရဦးမည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် သည်အချိန်ကျမှတော့ ရွှေယွန်းမို့ နောက် မဆုတ်ချင်တော့ပါပြီ။

အဲဒါ အဘွားကြောင့်လား။ သဘောကောင်းသည့် သူတွေ အတွက်လား... ဆိုတာ ဝေခွဲလို့ မရပေမယ့် သည်ဇာတ်ရှုပ်ကြီး ထဲမှာ သူမလည်း နယ်ရှုပ်လေးတစ်ရှုပ်အဖြစ် ကန့်လန့် ကန့်လန့် နှင့် ကပြနေရပေဦးတော့မည်လေ။

အခန်း (၇)

သင်္ကြန်ရက်တွေရောက်သည်အထိ အိမ်တွင်းရေးက မြေ ခေ့၊ တုတ်မကျိုး။ ရွှေယွန်းမို့ကိုလည်း ပြဿနာမရှာ၊ ဘွားနှင့် သူဌေးကိုလည်း ပြဿနာမရှာကြပေ။ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိနေ သည်တော့ မသိ။

ရွှေယွန်းမို့ ရောက်တာလည်း နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီမို့ သည် အိမ်မှာ နေသားကျသွားပေပြီ။ သူတို့မောင်နှမ (၃) ယောက်နှင့်သာ အစေးမကပ်ပေမယ့် အိမ်အကူမဖြူနှင့် ဒေါ်သက်ကတော့ ရွှေယွန်း မို့နှင့် တကယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနှယ်။

ဒေါ်သက်မှာ အသက်ငါးဆယ်လောက်၊ အသားညိုညိုနှင့် ဝိနပ်နီ၊ ရုပ်က ရွယ်ကြမ်းရေကျိုး။

၆၈ ကြယ်စင်များဝေ

မဖြူဆိုတာလေးကတော့ အသက် (၁၈) နှစ်လောက်နှင့် ဖြူဖြူတုတ်တုတ်လေး။ ရှက်ကလည်း ချစ်စဖွယ်။ ပစ္စည်းရှိ သားသမီး သာဖြစ်ပါက မိန်းမချောစာရင်းဝင်မှာ။

ဘွားအိပ်နေသည့်အခါများမှာ ရွှေအနားယူမနေဘဲ မီးဖို ဆောင်မှာ ကူညီသည့်အကျိုးတွေပေါ့။ ယခုလို ရင်းနှီးချစ်ကြည်မှု တွေရတာ။

သည်နေ့လည်း မိုးလင်းသည်နှင့် ဘွားရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို ရွှေ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကြင်ကြင်နာနာနှင့် လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ထမင်း စားခန်းသို့ ဂိုးချဲ့နှင့် တင်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ကျန်သည့်လူတွေသာ အစောကြီး မထပေမယ့် သူဌေး ခမ္မာ နံနက် (၇) နာရီဆို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်လာပြီ။

ယခုလည်း ရွှေနှင့်ဘွားတို့ ထမင်းစားခန်းသို့ရောက်ရှိလာ ပြီးသည်နှင့် ဖွဲ့နုရတီလည်း ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း နှင့် မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်ရှိနေသည့် ဘွားကို ချစ်စနိုး စသည်။

“ဟာ ... ဘွားကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝလည်း ဝလာတယ်၊ ဒီတစ်ခါ သား သူ့ကို ခေါ်ပေးထားတာ မှန် သွားပြီ၊ ဘွား ... ရွှေနဲ့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် မြေးရယ်၊ ရွှေက စေတနာပါတယ်၊ ဘွားနဲ့

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ၆၉

စကယ့်မြေးအဘွားလိုပါပဲ၊ အလိုက်လည်း အရမ်းသိတတ်တယ်”

“ဒါဆို မွေးစားထားလိုက်ပါလား ဘွားရဲ့၊ လစာလည်း ပေးရတော့ဘူးပေါ့၊ အလကား ခိုင်းရတာပေါ့”

သူဌေးဟာ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ဟိုမောင်နှမသုံးယောက်ရှေ့မှာ ဤနေ့ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် နေတတ်ပေမယ့် ဘွားရှေ့မှာဆို တကယ့် ဆူငယ်လေးသဖွယ်။ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့်။

အင်းလေ ... အသက် (၃၀) ဆိုတာလည်း ဘာရှိသေးတာ နှုတ်လို့၊ ရွှေက (၂၁)။ (၉) နှစ် ကွာတယ်။ အသက်တွေ၊ ဘာတွေ တွက်ကြည့်ပြီးမှ ရွှေ ရှက်သွားပြီး ပါးလေးတွေ ရဲလာရသည်။

ရွှေက မြည်းညှာတို့ကို ကြောက်လို့ ဘွား သူဌေးတို့နှင့် ဆစ်ဝိုင်းထဲ မစားလိုပေမယ့် မရ၊ ဘွားရော၊ သူဌေးပါ ရွှေကို အတူတူ စားမှကြိုက်သည်။

ယခုလည်း သုံးယောက် အတူစားကြဖို့ ရွှေက အိမ်ရှင်မ ဆစ်ပြီးနယ်။ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးနေတုန်း မြည်းညှာတို့ မောင်နှမ သုံးယောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဖြုန်းဆို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဤမှာ သူတို့ကို မြင်တိုင်း သွေးလန့်နေကျမို့ ယခုလည်း ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ။

“တယ် အဆင်ပြေနေကြပါလား၊ ကဲ ... လုပ်ပါ ... ငါ သို့မို့လည်း ထည့်ပေးပါဦး”

မြည်း၏စကားကြောင့် ကော်စီကရားနှင့် သူတို့၏ပန်းကန်ထဲတွေပါ လျှောက်ထည့်ပေးရသည်။ မြည်းညှာ တစ်ဆင့် ထပ်တက်ပြန်၏။ ပါဝါတွေ ပြနေတာ။

“ရွှေယွန်းမို့ ငါစီးမယ့် ကြိုးသိုင်းအနီလေးလည်း သွားပြီး ထုတ်ပေးထားပါဦး။ ဘာရပ်နဲ့ တိုက်ဦးနော်၊ အရေးကြီးလို့... အရေးကြီးလို့ပါ။ ပလီ(စ) ... နင်တို့က အိမ်မှာနေတာ ပြီးမှသောက်လည်း ရပါတယ်”

မြည်းညှာ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ ရွှေကလည်း လုပ်ပေးဖို့ စိတ်မကူးပါ။ သည်စဉ် ဇွဲနုရယ် မြည်းညှာကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ပိတ်ဟောက်လိုက်သည်။

“မြည်းညှာ ... ရွှေယွန်းမို့ဟာ အဘွားအတွက် သီးသန့်အဖော်၊ နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဪ ... ဟော် ... ဟိုတစ်နေ့က ကိုညိုရှားတွေ တိုက်ပေးနေတာတွေလို့ မြည်းက ခိုင်းမိတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မကြိုက်ရင် မခိုင်းပါဘူး”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ရွှေယွန်းမို့”

တဇာယ်တော့ ရွှေ သူဌေးဖိနပ်တွေကို အမြင်မတော်လို့ စေတနာပိုပြီး လုပ်ပေးမိတာပါ။ သူမရဲ့ဖေဖေရှုံတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဖေဖေရှူးတွေ၊ ဖိနပ်တွေကို တိုက်ပေးဖူးသည်လေ။

သူဌေးဖိနပ်တွေကို ခါတိုင်းတော့ ဘယ်သူမှ လုပ်ပေးပုံမရ။ မြည်းနှင့် ဒေါသက်ခမျာ အိမ်အလုပ်တွေနှင့် မနိုင်မနင်း။

“ဟို ... အဲ ... အမြင် ... အမြင်မတော်လို့ပါ သူဌေးနောက် မကြိုက်ရင် မလုပ်ပါဘူး”

မြည်းဒင်္ဂလည်း တစ်မျိုး။ တောမီးလောင်တုန်း မီးလောင်လေပေ။

“ဘာမကြိုက်စရာရှိမလဲ၊ လက်စနဲ့ ကိုယ့်ဖိနပ်တွေပါ ထိုက်ပေးပါ ရွှေ၊ ကိုယ် မှန်ဖိုးသပ်သပ် ထပ်ပေးပါမယ်”

“ကျွန်မအလုပ်က ဖိနပ်တိုက်တာ မပါဘူး”

“ဪ ... သူဌေးကိုကျတော့ရော၊ သိပြီ ... ယူက ဇွက်နာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါတာပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ အဟတ် ... အိမ်ဟုတ် သူဌေးက သနားပြီး ပြန်ကြိုက်မလားရယ်လို့ အနွံတာ ခံတာပေါ့လေ”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် အရမ်းခိုက်ခိုင်းတာပဲ၊ သူဌေးက ကျွန်မရဲ့အလုပ်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်မို့လို့ စေတနာရှိလို့ ခိုးလုပ်ပေးတာ၊ ရှင်လို လူပေါ်ကျော့၊ အရှက်မရှိ သူများအိမ်ကပ်နေတဲ့လူကို လုပ်ပေးစရာလား”

ကိုယ့်ကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောနေသူအား ရွှေ ရက်ရက်စက်စက် ရမ်းကားတုံ့ပြန်လိုက်လျှင် မြည်းညှာက ဆင်ခနဲထပြီး

ရွှေကို ပါးရိုက်ချလိုက်သည်မှာ ဖြန့်ခဲနဲ့။

သို့သော် မထင်မှတ်စရာ။ ရွှေကလည်း လည်ထွက်သွားသည့်ပါးကို ပွတ်ပြီး ငိုနေမည့်အစား ဆတ်ခနဲ ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်မှာ မြည်းညှာထက်ပင် လက်ဆပ်ပြင်းသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးစို့ထွက်လာသည်အထိ။

“ဟင် ... နင် ... နင်”

ထမင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး ရှမ်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားပုံက ပျားအိုကို တုတ်နှင့် ထိုးလိုက်သည့်နှယ်။ ဘွားတစ်ယောက်သာ နေရာမှ မထနိုင်လို့ ရင်တမမနှင့် ကြည့်နေရသည်။ ဇွန်ရုဏီလည်း နေရာမှ ခုန်ထပြီး ရွှေကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်ရသည်။

ဟိုမောင်နှမသုံးယောက်က ကြွက်ကို အရေခွံဆုတ်သလို ပိုင်းဆုတ်ကြတော့မည်အခြေ။ လူမိုက်၊ လူရမ်းကားတွေမို့ ဇွန်က ကွယ်ပေးထားသည့်ကြားမှ ကြွက်ကို ခွေးအုပ်ပိုင်းဆွဲသည့်နှယ်။ ပိုင်းထားပြီး ထိုးမည့်၊ ကြိတ်မည့်အသွင်။

“ကိုကို မျက်နှာမလိုက်နဲ့၊ ပေး ... ဒီကောင်မကို အခု မြွှန်တို့လက်ထဲ ထည့်၊ မမကို ရိုက်တာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ သူ့ထက် အကြီးကို ပြန်ရိုက်တယ်။ သူ့လို အစေအပါးက အိမ်ရှင်ကို ပြန်စော်ကားတယ်”

မြွှန်ညှာတစ်ယောက် ဆတ်ဆတ်တုန်မှု ဒေါသကြီးနေ

သလို မြို့ဒေသမှာလည်း လမ်းသရဲ ဂျလေဗီပီ ယခုပင် သတ်တော့၊ ခြတ်တော့မလို။

“ဒီကောင်မကို ကျုပ်တို့လက် အပ်လိုက်စမ်းပါ။ အုပ်စုနဲ့ စော်ကားပြီးမှ သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါမှ နောင် ဘယ်တော့မှ မိုက်နိုင်ခွင့်မရအောင်”

ငရဲခွေးတွေ ပိုင်းဟပ်နေသလို အစွယ်တွေ တဖွေးဖွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကြမ်းကြုတ်နေကြပုံမှာ တော်ရုံတန်ရုံလူဆို သွေးပျက်ဖွယ်။ ခြေနှင့် ဒေါသုတ်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရပ်ပြီး နတ်ပူးနေသလို ဆတ်ဆတ်၊ ဆတ်ဆတ်နှင့်။ တုန်နေ၏။

သို့သော် အရေးကြီးလျှင် ကိုယ့်အိမ်ရှင်တွေဖက်မှ ပါဖို့တော့ စိတ်ကူးပြီးသာ။

ဇွန် တည်ငြိမ်စွာပင် ခပ်မာမာပြောရ၏။ လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် အခြေအနေတွေက လူသတ်မှုပင် ဖြစ်သွားနိုင်ပေရာ။

“မင်းတို့ဖက်က စပြီး စော်ကားတာပဲ၊ ပထမ မြို့ဒေသက စတာနဲ့ စော်ကားတယ်၊ ဒုတိယ မြည်းညှာက ကိုယ်ထိလက် ဆုတ်စော်ကားတယ်”

“အို ... ဒါတော့ ကိုညီ မျက်နှာလိုက်တာပဲ၊ သူက အိမ်ထဲ အလုပ်သမားလေ၊ အလုပ်သမား မလိမ္မာလို့ မြက ဆုံးမတာ၊ ဆုံးမပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ကိုညီ လုပ်ပုံနဲ့ဆို ဒီကောင်မ ဘယ်တော့မှ

၇၄ နီ ကြယ်စင်များစေ

ဦးကျိုးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြို့တို့မောင်နှမတွေမှာလည်း ဘာသိက္ခာမှ တစ်ပြားမှီးမရှိတော့ဘူး”

“ပေး... ကိုကို ဒီဟာမကို မြို့ကတို့လက်ထဲထည့်”

“မထည့်နိုင်ဘူး။ သူက ဒီအိမ်က အလုပ်သမားလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဘွားအတွက် စပါယ်ရှယ်ထားပေးတဲ့သူ၊ သူ့ဘာသာ မနေတတ်လို့ လျှောက်လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်။ သူ့ကို ဘာမှခိုင်းနေစရာ မလိုဘူး”

“ရှင် အဲဒီလို ပစားပေးလို့ ဒီကောင်မ ဖိတက်နေတာ ပေးစမ်းပါ။ ဒီကောင်မကို ဦးချိုးပြမယ်”

“ပြောနေတဲ့ကြားထဲက မရဘူးလား၊ ပြောကြေးဆို မင်းတို့လည်း ဒီအိမ်မှာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုရှိတုန်းကသာ သက်ဆိုင်နေတာ၊ အခု အစ်ကိုမရှိတော့ဘူး။ အဘွားပေးသလောက် အမွေကို ယူပြီး ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြတော့”

“ဘာ... ဘာ... ဘာပြောတယ် ကိုညီ”

“ခင်ဗျားကြီး ဘာလုပ်ပါးတာလဲ၊ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေတာလား”

ပြဿနာက ပိုကျယ်ပြန့်လာ၏။ ရွှေ့ကို ပြဿနာရှာနေရာမှ ဇွဲနုရုဏီပါ ပြဿနာထဲသို့ ဝင်ရောက်လာရသည်။ သို့သော် မောင်နှမတွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိန်းညှိကြဖို့ စိတ်

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၇၅

တူးပြီးသား။ မြို့ကက သူ့အစ်မနှင့် သူ့မောင်ကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်လုံး ဒေါသမီးတွေကို တိခနဲ မျိုချလိုက်ကြ၏။

“တောက်”

တောက်ခေါက်ရုံခေါက်ပြီး သုံးယောက်သား ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်မှာ မထင်မှတ်စရာ။

“ကြောက်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ အနာမြို့သလို မြို့သွားကြတာ၊ အသက်အန္တရာယ်ထိ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်၊ ငါ့မြေး သတိသာ ထားပေတော့”

“ဟုတ်တယ် ဘွားရယ်၊ ဒီဟာတွေကို ဘယ်လိုနှင်ထုတ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ သူတို့ရုပ်တွေ ကြည့်နေရတာ မီးလိုပူတယ်”

“အင်း... ငါ့မြေးမိတ်ဆွေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦး”

“ကဲ... ဘွားတို့ သတိနဲ့ နေခဲ့ကြနော်၊ မရွှေ့ယွန်းမိုခင်ဗျားကလည်း ခင်ဗျားပဲ၊ စွာလိုက်တာ တာတေကို လန်နေတာပဲ၊ ဟိုတစ်ဖက်ကို သွေးစို့အောင်တောင် ရိုက်ပစ်လိုက်ရသလား”

“သူဌေးက မကျေနပ်လို့လား၊ ကျွန်မကို မတရားလည်း ပြော၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်လည်း ဖော်ကားတာကြီး ဘယ်ခန့်လဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်းလက်သံပြောင်သလားလို့ပါ။ ကံပါ... မင်းတို့နှစ်ယောက် သတိမိရိယံနဲ့ နေကြပါ။ အနားမှာ လက်နက်လေး၊ ဘာလေးလည်း ဆောင်ထား၊ နေ့ခင်း နေ့လယ် ဖက် အိပ်ရင်လည်း တံခါးကို လော့ချထား၊ ဖွင့်လို့ကတော့ ဟိုသုံးယောက် ပြန်လာရင် လည်ပင်းညှစ်သတ်မှာ သေချာတယ်”

“သူဌေးမှာ သေနတ်လေး၊ ဘာလေးရှိရင် ပေးခဲ့ပါ”

“တကယ်လား... မရွှေယွန်းမိရယ်၊ တော်ကြာ လူသတ်မှုဖြစ်လို့လည်း ထောင်ထဲက မထွက်ရ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် သူဌေး အလုပ်သွားလျှင် ရွှေနှင့်ဘွားတို့ ဦးချဲနှင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ ကွန်ကရစ်လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်တွန်းရင်း ပန်းရနံ့များကို ရှူရှိုက်ကြသည်။ နေခြည်နုနုလေးကို ခံယူကြသည်။ စကားစမြည်တွေလည်း ပြောကြ၏။ ပြောဖြစ်တာက လောလောဆယ် ဟော့ဖြစ်သည့် မြသည်းညှာတို့အကြောင်း။

“သမီးရယ် ဘွားလည်း စိတ်မပုပ်ပါဘူး၊ သူတို့သုံးယောက်ကို ကျွေးထားရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခုတော့ အေးအေးမစားဘဲ ရန်လုပ်စားနေကြတော့ တော်တော်စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရတယ်”

“ရှေ့နေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အမွေခွဲပေးလိုက်ပါလား ဘွား

ရယ်၊ အေးရောပေါ့”

“သူတို့က ပစ္စည်းယူ၊ လူသတ်ချင်နေတဲ့ ဓားပြတွေ၊ ပေးသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲမှာမဟုတ်တော့ ဒီပြဿနာက ဘယ်တော့မှ အေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“နားလည်တဲ့လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါ ဘွားရယ်”

“အင်း... လောလောဆယ်တော့ သည်းခံနေရတော့မှာပဲလေ”

“ဘွား... ဟိုတုန်းက အက်ဆီးဒင့်ကိစ္စကိုရော အမှုမလုပ်ကြဘူးလား”

“ကားမှောက်မှာ လူသေမှုဆိုပြီး အမှုပိတ်လိုက်ကြတာပဲဗွယ်၊ အဲဒီတုန်းက မြေးအငယ်ကလည်း ဂျပန်ရောက်နေတာ၊ ပြဿနာတွေဖြစ်မှ ပြန်လာရတာ၊ သူ ပြန်လာတော့ အမှုက ပိတ်ပြီးနေပြီ၊ အားလုံး ရိုးရိုးသားသားလို့ပဲ ယူဆခဲ့ကြတယ်”

“အဘွား မြသည်းညှာကို မသင်္ကာမဖြစ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်မလဲကွယ်၊ ကားက အဘွားမြေးမောင်းတာပဲ သူလည်း လွင့်ကျကျနဲ့ခွဲလို့ မသေတာဆိုတော့”

“သဲလွန်စတွေလည်း အားလုံးပျောက်ပျက်ကုန်ရောပေါ့ဗွယ်”

“မသိပါဘူးကွယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဆွေးဆွေးနင်နင်ကြီးနဲ့ပဲ

၇၈ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အဘွားအသက်ရှင်နေရပါတယ်။ ည... ည... ဆို သူတို့ဝိညာဉ်တွေက လာလာပြီး ဘာတွေပြောချင်နေကြတယ်လည်း မသိပါဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဟင်... အဘွား အိပ်မက်မက်သလိုကြီးလား။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ တကယ်ရော-ရှိလို့လား”

“အိပ်မက်လိုပေါ့၊ အိပ်ပျော်သလိုလို၊ မပျော်သလိုလိုအချို့မှာ သူတို့ ရောက်လာကြတယ်။ သားအဖ၊ မြေးအဘိုးတွေ တစ်ခုတစ်စည်းတည်းနေကြရတယ်။ ယင်ပါရဲ့ကွယ်၊ လာလိုက်ရင် အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်ပဲ”

“အမယ်လေး... ကြောက်စရာကြီးပါလား အဘွားရယ်”

“အဘွားဖြင့် ပျော်တောင် ပျော်တယ်။ သူတို့နေတဲ့ နေရာကို တစ်ည အိပ်မက်ထဲမှာ ဘွားလိုက်သွားတော့ တောနဲ့တောင်စွယ်လေးက သာယာလိုက်တာကွယ်။ ဝိညာဉ်တွေဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ရောက်နေကြတာပေါ့။ ရှမ်းပြည်ဖက်နဲ့ တူပါတယ်။ သူတို့ကားမှောက်တဲ့အနားမှာလား၊ ဘာလားပဲ”

“အဘွားရယ်... တော်ကြာ ဝိညာဉ်နှုတ်ပစ်မှဖြင့် ဒုက္ခနော်၊ ဆွမ်းလေး၊ ဘာလေး သွတ်ပြီး အမှုဝေပေးလိုက်ပါလားဟင်၊ အန္တရာယ်ကင်းသွားတာပေါ့”

“သူတို့ပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံ၊ အဘွားအ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အနုန်းရယ် ၇၉

မြင်နေလို့လား မသိဘူး၊ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူး”

သူမတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ် ခြံရှေ့သို့ မြေမျိုးအင်တို့အဖွဲ့ ကားနှင့်ရောက်လာကြသည်။ ခြံတံခါးက ပိတ်ထားသည်နို့ ဝင်လို့မရ။ ကားဟွန်းသံက တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံလို့။

သူတို့သုံးယောက်ကို ကားတစ်စီးပေးထားပေမယ့် ယခုစကားက မြေမျိုးဒင်၏အပေါင်းအသင်းများကားဖြစ်မည်။

“ဘွား... ရွှေ ဖွင့်မပေးရဲဘူး၊ သူတို့မှာ ယောက်ျားတွေ အများကြီးပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဖွင့်မပေးနဲ့၊ စောစောကပဲ ကြီးဝါးထားတာ၊ သင်းတို့ကို ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာလည်း ဘွားတို့ပဲ ရှိတယ်”

ခြံရှေ့မှ ဘယ်လောက်ပင် ဟွန်းတီးတီး ရွှေ သွားဖွင့်မပေးဘဲ ဘွား၏ဝိုးချဲ့ကိုတွန်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ မဖြူနှင့် ခေါ်သက်ကိုလည်း သွားမဖွင့်ခိုင်းပါ။

အပြင်မှာတော့ မြေမျိုးဒင်တစ်ယောက် အပေါင်းအသင်းတို့၏ရှေ့မှာ ကောင်းကောင်း အရှက်ကွဲနေလေ၏။

“ဒင်ကြီး... မင်းပြောတော့ ကောင်မကို ခေါ်ထုတ်ပေးမယ်ဆို၊ ဟိုက သူ့ကို သောက်ရေးတောင်မလုပ်ဘူး”

“ကောင်မကတော့ တော်တော်ဖြောင့်တယ်နော်၊ တကယ့်

ကို သွားရည်ကျစရာပဲ”

“တော်ပါကွာ၊ မစားရ ညှော်ခံလုပ်မနေကြပါနဲ့၊ ဒင်းကြီး ကြည့်ရတာ သူ့ကောင်မကို ပိုင်ပုံမရပါဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် မခံချင်အောင် ဝိုင်းပြီး အဆင်း ဘီးတပ်နေကြလျှင် မြို့ပျိုးဒင် သောင်းကျန်းပါတော့သည်။ ကားဟုန်း ကို နှိပ်လိုက်၊ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်နှင့်။ လမ်းဘေးစရိုက်ရှိ သူမို့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။

ရွှေ ဇွဲနရဏီထံ လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“သူဌေး ... အိမ်မှာ ဟိုလူ သောင်းကျန်းနေတယ်၊ မြို့ ရှေ့မှာ ယောက်ျားတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့ကို အတင်းတံခါး ဖွင့်ခိုင်းနေတယ်”

“မဖွင့်ပေးနဲ့၊ အိမ်ထဲမှာ ဝင်နေ၊ ငါ စီစဉ်လိုက်မယ်”

ဘယ်လိုစီစဉ်မည်တော့မသိ၊ မကြာမီ ဒေါသူပုန်ထနေသည့် မြို့ပျိုးဒင်တို့အဖွဲ့ကို ရဲကားတစ်စီး လာပြီး ဆွဲပါလေ၏။

“ကျုပ် ဒီအိမ်က အိမ်ရှင်၊ အထဲက အိမ်ဖော်မတွေ တံခါး ဖွင့်မပေးလို့ ကြိမ်းမောင်းနေတာ၊ ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဖမ်းရမှာ လဲ၊ နေဦး ... ကျုပ်အစ်မတွေဆီ ဖုန်းဆက်မယ်”

“မင်း ဆူပူသောင်းကျန်းနေလို့ ဖမ်းတာ၊ အိမ်ရှင်ဆိုရင် အိမ်ဖော်တွေက ဘာဖြစ်လို့ တံခါးဖွင့်မပေးရမှာလဲ၊ အိမ်ရှင်မဟုတ်

ဆို တံခါးမဖွင့်ခဲ့ကြတာပေါ့”

သည်စဉ် မြသည်ညှာတို့ညီအစ်မ ကားနှင့် ပြန်ရောက်လာ ကြပြီး ဒေါသူပုန်ထကြပြန်သည်။ ရွှေတို့ကတော့ ယခုထိ တံခါး ဖွင့်မပေးရဲသေး။ ဖွင့်ပေးသည်နှင့် သူမတို့ကို အကြမ်းဖက်မှာ အသေ ချော့။

ရဲအရာရှိများလည်း မျက်စိလည်နေကြသည်။ အိမ်ရှင် တွေကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်အကူတွေက တံခါးဖွင့်မပေးရဲကြတာလဲ။

သူတို့ကို မြသည်ညှာတို့ညီအစ်မက အာမတွေခံနေကြပြီး အဝမ်းမခံရရေးကို ချက်ချင်းပင် ပြောဆိုကြသည်။

“ရဲအရာရှိကြီးတို့ကို ဘယ်သူတိုင်တာလဲ၊ အထဲမှာ ရွှေ ညွန့်ဆိုတဲ့ အရူးမက တိုင်တာမဟုတ်လား၊ သူ ရူးနေတာမသိလို့ ကျွန်မတို့ အလုပ်ပေးမိတာပါ၊ ခုလို မဖွယ်မရာတွေဖြစ်ရတာ သူ့ ကြောင့်ပါ၊ ရဲအရာရှိကြီးတို့ကို အရမ်းအားနာပါတယ်ရှင်၊ ဒါ ... ကျွန်မတို့ အိမ်တွင်းရေးပါ၊ ရပါပြီ၊ ထားခဲ့ပါ”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကို တိုင်တာ ဦးဇွဲနရဏီ ခေါ် ခြံရှေ့မှာ လူရမ်းကားတစ်စု ဆူပူသောင်းကျန်းနေလို့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်တာပါ၊ ကျွန်တော်တို့လာတော့လည်း သူတို့အဖွဲ့ ဆူပူသောင်းကျန်းနေတာ တွေ့ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတာသာ လွဲမှတော့”

၈၂ နို့ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေကြဆဲ။ ဇွဲနရဏီ ကားနှင့် ပြန်
ရောက်လာခဲ့သည်။ မြည်းညှာတို့ညီအစ်မ ငိုကြွေးချက်နှင့် ဇွဲနရဏီ
ကို ရန်တွေ့နေကြစဉ်... အိမ်ထဲမှ ရွှေတို့အဖွဲ့ ချောင်းကြည့်နေကြ
ရသည်။

“ကိုညီ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရဲတိုင်း
ရတာလဲ၊ မောင်လေးတို့အဖွဲ့မှန်း သိရဲ့နဲ့ ရဲတိုင်းရသလား၊ မသိလို့
တိုင်တာ မဟုတ်လား”

“ကိုကို... ကြည့်လုပ်ဦးလေ၊ ဟိုမှာ ရဲတွေ ဆွဲတော့မယ်
ကိုကိုကို ဟိုကောင်မ လှမ်းချွန်လို့ မသိဘဲ ရဲတိုင်တာ မဟုတ်လား”

“သူတို့အဖွဲ့ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရမ်းကားရတာ
လဲ၊ အိမ်ထဲမှာ မိန်းမသားတွေချည်း ရှိနေတာ သိရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့
ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီး ခေါ်လာရတာလဲ”

“ကိုကိုနော်... ကိုကို လုံးဝမဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့အိမ်
သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာတာ အပြစ်လား၊ ဟိုကောင်မတွေ ဇွဲ
မပေးလို့ ပြဿနာတက်ရတာ၊ ကိုမျိုးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး”

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အချောအတင် စကားတွေ များနေဆဲ
မြမျိုးဒင်တို့အဖွဲ့ကို ဆူပူရမ်းကားမှုဖြင့် ရဲများ ဆွဲသွားခဲ့သဖြင့်
မြည်းညှာတို့ ညီအစ်မ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၈)

အိမ်မှာ လူနှစ်စု ကွဲနေကြသည်။ ဇွဲနရဏီ ရပ်ပေးထား
သဖြင့် ရွှေတို့ကို မြည်းညှာတို့ညီအစ်မ နှိပ်စက်လို့မရ။ မြမျိုးဒင်
တို့လည်း အိမ်မှာ လက်မခံသဖြင့် မြည်းညှာတို့ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်နေ
ရသည်။

သို့သော် အလိမ္မာဖက်ပြီး နေရတာပေါ့။ သည်ညတော့
အတွားက ရွှေကို သူနှင့်လာအိပ်ဖို့ ပြောသဖြင့် ရွှေ အိပ်ပေးရမည်။
ညတစားပြီးကတည်းက နှစ်ယောက်သား တီဗီကြည့်နေဖြစ်ကြ
သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမတို့ ကြည့်နေကြတာ ပိညာဉ်ကား။
ဇာလားကား။ မဂ္ဂျတ်မလွတ်သေးသော ပိညာဉ်က ဒုက္ခပေးသဖြင့်

အသံထွက်ရသည်ကား။

တော်လှန်ရေးခေတ်က တော်လှန်ရေးသမ္မတဖောက်တစ်ယောက် သူတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ရှိနေတာ ဗိုလ်ကြီးသမီးနှင့် အထိန်းတော်ကြီးသားအိမ်။

သူတို့က ဒုက္ခရောက်လာ၊ ဒဏ်ရာရလာသည့် တော်လှန်ရေး ရဲဘော်ဆိုပြီး ပြုစုကုသပေးကြသည်။ တစ်နေ့ ထိုရဲဘော် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့် အချိန်အချက်လုပ်၊ ဆက်သွယ်နေတာတွေ့ရသဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးက သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အထိန်းတော်ကြီးပင် အသတ်ခံလိုက်ရသည်။

နောက် မင်းသမီးနှင့် အထိန်းတော်သမီးလေးတို့ သူတို့သမ္မတဖောက်မှန်း သိသွားကြကာ ကလေးက ဗိုလ်ကြီးထံသို့ စာသွားပို့ပေးပြီး မင်းသမီးက သမ္မတဖောက်အိမ်မှ ထွက်မသွားဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်ထားခဲ့သည်။

နောက် ဗိုလ်ကြီးတို့ တပ်စိတ်ရောက်လာပြီး သမ္မတဖောက်ကို ကြိုးပေးသတ်ကြသည်။ မသေခင် မင်းသမီးကို အမှန်းမျက်လုံးနှင့် ကြည့်သွားသည့် သမ္မတဖောက် သူ့ဝိညာဉ်က နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလည်း မကျွတ်မလွတ်ဘဲ လူပြန်ဖြစ်နေသဖြင့် မင်းသမီးကို ဒုက္ခပေးသည့်ကား။

ကုလားကားက ပီပြင်လွန်းသဖြင့် ရွှေ အဘွားနားသို့ တိုး

အပ်ပြီး ကြောက်နေစဉ် အဘွားက ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထနေသည့် အဘွား တာဝန်တစ်ခုပေးအပ်ပြန်သည်။

“သမီးက ဝိညာဉ်တွေနဲ့ ယဉ်ပါးတယ်၊ ဒီည အဘွားဆီ သူတို့လာရင် သမီးနဲ့ လွှဲပေးလိုက်မယ်၊ အဘွားကတော့ သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်လို့မရဘူး၊ အဆင်မပြေဘူး၊ သမီး ဆက်သွယ်ပြီး လိုအပ်တာ ဆောင်ရွက်ပေးပါ၊ ဘွား ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

“ဟာ ... ဘွားကလည်း ရွှေ ကြောက်တယ်၊ သူတို့က အယ်လိုရပ်တွေလဲ၊ ရုပ်တွေက ဖောက်ပြန်နေသလား”

“ကားမှောက်ထားလို့ နည်းနည်းတော့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူးကွယ်၊ အဘွားလည်း အနားမှာ ရှိနေမှာပဲ၊ ဒီည အဘွားနဲ့ အိပ်နော်၊ ဒီည လကွယ်ညဆိုတော့ လာမှာကျိန်းသေပဲ”

“အမယ်လေး ... ကြားရတာနဲ့တောင် ကျောချမ်းနေပြီ၊ ဘွားကလည်း သူဌေးနဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါလား”

“မြေးနဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးမရလို့ပေါ့ကွယ်၊ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ခိတ်ခတ်နုနယ်တဲ့ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေနဲ့ပဲ ဆက်သွယ်လို့ရတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရွှေ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ ဒါထက် အဘွားနဲ့ သူတို့က နေ့တိုင်း လာတာလား”

“နေတိုင်း မလာပါဘူး။ လဲကွယ်နေတွေမှာ အများအားဖြင့် လာတတ်ကြတယ်။ ကျန်တဲ့နေတွေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ လာတတ်တယ်”

“ဪ”

“သမီး မကြောက်အောင် သူတို့ဓာတ်ပုံတွေ ပြထားမယ် မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထားနော်”

ရွှေ အဘွား၏ဆန္ဒအတိုင်း မိသားစုအယ်လဘစ်ကို ကြည့်ရသည်။ အဘွားကတော့ ဆွေးဆွေးနုနုနုနုကြီး ပြောပြလို့။

“မြေးတို့အဘိုး ဦးကျော်ထွတ်ဟာ သာမန်လူတန်းစားကနေ သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူပေါ့။ ဘွားကတော့ အစကတည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါပဲ။ ကိုကျော်နဲ့ အကြောင်းပါတော့ စီးပွားရေးတွေ ဒီရေအလား တိုးတက်ခဲ့တာပေါ့”

“ဒါကတော့ သားလေး ကျော်ဇေယျာ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးမို့ ကလေးလေးလို အချစ်ပိုနေရတုန်း ကံကြမ္မာကြီးက ရက်စက်လွန်းလှတယ်။ ချွေးမလေး နန်းနေနွယ်နဲ့ ယူဆိုတော့လည်း ယူရှာတာပဲ။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပေမယ့် မိဘစကားကို အင်မတန် နားထောင်ရှာတဲ့သား”

“ဟင် ... သူ့ချစ်သူက ဘွားတို့ သဘောမတူနိုင်လို့လား ဆင်းရဲလို့လားဟင်”

“ဆင်းရဲလို့ထက် သူတို့မျိုးရိုးကို မကြိုက်လို့ပါကွယ်။ မိန်းကလေးရဲ့မိဘတွေက အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်၊ သုံးဆက်တွေ”

“ဪ”

ဓာတ်ပုံများကို တစ်ပုံချင်း ထောက်ပြပြီး အဘွားရှင်းပြနေသမျှ ရွှေ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေရသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး ... ဒီလောက်ချမ်းသာရဲ့နှင့် ဥပစ္စဒကကံနှင့် သေဆုံးရရှာကြသည်။

“ဒီပုံကတော့ မြေးအကြီး ဇွဲနေအောင်ရဲ့ပုံ၊ သူက ဇွဲလေးနဲ့ တော့ဘူး။ နူးညံ့တယ်။ အေးဆေးတယ်။ ဒါကြောင့် မြသည်းညှာလို အလည်နဲ့ တွေ့သွားတာ”

“ဘွား သဘောတူလို့ ယူတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ မြေးကြီးက သူ့ကို ခိုးပြေးသွားတာ၊ မိန်းကလေးဖက်က ပြဿနာရှာမယ်လုပ်လို့ ဘွားတို့က ပေးစားလိုက်ရတာ”

“ယူပြီးတော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာပဲ မဟုတ်လား ဘွားရယ်၊ ဟင် ... မင်္ဂလာဆောင်ပုံတွေ သူတို့အိမ်ထောင်သက်က အာကြာသေးလို့လဲ၊ ဆုံးတာနဲ့ တွက်လိုက်ရင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ယူပြီး ၃-၄ လလောက်မှာ ခရီးထွက်ကြတာ သူတို့ဆုံးတာလည်း တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မနှိုက်နွေပေါ့”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဘွားရယ်၊ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိကြရဲ့နဲ့ အခုလိုက်၊ အပြုလိုက် သေဆုံးကြရတယ်နော်၊ ကုတောင် မကုလိုက်ရဘူးလား”

“မကုလိုက်ရပါဘူးကွယ်၊ ချောက်ထဲကျပြီး ကားမီးလောင် သွားခဲ့တာ၊ အဖြစ်ကတော့ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ အလောင်းတွေ တောင် ပြန်မရဘဲ မှန်းပြီး ဆွမ်းသွပ်ရတဲ့ဘဝ”

ပြောရင်းမှ အဘွား မျက်ရည်တွေ စီးကျ၊ ရှိုက်ငင်လာ သဖြင့် ရွှေ ချောမော့ကာ တီဗီတံ၊ ဆေးတိုက်ပြီး ထိုညက အဘွား နှင့် အတူအိပ်လိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၉)

ရွှေ တထိတ်ထိတ်နှင့် အိပ်နေရတာမို့ အိပ်လို့မပျော်သေး ပါ။ ဘွားကလည်း လူကြီးမို့ အအိပ်အနေနည်းပါသည်။ နှစ်ယောက် သား ခုတင်ပေါ်မှာ တလူးလူး တလှိုင့်လှိုင့်နှင့် ရှိနေကြစဉ် ချောက်ခနဲ တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ရွှေ ဘွား၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

ဝိညာဉ်ဆိုတာ တံခါးဖွင့်စရာလိုသလား။ ရွှေ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိကာ မြည်းညှာတို့ မောင်နှမတွေ။ အတွင်းရန်ဆိုတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး။

ရွှေ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ မီးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပစ်လိုက်တော့ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် မျက်နှာဖုံးစွပ် (၂) ယောက်၊ တစ်ကိုယ်ရံ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်၊ မီးရောင်ကြောင့် ကိုးရိုး

၉၀ နီ ကြယ်စင်များ

ကားရားဖြစ်သွားကြစဉ် လက်လျင်သည့် ရွှေက လက်လှမ်းမီသည့် သနပ်ခါးတုံးများနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်မှာ မိုးရွာသည့်နယ်။

ဘွားက သနပ်ခါး ကြိုက်နေသူမို့ သနပ်ခါးတုံးအဟောင်းတွေ၊ အသစ်တွေက ၄-၅ တုံးမက။ ပြီး အတုံးလှလှကြီးတွေ၊ ရွှေဆိုတာ ကျောင်းအားကစားမှာ သံလုံးပစ်၊ သံပြားပစ်မို့ လိုရာခရီးသို့ တန်းခနဲ၊ တန်းခနဲ။

တခွပ်ခွပ် မြည်သံများနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား တံခါးမှ ပြန်ထွက်ပြေးတော့ ရွှေအော်သံက တစ်ဆက်တည်း။

“သူဌေး ... သူဌေး အိမ်ထဲကို လူဆိုးတွေ ဝင်လို့ လာကြပါ ... ကယ်ကြပါရှင် ... သူခိုး ... သူခိုး”

လူဆိုးနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ အတင်းထွက်ပြေးပေးမယ့် ခြံတံခါးရှေ့မှာ လူတွေ ရောက်နေပြီးသားမို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြသည်။

သူဌေးလည်း သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီမို့ လူဆိုးနှစ်ယောက် လူကြားထဲမှပင် အတင်းတိုးထွက်ပြေးကြ၏။ လူတွေ တစ်အုပ်တစ်ကျွဲ နောက်မှ ပြေးလိုက်ကြပေမယ့် လူဆိုးနှစ်ယောက်မှာ အသင့်နှိုးထားသည့် ကားတစ်စီးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသဖြင့် လွတ်သွားကြသည်။

ရဲများ ရောက်လာကြတော့ ရွှေနှင့်ဘွားက အဖြစ်အပျက်

တောနဲ့တောင်ရွယ် - အချစ်နဲ့အမှန်ရယ်

၉၁

တွေကို ပြောပြကြသည်။ သူဌေးက တိုင်ချက်ဖွင့်သည်။

သည်လောက် လူတွေ အံ့အံ့လန်နေကြပေမယ့် မြည်းညာနှင့် မြွှက်ညာတို့ညီအစ်မ အခန်းထဲမှ ထွက်မလာကြပါ။ ရဲများ စာ ...

“အိမ်မှာ လူရှိသေးလား၊ အားလုံးကို စစ်ဆေးချင်တယ်၊ လူဆိုးတွေက ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ၊ ဘာမှ ခြေရာ၊ လက်ရာ မပျက်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ထဲ လိုက်ဝင်လာသလို ဖြစ်နေတယ်”

“အတွင်းလူပါလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အိမ်သားတွေ သွားခေါ်ဌာ”

“အိမ်အကူတွေ ခေါ်ရမှာလား”

“အိမ်သားအကုန်ပေါ့၊ သူတို့ပါ ခေါ်ပါ”

သူဌေးက ဒေါသက်နှင့်မဖြူကို သွားခေါ်ပြီး ရွှေက မြည်းညာတို့ညီအစ်မကို သွားခေါ်ရသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ နေတာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း။ သူဌေးနှင့် ဘွားက အောက်ထပ်မှာပင် နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက ယီးတီးယောင်တောင်၊ အိုက်တင်တတော့ အပြည့်။

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ထဲကို သူခိုးတွေ၊ လူဆိုးတွေ ဝင်လို့ပါ မှ”

၉၂ ကြယ်စင်မှူးစေ

“ဟင်... မိ... မိသွားပြီလား။ ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ၊ နင် တံခါးဖွင့်ပေးတာလား”

“ရဲက စစ်ချင်လို့ အိမ်အောက်ကို လာခဲ့ပါ... တဲ့”

“အောင်မာ... ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့ အစစ်ခံရမှာလဲ၊ ဒီ အိမ်မှာ နင်ပဲ သူစိမ်း အစကတည်းက အကြံအစည်နဲ့ ဝင်လာတာ မဟုတ်လား”

ရွှေကို ဆွဲထားပြီး စိုက်တော့မလို၊ ပုတ်တော့မလို၊ သတ် တော့၊ ဖြတ်တော့မလို ရုပ်များနှင့် ကြိမ်းမောင်းနေကြလျှင် ရွှေ သူတို့လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းပြေးခဲ့ သည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ခေါ်ကြီး၊ မောကြီးနှင့် ဆင်းလာ ကြပြီး ရွှေကို စွပ်စွဲကြပုံက စီးလား၊ နင်းလား။

“ရဲအရာကြီးရှင် ည (၁၂) နာရီလောက်က သူ ခြံထဲဆင်း ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်နေတာကို တွေ့ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က ခြံတံခါးဖွင့် မှန်းမသိပါဘူး၊ ခုမှ ဆက်စပ်တွေ့ကြည့်တာပါ၊ လူဆိုးတွေကို သူ့တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးတာ ဖြစ်မှာပါ”

အဘွားက ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း...

“မှားတယ်... (၁၂) နာရီထိ ငါတို့ မအိပ်သေးဘူး၊ နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်ပြောနေကြတာ၊ လူဆိုးတွေ ဝင်လာတဲ့

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၉၃

အထိ ငါတို့ အိပ်ပျော်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေယွန်းမို့ ငါ့အနားက တစ်ဖါးမှ မခွာဘူး”

“သူက တစ်ခန်း အိပ်တာ၊ အဘွား မကာကွယ်ပါနဲ့”

“မှားတယ်၊ ခုည လကွယ်ညမို့ ငါ့အခန်းထဲမှာ အိပ်ခိုင်းတာ၊ နင်တို့ မလီဆယ်နဲ့”

“အို... အဘွားက လူကြီးပဲ၊ အဘွား အိပ်ပျော်နေတုန်း သူ သွားဖွင့်ပေးတာ၊ အဘွား မသိပါဘူး”

ရဲများပင် သူတို့၏အာယာတကို ခိုင်မီနေပုံ၊ မြသည်းညွှာ ညီ နှစ်ယောက်၏ပုံစံက ရွှေယွန်းမို့ကို အိမ်မှ လွင့်ထွက်သွားစေချင် ပါ။

“ကဲ... ကဲ... ရဲအရာရှိတွေ စစ်ဆေးမှ ပြောပါ၊ သူတို့ နဲ့ ရွှေယွန်းမို့က ရှော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် စောစောက ရှင်းပြထား သလိုပါပဲခင်ဗျာ၊ သူတို့စကားကို အလုံးစုံ ယုံလို့မရပါဘူး”

ဖွဲ့နုရုဏီ ကြိုတင်ရှင်းပြထားသဖြင့် ရဲအရာရှိကြီးက သည် အိမ်ခေါ်နောက်ခံသမိုင်းကို သိထားနှင့်လို့သာ တော်ရောသည်။

သို့သော် အဖြေက ကောင်းစွာ ထွက်မလာ။ ရွှေကိုသာ နှိပ်ချသည့်စကားများက အံ့သြဖွယ်၊ ထိုညက ရွှေသာ ဘွားနှင့် အတူမအိပ်ပါက သူတို့စကားကို ယုံချင်စဖွယ်၊ ရဲများ မျက်စိလည် ချင်စဖွယ်။

“ကဲ ကဲ ... နောက်လိုမှ ထပ်ပြီး စစ်ဆေးပါဦးမယ်၊ ထူးခြားတာရှိရင် သတင်းပို့ဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

ရွှေ ရဲများကို အားပါးတရ ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သနပ်ခါးတုံး လေးလေးကြီးတွေနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာ တခွပ်ခွပ်နဲ့ အရသာရှိလိုက်တာရှင်၊ ဆရာတို့ စစ်ဆေးကြည့်ရင် ခေါင်းကွဲ၊ ထိပ်ပြနုတဲ့လူဆိုးတွေ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ သင်္ကာမကင်းတဲ့လူတွေ ခေါ်စစ်ကြည့်မယ်၊ ထိမ့်ကွဲ၊ ခေါင်းပြဲတွေ့ရင် မိပြီပေါ့”

ဖွဲ့နရဏီ အကဲခတ်ကြည့်တော့ မြသည်းညွှာ လက်သီးဆုပ်၊ အံကြိတ်နေတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသလို ထင်မိ၏။

ထိုညက လေးနာရီထိုးမှပင် သူတို့ ပြန်အိပ်ကြရသည်။

နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းကို (၈) နာရီကျမှ လူစုံကြသည်။ ဘွားနှင့် ရွှေက အစောဆုံးရောက်ပြီး မဖြူနှင့်ဒေါသက်တို့ ညက အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောနေဖြစ်ကြသည်။

နောက်ရောက်လာသူများမှာ မြသည်းညွှာတို့ ညီအစ်မ၊ ချေးမနှောင်းပင် ဖွဲ့နရဏီပါ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘွားက အားလုံးကို ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုရင်း ...

“လာကြဟေ့ ... ညက ငါ့မြေးလက်သံပြောင်လို့ လူဆိုးတွေ ဘာမှလှုပ်ရှားခွင့်မရဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြရတာ၊ ဆုချရမယ်၊ နို့နို့ လူကိုသတ်ချင်သတ်သွားမှာ၊ ခေတ်ကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်တွင်းပုန်းရန်တွေ ရှိနေမှတော့ ဘယ်လိုချီတော့မလဲ”

ဘွား၏စကားမဆုံးခင် မြသည်းညွှာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဝင်ပြီး ပြောပုံမှာ ရန်တွေ နေသည့်အတိုင်း။

“ဘွားက ဘယ်သူ့ကို စောင်းပြောတာလဲ၊ အိမ်တွင်းရန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“လူဆိုးတွေ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာနိုင်တာ အိမ်တွင်းလူပါပေါ့၊ အိမ်တွင်းမှာ လူတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ရွှေနဲ့ငါ့မြေးက ဆွဲရင် ကျန်တဲ့လူထဲက ဘယ်သူမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ကဲပါ ... ငါ ပြောချင်တာတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ရွှေယွန်းမိဟာ ဘွားရဲ့အသက်သခင်ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ဆုချရမယ်၊ ငါ့မြေးကို မိန့်တစ်ဆင်စာ ပေးတယ်၊ ရော့”

ချက်ချင်းပင် ဘွားက သူ ဘယ်လိုယူလာမှန်းမသိသည့် ဘွားပြားလေးကို လူအများရှေ့တွင် ပေးလိုက်သည့်အခါ ရွှေမှာ

လန့်ဖျပ်ပြီး ထရပ်မိသည့်အထိ။

“ဟာ ... ဘွား မဟုတ်တာ၊ အဲလို အကြီးကြီး မတွေ့ပါနဲ့၊ လူဆိုးက ရွှေ့ကိုလာပြီး သတ်ချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ရွှေ့က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ လုပ်လိုက်တာပါ၊ ဘာကိုမှ မရည်ရွယ်ပါဘူး ဘွားရယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်လည်း ရွှေ့က ကာကွယ်ချင်မှ ကာကွယ်နိုင်မှာပါ၊ ဘွား ပေါ့လို့မဖြစ်ပါဘူး၊ အကာအကွယ်၊ အရံအတားတွေ အများကြီး ထားသင့်ပါတယ်”

ခေါင်းခါခါ၊ လက်ကာကာနှင့် ရွှေ့ ငြင်းနေစဉ် မြသည်ညွှာ မှာလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။

“ဟင် ... ဘွားက ဒါ ဘာအချိုးချိုးလိုက်တာလဲ၊ မြေအရင်းရဲ့ဇနီးကိုတော့ ဘာမှမပေးဘဲ ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်တဲ့ အိမ်ဖော်မကိုမှ ချိုးမြှင့်ရသလား၊ ဘွား ... သူ့ခိုး ဓားရိုးကမ်းဖြစ်နေပြီ၊ ညက လူဆိုးတွေကို တံခါးဖွင့်ပေးတာ သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အလကား လူရှေ့ သူရှေ့ကျမှ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင် လုပ်နေတယ်”

“ဘွား ... သူ့ကို စိန်တစ်ဆင်စာပေးရင် မြသည်ညွှာကိုလည်း ပေးရမယ် ... ဒါပဲ”

လောဘတွေ တဖွားဖွား၊ ဒေါသတွေ တငေါငေါနှင့် မြသည်ညွှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်မှာ ကြည့်လို့ပင်မကောင်းဘွားကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။

“ငါ့ပစ္စည်း ငါပေးချင်တဲ့သူ၊ ငါ့ကို စေတနာရှိတဲ့သူ ပေးမှာပေါ့၊ ညည်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဆိုင်တယ် ... ဆိုင်တယ်၊ မြသည်ညွှာက ဘွားမြေးအကြီးနဲ့ တရားဝင်ဇနီး၊ ဘွားမှာရှိတဲ့ပစ္စည်း မြသည်ညွှာ တစ်ဝက်ဆိုင်တယ်၊ ဘွား ... လွယ်လွယ်မပေးရင် တရားရုံးတက်ပြီးတော့ကို တရားစွဲထားမယ်”

“ဟယ် ... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံး လှူပစ်ခဲ့မှပဲ၊ ဒါမှ ... ငါ နောင်ဘဝအတွက် အထုပ်ထုပ် ခြွေထားဖြစ်မှာ၊ ဘုရား ... ဘုရား ငါ့ကို တရားတွေ ပြနေကြပါဦး”

ဘွား ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတနေလျှင် မြသည်ညွှာ မဲ့ရွဲ့ထိုင်ရင်း ...

“ဘွားက ပါးစပ်ကသာ ဘုရားတနေ၊ လက်က ကားယားကားယားပဲ၊ ကိုယ့်မြေးရဲ့ဇနီးတော့ ဘာမှမပေးဘဲ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အိမ်သမီးခေါင်းဆောင်းပြီး ကိုယ့်ကို သတ်ရအောင် ဝင်လာတဲ့ မိန်းမကိုမှ အထင်ကြီးပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးနေတယ်”

ဘွားကို နိုင်ထက်စီးနင်းတွေ ပြောနေသဖြင့် ဖွဲနရဏီအိမ်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အလုပ်သွားတော့မည်မို့ သူ့အသွင်က ပြောင်းလဲနေပြန်လျက်၊ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ကျောမောလို့။

“တော်ပြီ မြသည်းညွှာ၊ လောကမှာ အလိုကြီးရင် အရ နည်းတယ်၊ လောဘကြီးရင် ဘာမှရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နှင် ဘွားစေတနာရှိအောင်နေပါ၊ ဘွားအပေါ် စိတ်ကောင်း၊ စေတနာ ကောင်းမွန်းပါ”

“အို ... ကိုညီအဘွားကိုက လုပ်လိုက်ရင် အလွဲကြီးပဲ ဟိုမိန်းမက စတန့်ထွင်၊ ဇာတ်လမ်းရိုက်နေတာကို အဟုတ်ကြီး မှတ်နေတယ်၊ ကြည့်နေပါ ... ဟိုက သူ့ကို ဘယ်အချိန်သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ယူသွားမလဲဆိုတာ မကြာခင် သိရပါလိမ့်မယ်”

ရွှေကို ပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောပြီး ငပြုံးကာ ပြနေပြီ။ သောအခါ ရွှေ တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်ရှင်းပြသည်။ အေးဆေးပါပဲ။

“မမြသည်းညွှာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့၊ ကျွန်မမှာ အလောဘမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ချင် စိတ်ပဲ ရှိတယ်”

“နင် ... အပိုတွေမပြောနဲ့၊ မည်သူမဆို ရွှေ့ပြောင်းတွေ့ ကတော့ ယူချင်မှာပဲ”

“ကျွန်မတို့က သူများပစ္စည်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ လဲယူ ရမယ့်ပစ္စည်းကို အဆိပ်သီးလို့ပဲ မှတ်ပါတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ... လူကြားကောင်းအောင် ရွတ် မနေပါနဲ့၊ နင်လည်း လူထဲက လူပဲ”

“ကဲ ... တော်ပြီ မြသည်းညွှာ၊ နင်တို့ပါ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်သွားချင်လို့လား၊ ဘွား စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီထက် လွန်လာရင် ငါ အိမ်ပေါ်က နှင်ချမှာနော်၊ မလုပ်ဘူး၊ မထင်နဲ့”

မြရွက်ညွှာ သူ့အစ်မအနားကပ်သွားပြီး လက်ချင်းဆုပ် ဆတ်ပေးလိုက်သည်။ ယခုအချိန်မှာ အချို့မသတ်ဘဲ ဒေါသတွေ ခေါက်ကွဲနေလျှင် ဆုံးရှုံးခြင်းတွေပဲ ရသွားနိုင်သည်လေ။

မြသည်းညွှာ သတိရသွားပြီး သူ့ဒေါသတွေကို ပြန်မျိုချ တာ ဘွားကို လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အနှစ် နှိမ့်သုတွေမို့ ဟန်ဆောင်ရမှာ ဝန်မလေး။

“ကန်တော့ပါ ဘွားရယ်၊ ဘွားက သူ့ကို စိန်တစ်ဆင်စာ ခြီးများတောင် ပေးတော့ မြသည်း မနာလိုဖြစ်ပြီး မပြောသင့်တာ တွေ ပြောမိတာပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ညက သူတော် ထို့ ဘွား ဒုက္ခမရောက်တာ၊ ဒီလောက်တော့ ဆုချသင့်ပါတယ်၊ ဘဲ ... ကိုညီ မြသည်းတို့ညီအစ်မ သင်္ကြန်လည်မလို့၊ ကားစုငှား ထဲအထဲ ပိုက်ဆံထည့်ဖို့ ပေးပါဦး”

“မင်းတို့ကို အသုံးစရိတ် တစ်လ (၅) သိန်း ပေးထားတာ

“ဪ ... ရမလားရှင့်၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ (၅) သိန်း၊
(၅) ရက်တောင် မခံဘူး၊ ကိုညီ ဒီအတိုင်းသာ ပစ်စလက်ပတ်ထား

ရင် အသုံးစရိတ်အတွက် စပွန်ဆာ ရှာရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ”

“ကဲ... ပေးလိုက်ပါ မြေးရယ်၊ သင်္ကြန်အတွက်ပဲ”

“ဘွားကလည်း သူတို့က ငွေမရှားတိုင်း နင်းကန်သုံးနေတာ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဆိုတော့လည်း မလုပ်ဘူး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို တစ်လ (၁) သိန်း (၁) သိန်းခွဲလောက်ပဲရတာ”

“ဪ... ရှင်ကျတော့ ဟိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုတော့မှာ သွားပြီး စားချင်တိုင်းစား၊ သုံးချင်တိုင်း သုံးပြီး”

“ဟ... အဲဒါက စီးပွားရေးကိစ္စတွေအတွက် သုံးရတာ ကုမ္ပဏီအသုံးစရိတ်ထဲက ကုန်ရတာ၊ တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ငွေ (၂) သိန်း ဒီလအတွက်... ဒါ အပြီးပဲ”

“ရှင်တို့ဟာလေ မြည်းကို အမွေခွဲပေးပါဆိုတော့လည်း မပေးဘူး၊ အသုံးစရိတ်ကျ ဒီလိုပဲ မလောက်မငှနဲ့ အမြဲပေးတယ် ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ လာတွေ့နေရတယ် မသိဘူး”

သူကပင် တစ်ပြန်စီး မှတ်ချက်ချ၊ ပေးသည့်ငွေ (၂) သိန်းကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲကာ ညီအစ်မ (၂) ယောက် ခပ်ကျော့ကျော့ ထွက်သွားကြလျှင် အားလုံးပင် သက်ပြင်းချ ကျန်ခဲ့ရသည်။

“မရှိတာထက် မသိတာခက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ သူတို့လည်း အောက်ခြေက လာတာပါ၊ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း အစ်မကို အပိုင်ချိုင်ထားတာ၊ အခုကျ သူ့ကိုယ်သူ အထည်ကြီးပျက်

ဆို ဘာလိုလိုနဲ့ ကဲ... ဘွားရေ သတိပိရိယနဲ့သာ နေပေတော့၊ ဆန်းပင်ပေါ်က တစ္ဆေတွေကတော့ ကမ္ဘာဝါဖတ်လည်း ရမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ရွှေယွန်းမို ဘွားကို စောင့်ရှောက်ပါ၊ ငါလည်း မင်းကို ကျေးဇူးဆပ်မှာပါ”

ပြောပြီး သူ အလုပ်သွားမည်ပြင်လျှင် ရွှေ ကမန်းကတန်း ခင် ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ထမ်းတာပါ၊ ဘာကျေးဇူးမှ မမျှော်ကိုးပါဘူးရှင်”

“အိုကေလေ... မင်းဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

သူ ထွက်သွားတော့ ဘွားက မဖြူကို ကမန်းကံတန်းပင် နှိုင်းလိုက်သည်။

“မဖြူရေ... တံခါးတွေ သွားပိတ်၊ ငါတို့အဖြစ်က ဟို မြွေပွေး (၂) ကောင်ကို ခါးပိုက် ပိုက်ထားမိရတဲ့အဖြစ်၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ဝင်လာနိုင်တယ်၊ ညကကိစ္စ ငါတော့ မသင်္ကာဘူး လူဆိုးတွေကို တံခါးဖွင့်ပေးတာ သူတို့ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ရမ်းပြီးလည်း မစွပ်စွဲပါနဲ့ ဦး၊ ဘွားရယ်၊ မဟုတ်ရင် တစ်ဖက်သား နစ်နာပါတယ်၊ ကဲ... ခြံထဲဆင်းပြီး လေကောင်းလေသန့် ရှူရအောင်နော်”

ဘွားကို ဦးချဲ့ပေါ်တင်တွန်းပြီး ရွှေ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်

၁၀၂ နီ ကြယ်စင်မှူးမေ

နေတုန်း ခြံတံခါးရှေ့မှာ ထံခါးကိုကိုင်ပြီး သူတို့ကို စားမတတ်၊ ထီး
မတတ် ဒီတိုင်းနဲ့ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည့် မြမျိုးဒင်ကို တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် ရွှေ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၁၀)

ဘွား စိတ်ဆင်းရဲမှုကိုလို့ မြမျိုးဒင်ကို တွေ့သည့်အကြောင်း
ပြောပေမယ့် ရွှေ ဒီအကြောင်းကို မျှီသိပ်မထားနိုင်ပါ။ သည်တော့
သူဌေး၏ဖုန်းကိုပဲ လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားဖို့ စဉ်းစားရသည်။

ဘွားကို အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီး ညှော်ခန်းထဲမှာ ထား
ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသွားပြီး သူဌေးထံ ဖုန်းဆက်ရသည်။

"သူဌေး... မြမျိုးဒင် ခြံရှေ့ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့ကို
စူးစူးရဲရဲကြည့်သွားတယ်၊ ဘွားစိတ်ပူမှုကိုလို့ သူဌေးကို လှမ်းပြော
တာပါ"

"ဟုတ်ပြီ... ဒါထက် သူ့ခေါင်းမှာ ပတ်တီးတွေလား"

"မကွေ့ဘူး၊ ဦးထုပ်တော့ ဆောင်းထားတယ်"

“အင်း...ဟို (၂) ယောက်ပါ အိမ်မှာ လက်ခံဖို့မကောင်းတော့ဘူး။ အတွင်းလူရှိနေတော့ အိမ်က မလုံခြုံသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ တံခါးဖွင့်ပေးရင်ရတာပဲလေ”

တစ်ဖက်မှ သူဌေး အကြံအစဉ်သည့်အသံ ထွက်လာလျှင် ရွှေ အကြံပေးရသည်။

“ဟိုလေ... သူဌေး ညဖက်ကျရင် သော့အသစ်တစ်လုံး နဲ့ ပြောင်းခတ်ထားရင်ရော”

“အင်း... အဲဒါလည်း ရတာပဲ။ အဲလိုလုပ်ရတော့မှာပဲလေ။ စိတ်ချရတဲ့သော့တွေ ထပ်ပြီး စီစဉ်မှပဲ။ ကဲ... ရွှေ သတိဝီရိယနဲ့သိ နေပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး”

ရွှေ ဖုန်းပြောပြီး ဒီဖက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ မဖြူနှင့် ဒေါ်သက်တို့ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရွှေ သံသယဝင်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မြည်းညှာရဲ့ဖက်တော်သားတွေလား။ ဒါမှမဟုတ် ရိုးရိုးသားသားပဲ အလုပ်လုပ်နေကြတာလား။

ရွှေ သံသယဖြင့် ကြည့်နေလျှင် ဒေါ်သက်ကပင် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် သတိပေးခဲ့သည်။

“ရွှေရေ... မနက်ကလည်း သူတို့ အပြင်းထွက်ခင် လှမ်း

ပြီး ချိန်းနေတာ ကြားရတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း အချိတ်အဆက် ဆုပ်နေတာ ကြားရတယ်။ သတိထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ရွှေ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လာပြီး ဘွားအနားမှာ ထိုင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ တီဗီကို ဖွင့်ကြည့်နေကြသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဇာတ်လမ်းက အမေရိကန်ဇာတ်ကြမ်းကား။ တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်ပြီး ပစ္စည်းယူ၊ လူသတ်သည့်ဇာတ်လမ်း။ မိသားစုထဲမှ လွတ်တုန်ခဲ့သည့်တစ်ယောက်က လူသတ်အုပ်စုကို ပြန်ပြီး လက်စားချေသည့်ဇာတ်လမ်း။

ရွှေ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မျောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေစဉ် ဘွားထံမှ ရှိုက်သံ ထွက်လာသဖြင့် တီဗီကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဘွား... သတိထားလေ၊ ဒါက ဇာတ်လမ်းပဲ ဘွားရယ်”

“အခု ဘွားတို့အိမ်မှာလည်း ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာမှာတွေ ကြိုမြင်နေလို့ပါ။ ဘုရား... ဘုရား ဘယ်လိုရှောင်တိမ်းရမှာလဲ။ ဘွားကတော့ အသက်ကြီးနေပါပြီကွယ်။ မြေးအငယ်ကိုပဲ စိတ်ပူပါတယ်။ ခြောက်... မြေးကြီး မြေးကြီး သူသေသွားတာတောင် သူ့ဇနီးက အနှောင့်အယှက်ပေးတုန်း”

“မဖြစ်ပါဘူး ဘွားရယ်။ သူဌေးလည်း ရှိတာပဲ။ ရွှေလည်း

၁၀၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အထူးဂရုစိုက်ပါမယ်။ ဘွား ဘာမှမပူခဲ့၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရုပ်ရှင် ဆန်ဆန် ဖုစိုက်မှုတွေ မဖြစ်တော့ပါဘူး ဘွားရယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့”

“ငါ့မြေးပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ် ဒါပေမဲ့... ဟို အင်းယားလမ်း လူသတ်မှု၊ ငါးလောင်းပြင်လူသတ် မှုတွေကျတော့ ဘယ်သွားထားမလဲ”

“ဟာ... ဘွားကလည်း ဒါကျတော့ အဆင့်မြင့်သွားပြီ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးတွေ ရောယှက်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ သတ်တာကိုက လက်ကြောင့်ဆိုင်လင်ဇာ (သေနတ်) အသံတိတ်နဲ့ ချတာလေ၊ အဲဒါက တစ်မျိုးပေါ့”

“အေးလေ... ဘွားတော့ မြည်းညှာတို့အုပ်စုကို ကြောက်တာအမှန်ပါ။ သူ့မောင် ထွက်သွားပေမယ့် သူ့အစ်မတွေ ကျန်နေသေးတာ အန္တရာယ်”

“ကဲပါ အဘွားရယ်... သူဌေးက အဆင်ပြေအောင် စဉ်း စားပေးပါလိမ့်မယ်၊ နားရအောင်နော်၊ ပြီးရင် နေ့လယ်စာ စားမယ် ဆေးသောက်မယ်၊ အိပ်မယ်”

“အေးကွယ်... ဘုရား... ဘုရား သေခြင်းတရားဆိုတာ ဆန်သောလက် မကွေးခင်၊ ကွေးသောလက် မဆန်ခင် ရောက်လာ တတ်တယ်... တဲ့”

“မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဟောသလိုပေါ့... ဘွားရဲ့

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ၁၀၇

ဆင်သည် မုချသေရမည်၊ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည် ဆိုတာလေ”

“ဘွား နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘွား သေရမှာ မကြောက် တော့ ဒါပေမဲ့... ဘွားရဲ့မိသားစုလို ဥပစ္စဒက ကံနဲ့တော့ မသေချင် ဘူးပေါ့”

“မသေရပါဘူး ဘွားရယ်၊ စိတ်ချ... ရွှေ အမြဲမပြတ် ဆော့ရောက်ပေးမယ်နော်၊ ကဲ... လာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေတ္တနား အောင်”

“သာဓု... သာဓုပါ သမီးရယ်၊ ဒါထက် စောစောက ဘွားပေး ခဲ့တဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာဘူးရော”

“ဘွားအခန်းထဲ ပြန်ထည့်ထားခဲ့တယ်လေ၊ ဘွားအိပ်ရာ ပေါ်က ခေါင်းအုံးအောက် ထိုးထားခဲ့တယ်”

“ဟာ... သမီးကလည်း သေသေချာချာ သိမ်းခဲ့တာ ဟုတ်ဘူး၊ သွားကြည့်ပြီးရင် သိမ်းထား၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းဆို တာ သူတစ်ပါး လိုချင်စရာပဲ”

ဘွား သတိပေးမှ ရွှေ ဘွားအခန်းထဲသို့ အပြေးသွားကာ စိန်ဘူးပြားလေးကို ရှာကြည့်လိုက်လျှင် သူမ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ရွှေ တစ်ခန်းလုံး နဲ့အောင် လျှောက်ရှာ၊ အိပ်ရာ အောက်တွေ ရှာပေမယ့် ဘယ်မှာမှ မတွေ့တော့ပါ။

ရွှေတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာတာ ပစ္စည်းကို နှမြောလို့

မဟုတ်ရပါ။ အစကတည်းက သူမ ယူဖို့ စိတ်ကူးတာ မဟုတ်ပေမယ့် အဘိုးတန်ဖုစည်းကြီးတစ်စုံ သူမရဲ့နမောနဲ့နိမ့်မှုကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားရလျှင် ...

အတွေးနှစ်ပင် ဖောရွေးတွေ ပြန်လာပြီး ရွှေ မျက်ရည်တွေ ပါ ကျလာပြီး ကတုန်ကယင်နှင့် ဘွားဆီ ပြန်ပြေးလာခဲ့ရသည်။ ငိုသံပါကြီးနှင့်။

“ဘွား... ရွှေထားခဲ့တဲ့ စိန်ဘူး ဘယ်မှာမှ ရှာမရတော့ဘူး။ ပျောက်သွားပြီ”

“ဟင် ... ဘုရား၊ ဘုရား၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘဲနဲ့၊ နေဦး ... သမီး ထားခဲ့တုန်းက အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ”

“ဒေါ်သက်နဲ့မဖြူဘဲ ရှိတာ ဘွား၊ သူတို့ကိုလည်း ရွှေမထင်ရက်ပါဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတာဆိုတော့ သူတို့ကို ခေါ်မေးရမှာပေါ့။ အိမ်မှာ ကျန်တဲ့လူတွေမှ မရှိတော့တာ၊ ဟို ညီအစ်မလည်း ထွက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘွား ... ထွက်သွားပြီ”

“ဒါဆို ... မဖြူနဲ့မသက်ပဲ ခေါ်မေးရမှာ၊ ခေါ်လိုက်”

“ဘွားရယ် ... ရွှေ သေသာသေလိုက်ချင်ပါတယ်”

ရွှေ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် မီးဖိုဖက်သို့ ထွက်သွားရင်း စိန်ဘူးကိုစွဲကို တွေးလို့မရ ဖြစ်နေရသည်။ သူနှင့်ဘွား ခြံထဲမှာ နေတုန်း အိမ်ထဲမှာ ကြိုက်သလို ချယ်လှယ်လို့ရတာတော့ အမှန်။

ဒေါ်သက်နှင့်မဖြူ တစ်ယောက်ယောက် ယူသလား။ နေရာပြောင်းထားသလား။ ခင်မင်နေပြီမို့ အားနာနေသဖြင့် ရွှေ သူတို့ကို အမှန်အတိုင်း မပြောရက်။ သည်တော့ ...

“ဒေါ်သက်နဲ့မဖြူ ... ဘွားက ခဏလော့ခဲ့ပါဦးတဲ့၊ အရေးကြီးလို့ ခုချက်ချင်း လာပါတဲ့”

“ဒီမှာ ချက်တုန်း၊ ပြုတ်တုန်း ... ပြီးမှ လာမယ်လေ”

“ခုလာခဲ့ပါတဲ့၊ ချက်လက်စတွေ ထားခဲ့ပေါ့”

ရွှေ အတင်းခေါ်ခဲ့လေမှ (၂) ယောက်သား တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ဘွားရိုရာ ညှပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ (၂) ယောက်လုံး မူပျက်နေတာတော့ အမှန်။

“ကဲ ... ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ မပြောချင်ဘူး၊ မနက်က ငါ ရွှေယွန်းမိုကို ပေးမယ့် စိန်တစ်ဆင်စာဘူး ဘယ်သူယူထားလဲ၊ သူထားရင် ပြန်ပေးကြ”

“ဟင် ... ကျွန်မတို့ သိတောင်မသိဘူး၊ စိန်ဘူးကို ဘယ်မှာထားမှန်းတောင် မသိပါဘူးရှင်”

“အဘွား ... ကျွန်မတို့ နေလာတာကြာပြီ ဘယ်ဘုန်းက

ပစ္စည်းပျောက်ဖူးလို့လဲ၊ ခုမှ စွပ်စွဲခံရတာ ဝမ်းနည်းတယ်”

မျက်ရည်တွေ၊ ဘာတွေကျပြီး (၂) ယောက်လုံး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းကြသည်။ ဘွား စိတ်ပျော့မသွားပါ။ အိမ်မှာ သူတို့ (၂) ယောက်ပဲ ရှိသည်။

“ခါတိုင်းကလည်း ပစ္စည်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်ကူကူမထားဘူး၊ အခု ထားလည်း ထားရော ပျောက်တာပဲ၊ ယူထားရင် ပြန်ပေးကြ၊ ငါ ရဲတွေ၊ ဘာတွေ မတိုင်ချင်ဘူး၊ ငါ့မြေးကိုလည်း မတိုင်ချင်ဘူး၊ သူက စိတ်ကြီးတာ နင်တို့အသိ”

“ကျွန်မတို့မှ မယူဘဲ ဘွားရယ်၊ တိုင်ချင်လည်း တိုင်ပါ”
နောက်ဆုံး ဘွား ဇွဲနရဏီထံ ဖုန်းဆက်ရတော့သည်။ ဇွဲချက်ချင်းပင် ပြန်လာပြီး မြည်းညွှာတို့ ညီအစ်မလည်း မရှေးမနှောင်းပင် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ရှာရှာ... အိမ်တွင်းပုန်းသူနိုး ရှိလို့ကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လုံခြုံမလဲ”

“နေစမ်းပါဦး... ဘွားက သူ့ကို ပေးတာမဟုတ်ဘူးလား၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ သေချာမသိမ်းဘဲ အိပ်ရာပေါ် လွယ်လွယ်တင်ထားတာလဲ၊ ပစ္စည်းတန်ဘိုး မသိဘူးလား”

“ကျွန်မတို့ မယူပါဘူး မမရယ်၊ ရဲကိုတော့ မတိုင်ပါနဲ့နော်၊ ကိုယ်လည်း မယူဘဲနဲ့ အရှိန်ခံရမှာစိုးလို့ပါ”

အိမ်ထဲမှာ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေကြစဉ် မြည်းညွှာက အကြံပေးခဲ့သည်။

“အိမ်ထဲမှာပဲ ရှာလိုက်လေ၊ အားလုံးရဲ့အဝတ်စီရိတွေ၊ သေတ္တာတွေထဲမှာ ရှာကြည့်ပေါ့၊ သူနိုးရဲ့လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ မှာပေါ့”

“နိုးတဲ့သူက တစ်နေရာရာမှာ ဂုက်ထားရင်ရော၊ ဘယ်ပြန်တွေ့ပါတော့မလဲ”

“ရှာသာရှာပါ၊ တွေ့ရင်လည်း တွေ့မှာပေါ့”

မြရွက်ညွှာ အကြံပေးသည့်အတိုင်း အားလုံး စုပေါင်းပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်နှင့် ရှာကြည့်ကြသည်။ ပထမဆုံး မဖြူနှင့် ဒေါ်သက်တို့၏သေတ္တာတွေထဲမှာ ရှာကြသည်။ ဘာမှမတွေ့သဖြင့် မြည်းညွှာတို့ညီအစ်မ၏အဝတ်စီရိတွေထဲမှာ ရှာကြသည်။ မတွေ့။

“ယူထားတဲ့သူက တစ်နေရာရာမှာ ဂုက်ထားလိုက်မှာပေါ့၊ ခဲတိုင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ရဲနဲ့ ရှာမှတွေ့မှာ”

ဇွဲနရဏီ၏စကားကို မြည်းညွှာက ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုညီ၊ ရဲကိုတိုင်မှ ရမှာ၊ ရဲလာရှာပါစေ”

မဖြူနှင့်ဒေါ်သက်မှာ ရဲဆိုသည်နှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်ချေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ နူရာဝဲစွဲ လဲရာသူနိုး ထောင်ခံရတော့မှာ အားသအချာ။

၁၁၂ ကြယ်စင်များ

မပြေးသော် ကန်ရာရှိ၊ အိမ်မှာ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာ သူတို့နှစ်ယောက်...

“သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး အစ်ကိုလေးရယ် ... မဖြေတို့ ကြားထဲက အဖမ်းခံနေရပါဦးမယ်”

သည်စဉ် မြသည်းညွှာက ...

“ရှာရင်လည်း တစ်အိမ်လုံးကို ရှာလေ၊ ပစ္စည်း ပြန်တွေ့ရတာ အဓိကလား၊ သူခိုးမိဖို့က အဓိကလား”

“နှစ်ခုလုံး အရေးကြီးတာပဲ”

“ဒါဆို သူ့အထဲလည်း ရှာကြည့်ပေါ့”

“အို”

ရွှေ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားရင်း ခေါင်းထဲမှာလည်း ဖိုက်ခနဲ။ သူတို့က ငါ့ကိုပါ သူခိုးစာရင်းထဲ ထည့်နေကြပါလား။ သည်နေရာမှာ ဘွားကလည်း အသေအလဲ ခုခံကာကွယ်ပါသည်။

“သူက ငါနဲ့အတူ တစ်ချိန်လုံး ရှိတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရွှေ့ကို ဆွဲထည့်နေကြတာလဲ”

“ဘွားနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတယ်ဆိုပေမယ့် အပေါ့အပါးသွားတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် ခဏထွက်သွားတာမျိုး မရှိလို့လား”

“အဲ ... (၅) မိနစ်လောက် အပေါ့အပါးသွားတာပဲ ရှိတယ်”

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ်

မြသည်းညွှာ လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး မျက်နှာက

မပြေရာတွေ့သည့်နှယ် ဝင်းခနဲ။

“ဒါဆို သူ့အထဲလည်း ရှာ၊ တွေ့ချင် တွေ့မှာပေါ့”

နောက်ဆုံး သူ့ကို အားလုံး ရွှေ့အခန်းထဲ သွားကာ ရှာ

ဖြေကြလျှင် ရွှေ့အဝတ်အိတ်ထဲမှာ စိန်ဘူးကို သွားတွေကြည့်သည်။

“ဟော ... ဒီမှာ တွေ့ပြီ၊ သူခိုးက မျက်နှာကြီးသူခိုး”

“ဟို ... ရှေးဟောင်းဇာတ်ထုပ်ထဲကလိုပေါ့၊ သန်လျက်ဇာတ်ယူတဲ့သူခိုး ကိုလဲ ဆိုတာလို သူခိုးက နီးလွန်းတော့ မမြင်ကြလေ”

“ဟင်”

ရွှေ နေရာမှာတင် ကြက်သေ၊ သေနေရာမှ ချက်ချင်းပင် သွေးရွေးသွေးတန်း အော်ပစ်လိုက်သည်။

“မယူဘူး၊ ငါ မယူဘူး၊ နင်တို့ ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်ကြ

“ဟာဟ ... လက်ပူးလက်ကျပ်မိတာတောင် ငြင်းချင်

သေးသတဲ့လား။ ခွေယွန်းခိုရယ်၊ လိုချင်လို့ ခိုးပြီးမှတော့ ရှက်ရမ်းမနေပါနဲ့တော့”

“အစကလည်းက ငါ မလိုချင်လို့ ငြင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းကို

၁၁၄ နီ ကြယ်စင်ယုဒေ

ဘာဖြစ်လို့ ခိုးရမှာလဲ၊ နင်တို့ ဉာဏ်ဆင်ကြတာ၊ နင်တို့ ခွင်ဆင်ကြတာ"

ရွှေ တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲကာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေရသလို မြည်းညှာညီအစ်မကတော့ အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီးတွေပမာ ရင်ကော့၊ ခေါင်းကို မော့ကာ ဝမ်းသာအားရ ရုပ်တွေနှင့်။

"နင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့ အဘွားရှေ့မှာတော့ လောဘမရှိသလိုလို့၊ ဒေါသမရှိသလိုလို့ပုံစံနဲ့ စင်းလုံးချော လုပ်ပြပြီး ပြီးဆုံးပြန်နိုးထားတာ နင် မရှက်ဘူးလား၊ ငါတို့သာ သူ့အထုပ်ကို ဖြုတ်မပြနိုင်ရင် ဒေါသက်နဲ့မဖြူတို့ ထောင်ကျမှာ သေချာတယ်၊ မဆိုသူတွေ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ"

"မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မယူဘူး၊ နင်တို့ ယုတ်မာတာ"

ရွှေ နားနှစ်ဖက်ပိတ်ကာ မျက်ရည်တွေနှင့် အခန်းတွင်း အတင်းတိုးထွက်ပြီး ပြေးထွက်သွားလိုက်တာ ရှက်လွန်းလို့ ကိုယ်လည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ဒီပစ္စည်းကို တစ်ယောက်ယောက် သူထည့်ထားတာ။

ရွှေ ဘွားနှင့်သူဌေးကို ဘယ်လိုမှ မျက်နှာမပြချင်တော့ မပြရဲတော့၊ သူမ ပြေးထွက်လာခဲ့တာ ခြံတံခါးရောက်လာပေမယ့် သူဌေးအိမ်က ခြံတံခါးမှို တံခါးက ပိတ်ပြီးသား၊ ကျော်တက်ရအောင်လည်း မဖြစ်။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၁၁၅

တံခါးနားမှာ ရွှေ မျက်နှာလက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ငိုကျွေးနေတုန်း ပခုံးမှ ဆွဲထူခံလိုက်ရသဖြင့် သူမ အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"သူဌေး"

"သူတို့ညာဏ်တွေဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ တော်ပါတော့၊ မငိုနဲ့တော့၊ ခေါင်းတွေ ကိုက်ကုန်မယ်"

"ဘွားကို ရှက်တာပါ သူဌေးရယ်"

"မရှက်နဲ့... ဘွားလည်း သဘောပေါက်တယ်"

"ရွှေ... လုံးဝနားမလည်တော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မဖြူနဲ့ ဒေါသက်တို့က သူ့လူတွေပေါ့၊ သူတို့ခိုင်းတိုင်း လုပ်ပေးတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်၊ ဒီစိန်ဘူးကို နေရာပြောင်းတာ နေမှာ"

"ဟုတ်တယ်၊ အန္တရာယ်ကတော့ ကြီးနေပြီ၊ ကိုယ်တို့က (၃) ယောက်တည်းရယ်၊ သူတို့က အုပ်စုလိုက်၊ ကဲ... လာ... အိမ်ထဲပြန်ဝင်၊ ဒီအချိန်မှာ စည်းလုံးရမှာ၊ သူတို့တိုက်ကွက်မှာ မကျဆုံးစေရဘူး"

"ရွှေ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ပြန်ဝင်ရမလဲ သူဌေးရယ်"

"ဟ... ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့လုပ်တာ အသိသာကြီးပဲ၊ နင်တို့လုပ်တာ ငါသိတယ်ဆိုတဲ့အချိုးနဲ့နေ"

၁၁၆ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

သူဌေးကိုယ်တိုင် ရွှေလက်မောင်းကို ကိုင်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာတော့ မြသည်းညှာညီအစ်မက ခါးထောက်ပြီး မဲကာ ရွဲကာနဲ့။

“ကိုညီ ... ဘာလဲ သူ့ခိုးကို ရွှေတိုက်ဝန်ခန့်မလို့လား”

“သွားပြီ ... ကိုကို ဆေးမိနေပြီ၊ သူ့ရဲ့မာယာတွေမှာ မျောနေပြီ”

ဖွဲ့ ဒေါ်သက်နှင့်မဖြူကို စူးစူးရဲရဲကြည့်တော့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်လွှာချသွားကြသည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ နင်တို့ ရွှေကွက်တွေ ငါ သိတယ် ဒေါ်သက်တို့ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူးလား ပြော”

ဖွဲ့ ပြောင်ပင် စိန်ခေါ်လိုက်လျှင် ဒေါ်သက်နှင့်မဖြူ ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေပေပြီ။ ဟန်မဆောင်တတ်သူတွေမို့ မျက်နှာအဆိုးရွက်မျှ။

“နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

နှစ်ခါတောင် မဟောက်လိုက်ရဘဲ အဖြစ်မှန်က သွားခနဲ မြသည်းညှာတို့ညီအစ်မ ရှေ့ဆက်မနိပ်ကွပ်နိုင်တော့ဘဲ ခြေဆောင်ကာ ထွက်သွားကြရသည်။

အခန်း (၁၁)

ယခုတော့ ထမင်းစားချိန်များမှာလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ကြရတော့ပါ။ သူတို့ညီအစ်မက သပ်သပ်နောက်ကျခံပြီး စားကြသည်။ ဒေါ်သက်နှင့်မဖြူတို့လည်း အပိုးကျိုးသွားကြသည်။ သို့သော် ဆိုစားလို့တော့မရ။ သစ္စာရှိသူတွေလို့ မှတ်ယူလို့မရတော့။

ညစာကို (၃) ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်ကြပြီး သွားအခန်းထဲသို့ သူဌေးပါ လိုက်လာခဲ့၏။ သူဌေးပုံစံက အိမ်နေရင်းမို့ ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်နှင့် တီရှပ်နှင့်။ မီးခိုးရောင်အဝတ်တွေမို့ မျက်စိအေးပြီး ငယ်နုလတ်ဆတ်နေသည့် သူဌေးအသွင်ကို ရွှေ ခိုးငေးနေမိသည်။

ရုပ်ချောပြီး စမတ်ကျတယ်။ စိတ်ထားလည်း မဆိုးဘူး။

ချမ်းကလည်း ချမ်းသာသေးတယ်ဆိုတော့ သူဌေးမှာ လိုချင်သူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပဲ။

ဘွားအခန်းထဲမှာ တိပိကြည့်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြ တုန်း ရွှေ ခိုးငေးမိနေတာ။ သူဌေးဟာ သူ့အဘွားကိုလည်း တော်တော် ဂရုစိုက်တယ်။

မြည်းညှာတို့ညီအစ်မကတော့ ယခုလို အနေအထားထဲ ဒေါသတွေ ထွက်နေကြပြီး ဘာတွေဆင်ကြံ၊ ကြံနေကြမည်မသိ။ သူတို့က သူဌေးကို အပိုင်ကိုင်ထားချင်နေကြပေမယ့် အခြေအနေ အရ မျက်နှာချင်းတောင် ဆိုင်လို့မရလောက်အောင်။

ဒါတောင် အရှုံးကွက်နင်းပြီး ဘွားအခန်းထဲသို့ စောစောထ ဝင်လာခဲ့ကြသေးသည်။ အငယ်မက သူဌေးကို အတင်းပင် ဝင်ထုတ်တယ်။

“ကိုကို... သန်ဘက်ခါ သင်္ကြန်စပြီနော်၊ သူများကမ္ဘာပေါ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေဆို ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေကို ချောင်းသာတို့ ငွေဆောင်တို့လောက်တော့ ပို့ပေးကြတယ်၊ ကိုကိုက ကပ်စေးနဲ့တယ်”

“သူတို့ကို ပိတ်ပေးလိုက်တယ်လေ၊ ဘောက်ဆူးလည်း ပေးလိုက်တယ်၊ တော်ပြီပေါ့၊ သူတို့ ကြိုက်သလို စီစဉ်ကြလိမ့်မယ်၊ အများသဘောဆိုတာ ညီတာမဟုတ်ဘူး၊ တချို့က ဘုရားသွား

တောင်းတက်နေချင်ကြတာ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုကို ညှာတို့ကို ချောင်းသာဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေဆောင်ဖြစ်ဖြစ်ပို့ပေး”

“မပို့နိုင်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ဘွားတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး ငါက အလေလိုက်နေရမှာလား”

သူဌေး စိတ်တိုနေသည်မို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောလျှင် မြွေကညှာ ချစ်ခမ်းစူး၊ ခြေဆောင့်တယ်။ ရွှေကတော့ သူတို့ညီအစ်မကိုကြည့်ပြီး နှုတ်နှာပူနေမိသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အသားတွေပေါ်အောင် ဆီစားထားပုံက ယက်စက်သည်။ အိမ်နေရင်းမို့ အပေါ်က စွပ်ကျယ်အနက်၊ အောက်က ဘောင်းဘီတိုအနက်၊ အသားတွေက ဝင်း၊ ဝင်းလို့၊ ရင်နှစ်မြွာတွေက ထွက်လှလှ၊ ပြုလှလှ၊ ပေါင်တံတွေက ညည်း ဖွေးစိမ်းနေလိုက်တာ။ မမြင်ဝံ့၊ မရှုခံစရာ။

သူတို့ကလည်း ရွှေကို အမြင်ကတိနေတာပါပဲ။ အလကား သူကြီးကြိုက် ဝတ်ထားတာ။ အသက်ကဖြင့် နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီလား၊ ဆံပင်က တင်ပါးကျော်နေပြီ။ တောသူမ။ ဝတ်ထားတဲ့ ချည်ထည်ဝမ်းဆက်က အဘွားကြီးဆင်။

သူ့ကိုယ်လုံးကို ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ဖော်ပြနေတာ။ ပိန်လိုက်တာလည်း အရိုးချည်းပဲ။ ရင်တွေ၊ တင်တွေ မို့မောက်နေတာက

၁၂၀ ❀ ကြယ်စင်များစေ

အင်ထုထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“အဲဒီ ကိုကိုဟာလေ ပြောလိုက်ရင် ပိဿလေးဘေးပစ်
ဘွားကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပေါ့။ ဘွားလည်း ပင်လယ်လေရှူပြီး ပင်လယ်
စိမ်ရင် ပိုပြီးနေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားမှာ”

“အမယ်လေး... နေပါစေအေ၊ အသက် (၇၀) ကျော်
မှ ဒီအဘွားကြီး နန့်လိုက်တာလို့ သူများ ကဲ့ရဲ့တာလည်း မခံပါရ
နဲ့တော့”

“ကဲ... မြေးအဘွားနှစ်ယောက်လုံး အပျက်ဖက်ကချင်
ပြောနေကြတာပဲ၊ ညှာတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နင်တို့ဘာသာ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြဿ
နာ လာရှာနေကြတာလဲ”

“ဟင်... ကိုကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ညှာတို့
ရော ဒီအိမ်သားတွေ မဟုတ်လို့လား၊ ဒီမိသားစုဝင်တွေ မဟုတ်
လို့လား”

“ကြွေဖန်စပ်ရင်တော့ တော်တာပေါ့၊ သွေးတော့ မစပ်ကြ
ဘူးလေ”

“ဒါဆို... ရွှေယွန်းမိကရော ဒီအိမ်သားလား၊ ဒီမိသား
စုဝင်လား”

“မဆိုင်တာတွေ လာဆွဲပြီး မထည့်နဲ့လေ၊ သူကရော”

တောနဲ့တောင်တွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ❀ ၁၂၁

တွေ တောင်းဆိုနေလို့လဲ၊ သူ့ဘာသာနေတဲ့သူကို ပြဿနာမရှာနဲ့”

“တော်... တော်... ကိုညီ တစ်ဖက်စောင်းနင်းတွေ
ပြောမနေနဲ့၊ ရှင် သူ့ကို သဘောကျနေတာ အသိသာကြီး၊ ကိုယ့်
ထက်လည်း ကိုယ်ပိုပြီးနော်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး လုပ်နေပြီး
ကိုယ်အိမ်က ခိုင်းတဲ့ကောင်မနဲ့၊ ငြိတယ်ဆိုရင် သိက္ခာကျလွန်းပါ
ဇယ်”

“အို... မမကလည်း ကိုကိုက အပျော်အဆင့်လောက်
ပဲစားမှာပါ၊ ဒီရုပ်ကြီးများ... နော်... ကိုကို”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏စကားတွေက ဖောင်းဖြစ်လွန်းလျှင်
ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

“နင်တို့စကားလုံးတွေက နင်တို့ရဲ့အောက်တန်းကျတဲ့
စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြနေတယ်၊ ကဲ... သွားကြ၊ သွားကြတော့၊
နင်တို့ရဲ့သာယာနေတဲ့အချိန်တွေကို လာပြီး မနှောင့်ယှက်နဲ့”

ဆွဲမထုတ်ရုံတမယ် မောင်းထုတ်လိုက်မှ မကျေမနပ်နှင့်
သွားကြသည့်အဖြစ်။

သူတို့ထွက်သွားတော့မှ တီဗီကြည့်ရင်း စကားတွေ ဆက်
ပြောကြရသည်၊ ပြောတာတော့ သူဌေးနှင့် ဘွားပေါ့၊ ရွှေက ဘေးမှ
မဝင်နေရတာ။

“မြေး... မင်းအဘိုးနဲ့ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကိုတွေကို

၁၂၂ နီ ကြယ်စင်များစေ

တစ်ခါမှ အိပ်မက် မမက်ဘူးလား”

“တစ်ခါတလေတော့ မက်တယ် ဘွား၊ သား အအိပ်ကြီး လို့ သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူး”

“ဘွားတော့ ... တစ်လ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါလောက် အမြဲမက် တယ်၊ အထူးသဖြင့် လကွယ်ညတွေမှာ ပိုပြီးမက်တယ်”

“ဘာတွေမက်သလဲ အဘွား၊ ကေန္တ အဘိုးတို့ မကျွတ် မလွတ်ဘူး ထင်တယ်နော်၊ ဆွမ်းသွတ်လေး လုပ်ပေးရင် မကောင်း ဘူးလား ဘွား”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သူတို့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ပြောချင်၊ ပြချင်ပုံ မြေးရဲ့၊ ဘွားတို့က စိတ်မာတော့ ဝိညာဉ်ချင် ဆက်သွယ်လို့မရဘူး ထင်တယ်”

“စိတ်စွဲလမ်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘွားရယ်၊ တစ်နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲလေ၊ အင်း ... ဒါထက် မြည်းညှာတို့နဲ့ အတူနေတာ မြွေပွေးခါးပိုက် ပိုက်ထားရသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးပေးနိုင် ချောင်းနေတဲ့မိန်းမတွေ”

“သူတို့ကို ထိုက်သင့်သလောက် အမွေခွဲပေးလိုက်ရင် အေးအေးဘူးလား ဘွား”

“အမယ်လေး ဘွား ... တိုးတိုးတိတ်တိတ် ညှိကြပါတယ်”

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် နီ ၁၂၃

“ဟဲ့ သူတို့က နိဗ္ဗာန်ပစ္စည်း အကုန်လိုချင်နေတော့ ခက်တာပေါ့”

“အင်း ... ဆုပ်လည်း ဂူ၊ စားလည်း ရူးဆိုတဲ့ ပဒိုင်းသီး တွေ”

“သတိတော့ထားနေ မြေးရေ ... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာ သလဲ မသိသေးဘူး”

“(သ) နာရီတောင် ကျော်ပြီ ဘွားရေ၊ စာရင်းတွေ ပြန်စစ် ချိတ်ဦးမယ်၊ တံခါးတွေ သေချာပိတ်ထားနော်”

ဇွန်ရက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလျှင်သွားချင် ရွှေ အခန်း ထဲသို့ သေသေချာချာ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ အတွင်းမှ ဂျက်တွေ သော့နှပ်ပါ ပိတ်ထားလိုက်မှ စိတ်ထဲ လုံခြုံသလို ခံစားရသည်။

ရွှေ ဘွားကို ဆေးတိုက်ပြီး အိပ်ရာသို့ တွဲပို့သည်။ တိမိ သည်း ပိတ်လိုက်၏။ ဘွားက သူမ၏လက်ကို အားကိုးတကြီး ထိုင်ထားပြီး ...

“ခုညလည်း ဘွားနားမှာ အိပ်ပေးပါ၊ ဘွားစိတ်ထဲမှာ သစ်လျှိုးကြီး ခံစားနေရလို့ပါ သမီးရယ်”

“ရပါတယ် ဘွားရဲ့၊ အိပ်ဆို အိပ်ပေးပါ့မယ်၊ ရွှေက ညဿနာမရှိပါဘူး”

“အေးကွယ် ... သာဓုပါ သမီးရယ်၊ သာဓုပါ၊ ကြီးပွား တိုက်ပါစေ၊ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

ဘွား၏မေတ္တာတွေကို ခံယူပြီး ရွှေ ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာ အမျှဝေပြီးမှ ဘွားဘေးမှာ ဝင်အိပ်လိုက်ပါသည်။

ရွှေစိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့နေမိသည်။ သာယာအေးချမ်းသည့် လျှိုမြောင်း၊ တောင်တန်းတွေက နေတပြောက်တောင်မထိ ခြောက်... အကာလ ညအခါ သမယပေကိုး။

သူမ တစ်ယောက်တည်း ငှက်တစ်ကောင်လို လေထဲ ပျံ့ဝဲနေလိုက်တာ။ တကယ့်ကို လေဟုန်းစီးသည့် ငှက်တစ်ကောင် နှယ်။ ခရီးအကွာအဝေးတွေအားလုံး သူ့ရဲ့အတောင်ပံအောက်မှာ နစ်မြုပ်လို့။

အလို... သူမရဲ့ခရီးပန်းတိုင်က ဘယ်ကိုလဲ။ ဘယ်ဘွားမလို့လဲ။ ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးမှာ အလင်းရောင်တစ်ခု။ မီးတောင်တစ်ခုလား။ တောမီးလောင်နေတာလား။ သိချင်စိတ်နှင့် ရွှေ... အဲသည့်နေရာသို့ လေထဲမှာ ပျံ့ဝဲသွားလိုက်တော့။ မီးလောင်နေသည့် ကားတစ်စီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ”

ကားထဲမှာ လူတွေ၊ လူတွေ အများကြီးပါလား။ မီးလောင်

သည် ကားနားသို့ ကပ်ပြီး သူမ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လူတွေက နယ်ပါး ယူပါ တစာစာလည်း အော်မနေကြပါလား။ တကယ်ဆို မီးလောင်သွားသည့်အခါ ကားထဲမှလူတွေက သူ့ထက်ငါ ဦး ဆုံးထွက်ကြပြီး နေကျနေသလို အော်ဟစ်ငိုယိုနေကြရမှာ မဟုတ်

ယခုတော့ အသေကောင်ကြီးတွေလို ကားထဲမှာ အိပ်မော ကုန်နေကြပြီး မီးလျှံတွေက သူတို့ကို ဝါးမျိုလို့။ ကြည့်ရတာ ပက် ကပ်လွန်းသဖြင့် ရွှေ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးဖို့ ကားနားမှာ အရူးမီး ဦး ပတ်ပြေးနေမိသည်။

စောစောက ကြည်နူးချမ်းမြေ့မိသည့်တောနဲ့တောင်စွယ်က ယခုတော့ အနိဋ္ဌာရုံတွေနှင့် ပြည့်ဝနေသည်မို့ အရုပ်ဆိုး၊ အကျည်း နှိပ်လွန်းလှသည်။

သည်စဉ် ကားနားမှာ ပတ်ပြေးနေမိသည့် သူမထံ မီးညွန့် မီးစ ပြေးဟပ်လာသဖြင့် ရွှေ အား... ခနဲ အော်ဟစ်ကာ အဝေး ဦးသို့ လွင့်နေအောင် ပြေးမိပါတော့သည်။

ရွှေ အိပ်ရာမှနိုးသွားတော့ ရင်ခုန်နေလိုက်တာ တုန်းက

၁၂၆ နီ ကြယ်စင်မုန်းဝေ

တဖိုင်းဒိုင်း။

အို အိပ်မက်က ပီပြင်လွန်းလိုက်တာ။ အဲဒါ ဘယ်နေရာမှာလဲ။ သူမ ရောက်ခဲ့သည့် တောနဲ့တောင်စွယ်က အေးချမ်းပြီး သာယာလိုက်တာ။ ရေတံခွန်တွေ၊ စိမ့်စမ်းတွေနဲ့။ အဲဒါ ရှမ်းပြည်နယ်လား။ ရခိုင်ပြည်နယ်လား။ ဒါမှမဟုတ် မွန်ပြည်နယ်လား။

သို့သော် ကားမီးလောင်နေသည့် မြင်ကွင်းကတော့ အရှုံးဆုံးလွန်းပါသည်။ လူတွေက တွန့်လိပ်ရုန်းကန်ခြင်း မရှိဘဲ အိပ်မက်ကုန်ကြသလို ငြိမ်သက်စွာနှင့် မီးလောင်ကျွမ်းသွားရတော့မည်ဟု မနေ့ညက ကြည့်ခဲ့ရသည့် ဇာတ်ကားထဲမှ မြင်ကွင်းလား။

ရွှေ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဇာတ်ကားထဲမှာလည်း မပါ။ ဇေဝဇေဝ အတွေးတွေနှင့်ပင် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ရင်

ကိုယ့်အတွက် နိမိတ်လား။ သူဌေးတွက် အတိတ်နိမိတ်လား။ တွေးမိပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိပြန်သည်။

ဘွားကို ပြောပြရရင်ရော။ မနက်ကျလျှင် ပြန်ပြောပြတွက် သူမ ရောက်ခဲ့သည့်နေရာကိုသာ အတိအကျ မှတ်မိအောင် ရွှေ ပြန်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် နီ ၁၂၇

မနက်ကျတော့ ရွှေ ဘွားကို အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သူမ ရောက်ခဲ့သည့်နေရာကိုလည်း အတိအကျ ပြန်ပြောပြ၏။

“ရွှေရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာလေးက သာယာလိုက်တာ ဘွားရယ်၊ ရေတံခွန်လိုလို၊ စိမ့်စမ်းလိုလိုနေရာလေးနဲ့ဘေးမှာ တောအုပ်လေး။ တောအုပ်လေးကိုလွန်တော့ တောင်စွယ်တွေ၊ တောင်တွေကို တွေ့ရတယ်။ သာယာမှုကို ခံစားနေတုန်း ဖြုန်းဆို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မီးတောက်တစ်ခုတွေ့တာနဲ့ ရွှေ ပြေးသွားကြည့်လိုက်တာ ကားထဲမှာ လူတွေ”

“ဘယ်နှယောက်လဲ သမီး”

“လူတွေတော့ မရေတွက်လိုက်မိဘူး။ လေးငါးယောက်တော့ အနည်းဆုံးရှိမှာပဲ။ ထူးခြားတာက လူတွေက မီးလောင်တာကို ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မရှိဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးတွေ အလောင်ခံနေကြတယ်”

“ကြိုပြီး သေနှင့်တာမျိုးလား”

“ရွှေ သေသေချာချာမသိဘူး ဘွား။ အိပ်ဖျော်နေတာလည်း ငြိမ်နိုင်တာပဲ”

ရွှေ တိကျသေချာစွာ ပြောပြနေတုန်း ဘွားမျက်ရည်တွေ မီးကျလာခဲ့ပြီး...

၁၂၈ နီကြယ်စင်များ

“သမီးရောက်သွားတာ ဘွားရဲ့မိသားစု ကားမှောက်တဲ့နေရာ၊ ဒါဆိုရင် သူတို့သေဆုံးရမှုမှာ ပယောဂတစ်ခုခုပါနေပြီ။ သေချာတယ်။ အမှုကို ပြန်ပြီးစုံစမ်း ဖော်ထုတ်ခိုင်းရမယ်။ အလွတ်စုံထောက်တွေ၊ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ငှားရမယ်”

“ဟုတ်လို့လား ဘွားရယ် ... ရွှေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါမျိုး အိပ်မက်၊ မဏိရသလဲဆိုတာ တွေးလို့မရဘူး”

“အကြောင်းဆက်တွေရှိလို့နေမှာပေါ့ သမီးရယ်။ နောက် ... သမီး ဘုရားရှိခိုးတိုင်း သူတို့ကို နာမည်ခေါ်ပြီး အမျှဝေပါ မေတ္တာပို့ပါ။ ထူးခြားချက်တွေ သိလား၊ ရှိလာပါလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... ဘွား ရွှေ ကြောက်တယ်။ တော်ကြာ ရွှေတို့ အနှောင့်အယှက်တွေပေးပြီး လိပ်ပြာနှုတ်သွားရင် ဒုက္ခ”

“မဖြစ်စေရပါဘူး သမီးရယ်။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ လူကို ဘာဒုက္ခပေးလို့ မရပါဘူး။ သူတို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီးကို အမှန်အတိုင်း သိစေချင်လို့၊ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေမယ့်သူကို ရွေးချယ်ပြောပြတာနေမှာပါ။ အဲဒီကိစ္စ အမှန်အတိုင်း သိရရင် သမီးကို ဘွားကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးဆပ်စရာမလိုပါဘူး ဘွားရယ်။ ရွှေ ဘွားဆိုင်အတိုင်း လုပ်ကြည့်ပါမယ်။ ဖြစ်လာ၊ မလာတော့ မသိဘူးနော်”

“အေးပါ ... ကံတရားပဲပေါ့ သမီးရယ်။ ဘွားရင်ထဲမှာ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ၁၂၉

အဲဒီကိစ္စအတွက် ကမ္ဘာမကြေဘဲ၊ လက်သည်တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘွားတို့ သိရရင်၊ တရားခံကိုသာ အပြစ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သိသမျှပစ္စည်းကုန်ရင် ကုန်သွားပါစေကွယ် ... ဘွားလုပ်မယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ဘွား စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့ထားနော်၊ သန့်ရှင်းရေးလေး လုပ်လိုက်ရအောင်၊ ပြီးရင် အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါး ခြံပြီး နံနက်စာ ထွက်စားကြမယ်”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ”

ရွှေ ဘွားကို တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးပြီး သနပ်ခါး၊ အဝတ်လဲကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂)

သင်္ကြန်အကြံနဲ့။

မြသည်းညွှာတို့အုပ်စု ရေပက်ခံထွက်ဖို့ ကားတစ်စီး စီမံကြသည်။ အကြမ်းခံမည့်ကားတစ်စီးကို စုငှားကြခြင်းပင်။ စုရပ်အိမ်မှာ။

သင်္ကြန်ရက်ဖို့ ဇွန်ရက်လည်း အိမ်မှာ ရှိပါသည်။ သင်္ကြန်ပွဲတော်ကြီး ဘယ်လောက်ပင် စည်ကား၊ စည်ကား ဇွန်ရက်ကလေးသံဝေဂရသည်။

လူ့ဘဝ၊ လူ့ဘောင်ဆိုတာ တိုတိုလေးပဲ။

ကျွေးသောလက် မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက် မကျွေးသေခြင်းတရားဟာ ရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်။

မနှစ်ကပင်ကြည့်လေ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် မိသားစုဘဝ အရလိုက်၊ အပြီလိုက် သေကျေပျက်စီးကြပြီး ဘွားနှင့်သူပဲ ခြောက်ဆပ်စွာနှင့် အချည်းနှီး ကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

မိသားစုအရင်းအချာတွေ သေကျေပျက်စီးကုန်ပြီး ဒုက္ခပေးမည့် (၂) ယောက်သာ ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေခဲ့သည့်အဖြစ်။

တော်တော် တရားရစရာကောင်းပါသည်။

ဇွဲကတော့ ဒီသင်္ကြန်တွင်းမှာ ဘွားနှင့်အတူ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုလိုက်မည်။

ဘွားနှင့်အတူ တိဗီမှလာသည့် တရားတွေ နာသည့်အခါမှာ သင်္ကြန်သီချင်း၊ သင်္ကြန်အကလေးတွေ ကြည့်သည့်အခါ ကြည့်မည်။ စားချင်တာလေးတွေ ချက်စားကြမည်။ စကားစမြည်တွေ ပြောမည်။

သည်တော့ ဇွဲကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ မနက်မည်း နေမြင့်အောင် မအိပ်ပါ။ ခပ်စောစောပင် ထခါ ဘုရားရှိခိုးမည်။ နောက် ရေမိုးချိုးပြီး အိမ်နေရင်း အဝတ်အဖြစ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခူးအုပ်ဘောင်ဆီနဲ့သာရောင်နှင့် တီရှပ်အဝါဖျော့နှင့်ဖို့ လူငယ်ထိုင်။

သည်စဉ် ကားတစ်စီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို ဆူညံသွားခဲ့သည်။

“အင်း... အိမ်ကမရှုပ်တေးတို့တော့ ရေပက်ခံထွက်ကြဦးမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ညီမတွေ မဟုတ်သည်မို့ ထိန်းချုပ်ဖို့ ထိန်းသိမ်းဖို့ သူ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးပါ။ ကူးလို့လည်း နှာမဟုတ်။

သူ ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး ဘွားအခန်းသို့ သွားရပြင်နေတုန်း ဘွားနှင့် ရွှေယွန်းမိလည်း ပိုးချဲ့တွန်းလျက် ထွက်လာကြသည်။

သူ့မျက်စိထဲ လင်းခနဲဖြစ်သွားသလို၊ ရွှေယွန်းမိ... ဆံပင်ရှည်လေးကို အရင်းမှ စုစည်းထားသဖြင့် တစ်ကျောလုံး ပြည့်နေပြီး ပန်းနုရောင် အပွင့်လေးတွေပါသည်။ ဝမ်းဆက်အိအိလေး ဝတ်ထားရုံနှင့်ပင် မဟာဆန်နေသည့် အလှလေး။

သည်စဉ် ကားပေါ်မှ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသည့် အလွန် အထိတစ်သိုက်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆူဆူညံညံနှင့် ဝင်လာကြသလို၊ အထိထပ်မှ မချောနှစ်ယောက်ကလည်း သင်္ကြန်စတိုင် မမြင်ဝံ့၊ မရှင်ဒီဇိုင်းတွေနှင့် ဆင်းလာကြသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

အကြီးမက အသားကပ် စတော်ကင်နဲ့သာရောင်နှင့် အပေါ်က စမိုရှပ်အဝါ။ အငယ်မက ဖိရိုးကွာတားနှင့် အပေါ်က

အသံဒီဇိုင်း ပေါ်ပေါ်လျော်လျော်နှင့်၊ မျက်နှာသုတ်စောင် (၂) ထည်ဆက်က ပိုက်လာလို့ တော်သေးသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ဆုံကြတော့ ဟေးခနဲ၊ ဟိုင်းခနဲ။ ကြိုတင်ပြီး ဆက်ခွင့်နေလိုက်ကြတာ။

ဘွားနှင့်ရွှေတို့မှာ ဘေးမှ ငေးကြည့်နေရသည်။ သံဝေဂရသည့် မျက်လုံးများနှင့်ပေါ့။ လူငယ်တွေမို့ ပျော်ကြသည်ဆိုပေမယ့် နှိမ့်မာယဉ်ကျေးမှု သင်္ကြန်မှာ ဒါတွေပါသင့်ရဲ့လား။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် မချောတို့ ကိုယ်တော်ချောတို့ကလည်း သင်္ကြန်ဒီဇိုင်းတွေနှင့်၊ လန်ထွက်လို့ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေကအစ ကိုးရိုးကားရား၊ ဆေးရောင်စုံဆိုးလို့။

ဝတ်စားထားတာတွေကလည်း ယောက်ျားလေးများက ခွပ်ယှက်ခတ်အောင် ဝတ်ထား၊ မျက်မှန်တွေ တပ်ထားကြပြီး မိန်းကလေးတွေကတော့ အတိုတွေ၊ အကျပ်တွေ၊ အပေါ်၊ အလျော်တွေ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြပြီး ကားပေါ်မှ အအေးဒဏ်၊ အပူဒဏ်တွေ ခံနိုင်ဖို့ ဘီယာတွေ အလိုက်၊ ဂုတ်လိုက်တင်လာကြသည့်အကြောင်း၊ လက်မတွေ အထောင်ထောင်နှင့် ပြောနေကြသေး။

“ရိက္ခာကတော့ အပြည့်ပဲနော်၊ ဘာမှမပူကြနဲ့၊ ကံ...”

၁၃၄ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သွားကြစို့”

“နေပါဦး... ခုမှ (၇) နာရီ ရှိပါသေးတယ်၊ အားလုံး breakfast ကို ဒီမှာ ဆွဲသွားကြရအောင်နော်”

“ဟေး”

အလကားနေရင်း ပျော်နေကြသည့်အဖွဲ့ပါ။ အားလုံး (၁၀) ယောက်လောက်ရှိပြီး ထမင်းစားခန်းဖက်သို့ ချီတက်သွားကြသည်။ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားနေရပြီး (၁၅) မိနစ်လောက်ကြာလျှင် စားသောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြသည်။

သည်မှာတင် မမျှော်လင့်သည့်အဖြစ်က ဖျတ်ခနဲ။ ညှော်ခနဲ။ ထဲသို့ ဝင်လာသည့် ဇွဲကို မြင်သွားကြပြီး အတင်းဆွဲခေါ်ကြခြင်းပေါ့။

“ဟာ... ဘော့(စ)က ဒီလို စိပ်ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြီးခိုချင်တဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ လူ့အဖြစ်ဆိုတာ ရခဲတယ်၊ ရတုန်း လူ့အရသာ အကုန် သိသွားရအောင် လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်... ဒီနေ့ ပဲခူးဖက် သွားကြမှာ၊ မြို့ထဲကို နောက်နေ့တွေမှ ထွက်မယ်၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ပါလာသည့် (၁၀) ယောက်လောက်မှာ ယောက်ျားက (၆) ယောက်၊ မိန်းမက (၄) ယောက်၊ (၆) ယောက်လုံး အတင်းဆွဲ ဆွဲခေါ်နေကြလျှင် ဇွဲနရဏီမှာ ထမင်းချီသည့် ပုရွက်ဆိတ်တွေနဲ့

တောနဲ့တောင်တွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် နီ ၁၃၅

ထက်မှာ ယက်ကန်၊ ယက်ကန်။

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ဒီသင်္ကြန်အတွင်း အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေမလို့၊ ဘွားနားမှာ နေပေးမလို့”

ဇွဲ သူတို့ကို အော်ဟစ်၊ ဝေါက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ချင်။ ဆူက သိပ်ပြီး ရိုင်းပျတာကို မလုပ်ချင်။ သည်တော့ မချောတို့က သင်္ကြန်စတိုင် ကံချင်တိုင်း ကံနေကြတော့သည်။

နောက်ဆုံး ဇွဲနရဏီ အဝတ်ပင်မလဲရတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ် နှင့် မျက်မှန်ဆွဲကာ ပါသွားရတော့သည့်အဖြစ်။

နောက်နေ့တွေ မလိုက်ချင်လျှင် သူတို့မသွားမချင်း အခန်း ထဲခါးပိတ်ကာ ပုန်းနေရတော့မည်ဟု တွေးလိုက်ရပါသည်။

ကားပေါ်တက်ပြီး စထွက်သည်နှင့် ရေကစားမလျှပ်တွေ အက် လှည့်ကြသည်။ မြန်မာသင်္ကြန်လည်း တော်တော်ဆိုးနေပါလား။

နေရာတိုင်းမှာ အပျော်လွန်နေ၊ မူးနေကြသည့်မျက်နှာတွေ။

ရေတွေကလည်း ရွှံ့ရွှံ့လို့၊ သူတို့ကားပေါ်မှာလည်း ဘီယာ ဘူးတွေ စတင်ဝေငှနေပါပြီ။

“အချင်းပြေလေး... ချလိုက်ပါဦး”

၁၃၆ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

သူကတော့ တေမိမင်းနှင့် ရဲရွှေတော်တွေလို။ သူ့စွဲအစွဲ
နှင့် အစေးမကပ်သေး။ ရေနှင့်ဆီလိုပေါ့။

ကားပေါ်မှာ သူ အသက်အကြီးဆုံး ထင်သည်။ ဒါမှ
မဟုတ်သူများတွေက သင်္ကြန်ဒီရိုင်းတွေမို့ နုနုကြတာလားမသိ။

ကမ်းလာသည့် ဘီယာဘူးကို သူ ငြင်းပယ်တော့ ခပ်ကဲကဲ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အတင်းဘူးဖွင့်ပြီး အတင်းတိုက်နေသည်
မှာ ကလေးကိုချုပ်ပြီး ဆေးတိုက်သည့်နယ်။

ကားပေါ်မှာ တဟေးဟေး တဟားဟားနဲ့၊ ကြာရင်တော့
သူတစ်ကိုယ်လုံး သူတို့လက်ထဲမှာ စက္ကူတစ်စလို့ စုတ်ပြသွားတော့
မည် ထင်သည်။

“တို့ကိုကြီးက ဟတ်မထိသေးဘူးဟေ့၊ အရပ်ကြီးလို
မလှုပ်ရှားသေးဘူး၊ နဒီကို လှမ်းပင့်မှပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ နဒီနဲ့ဆိုမှ ဒီဘိုးတော် လှုပ်
လာမှာ၊ နဒီတို့က ကျောက်ဆစ်ရုပ်တောင် ခေါင်းညိတ်အောင် စွန်း
ဆောင်နိုင်တယ်”

“သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ပါမသွားသေးရင်
သူတိုက်ခန်းမှာ ရှိလိမ့်မယ်”

ကားကို တစ်နေရာသို့ မောင်းသွားကြပြီး တိုက်ခန်းတွဲ
တစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြသည်။ မကြာမီ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှ ဆင်း

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❀ ၁၃၇

ဆာသည့် ဖယောင်းရုပ်လေး တစ်ရုပ်ကို သူတို့မြင်လိုက်ကြရသည်။

အင်း... ရုပ်လေး ချောသလို ဝတ်ပုံ၊ စားပုံကလည်း
ကားပေါ်က မချောတွေလောက် မဆိုး။ ဇွဲကတော့ စိတ်ပျက်နေ
သည်ပါ။ သူလိုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်ကို မချောတွေနှင့်
ဆဲနေသည်ဟု လူတွေ ထင်ကြတော့မှာပဲ။

ခင်နဒီဆိုတာလေးက လှလှပပ၊ ဖွေးဖွေးညှည်လေး။ အပျော
သားဘောင်းဘီအရှည်နှင့် ရှပ်နှင့်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ ကောင်းဘွဲ့ငါးထုပ်
ဆောင်းထားပြီး မျက်မှန်နှင့်။

ကားပေါ်တက်လာကတည်းက ဘီယာတစ်ဘူး ဖွင့်ကစ်
ဆိုက်ပြီးသည်နှင့် ဇွဲရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏

“ဟ... ဟ... ဟိုဖက်တိုးကြပါဦး၊ ငါ့မှာ နေရာမရှိတော့
ဘူး”

သူလည်း ငယ်ငယ်က သင်္ကြန်လည်ဖူးပါတယ်။ ခုတော့
သူ့ကို ဝိုင်းဟားကြလို့။

“ကိုကြီးကလည်း သူ့ကို ဖွဲ့ခွဲစားကြမှာ ကျနေတာပဲ၊ ဒါ
ဆရာစခန်းဝင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပူးပူးကပ်ကပ်၊ ထွေးထွေးယှက်
ယှက်ပေါ့”

ကားတန်းတွေထဲမှာ အကြမ်းပတမ်းလည်း မောင်းလို့မရ၊
ဒီလိုပဲ ရေတွေစိုရွှဲအောင် အပက်ခံနေရရင်း ကားတွေကတော့

၁၃၈ နီ ကြယ်စင်များစေ

တရွေ့ရွေ့။ အပျော်လွန်နေကြသည့် လူငယ်တွေ၊ လူလတ်တွေ၊ လူကြီးတွေ။

ဖွဲကတော့ တောသား မြို့ရောက်ပုံစံလို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတုံးဝင်လာကြသည့် မချောတွေကို တတ်နိုင်သမျှ တွန်းဖယ်ရင်း အပြင်ဖက်က ကားများကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

တချို့လည်း ရိုးရိုးသားသား ကဲလို့။ တချို့လည်း ကိုယ့် ကားထဲမှာပဲ ကောင်မလေးတွေနှင့် ပွေ့ဖက်အပျော်ကျူးလို့။ ရေစို ကိုယ်လုံးတွေနှင့် မိန်းကလေးတွေ ဘီယာမူးနေသည့် သင်္ကေတ သားတွေ။

မထွက်တွေကလည်း သီချင်းတွေဆိုကြ၊ ဖျော်ဖြေကြ၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ မချောကလည်း မူးနေပြီလားမသိ။ သူ့ကို အတင်း ဖက်ထားသဖြင့် ဖွဲ စိတ်ညစ်နေပြီ။ နောက် ကားပေါ်မှာပင် အထိခံ နိုင်အောင်ဆိုပြီး ဆေးပြားတွေ ချကြပြန်ရာ။

ဖွဲ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ မြွေတွေလို တွေးလုံးရစ်ပတ်နေ သည့် သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကိုယ်ရော မြွေတစ်ကောင်လား။ အဖြစ်မခံ နိုင်။

ကိုယ်ဟာ အာသဝေါကုန်နေသည့် ရဟန္တာမဟုတ်ပေမယ့် ဒီလို အပေါစားဖတ်ကွက်တွေထဲ မစီးမျောနိုင်။

Sex ကိစ္စကို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနှင့်ကျမှ သူ ကြည်မွေနိုင်

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် နီ ၁၃၉

ဆည်း။ ကျားတွေ အသားတုံးဝါးစားသလို ကြုံရာသားကောင်နှင့် သူ မကြည်ဖြူနိုင်။ ကားပေါ်မှာတော့ ရေတွေလည်း ရွှဲလာ၊ ဘီယာ တွေ၊ ဆေးတွေလည်း မူးလာကြပြီ။ တကယ့်အပုပ်ချိန်။

ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာကတော့ ငှားလာတာ ဖြစ်ရ ဆည်း။ အင်း... သူလည်း ဘီယာသောက်နေတာ တွေ့ရတာပါပဲ။ နောက်ခန်းထဲမှာ ယောက်ျား (၅) ယောက်။ မိန်းမက (၅) ယောက်။

“ပဲခူးဖက်ကို လှည့်မယ်၊ အဲဒီမှာ နားကြမယ်၊ မြူးကြမယ်” တစ်ယောက်က အဆိုတင်သွင်းလိုက်ပြီး ကားကို ပဲခူးဖက် သို့ လှည့်ကြသည်။ သည်မှာတင် ဖွဲ မာယာသုံးလိုက်သည်။

“ခဏခဏ ... ကိုယ် မအောင့်နိုင်တော့လို့ ဝိတ်သွား လျှော့ပါရစေဦး”

“မရဘူး... မရဘူး ကိုကို လစ်တော့မှာမလား၊ ဒီအကွက် မျိုးတွေ ရိုးနေပြီ”

“ဪ... တကယ်ပါဆိုမှ၊ တော်ကြာ ကားပေါ် အမိုး နီးယားနဲ့တွေ သင်းပျံ့နေဦးမယ်၊ ကားဆောင့်တာထား၊ လေတိုး တောင် မခံနိုင်တော့ဘူး”

တကယ့်ကို အိုက်တင်ပိုပြလိုက်မှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု ရှေ့မှာ ရပ်ပေးကြသည်။ ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုဝယ်ရင်း သူ တွင်းလက်

၁၄၀ **ကြယ်စင်များစေ**

ဝင်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း နောက်ဖက်မှ လစ်ခဲ့တော့သည်။ ကြုံရာ တက်စိတစ်စီးကို ငှားစီးပြီး လမ်းရောက်မှ သူတို့ထံ ဖုန်းဆက်လိုက် ၏။

“သွားကြတော့ဟေ့ ... ငါတော့ ပြန်ပြီ”

ဘာတုံပြန်သံကိုမှ နားမထောင်ဘဲ ဖုန်းကို သူ ပါဝါပိတ်ပစ် လိုက်ပြီး သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နံနက် (၁၁) နာရီပင် ရှိပါပကော။

တကယ့်ကို ငရဲကျခဲ့ရသည့် မနက်။ လူငယ်တွေ စီးမျော ပျော်ရွှင်ကြသည့်အဖြစ်ကို သူက ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်နေမိတာ သူပဲ လွဲ နေတာလား။

သူ့လူတွေကတော့ ပဲခူးထိ ခရီးဆက်ရင်း ဘယ်ဇာတ်ကွက် တွေထိ ကပြကြဦးမည်မသိ။ သူတို့လက်မှ လွတ်ခဲ့တာကိုပဲ ကျေး ဇူးတင်နေရ၏။ နောက်နေ့တွေတော့ အားနာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး နေမှပဲ။

အခန်း (၁၃)

ဇွဲ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် စွယ်။ အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေခဲ့သည်။ ဧည့်သည်က လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မွန်မွန်ရည်ရည်။ အမယ် ... ဘွားနှင့်ပါ စကား ဆက်ဆံတွေကျလို့။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေနှင့် (၃) ယောက် သား တိဗီကြည့်ရင်း စကားပြော၊ ရယ်မောနေကြတာ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ယာမှာ ကိုယ့်ဘာသာ အပန်းဖြေနေကြသည့်နယ်။ ဘွားက အရင် သူ့ကိုမြင်သည်။

“ဟေ့ ... မြေး ... ပြန်လာတာ တစ်ယောက်တည်း ပါ ထား၊ ဟိုအဖွဲ့တွေရော”

“ပဲခူးအထိ သွားကြမှာ အဘွား၊ အသွင်မတူပါဘူးဘူး၊ သူတို့က လူငယ်တွေ၊ ကျွန်တော်က ကြီးနေပြီ”

“အမယ်လေး မြေးရယ် ... မြေးလည်း လူငယ်ပါပဲ ဒါပေမဲ့လေ သူတို့က ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း၊ ပေါ့ပေါ့သွမ်းသွမ်းတွေ၊ မြေးနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ပြန်လာတာ ကောင်းပါတယ်”

ဖွဲ့ ဧည့်သည်ကိုကြည့်လျှင် ဘွားကပင် မိတ်ဆက်ပေး၏။
“ဒီကလေးနာမည်က နေသူရတဲ့၊ ရွှေမိတ်ဆွေ၊ အိမ်ထဲ ပိတောက်ပန်းတွေ လာပို့ရင်း စကားစမြည် ပြောကြည့်တော့ သူ့ အဘွားက ဘွားနဲ့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေဖက်တွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဘွားလည်း ငယ်ငယ်က ပြည်မှာနေခဲ့တာ၊ (၆) တန်းရောက်ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာ”

ဘွား စိတ်ချမ်းသာနေတာ မဖျက်ဆီးလိုသဖြင့် သူ ကောင်းလေးကို တစ်လှည့်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလှထိုးထားသည့် ပိတောက်ပန်းပုံကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရွှေယွန်းမိုက ဘယ်မှမထွက်ရပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ရှိသားပဲ၊ အရင်ထဲက ခင်ကြတာလား”

“ဒီရန်ကုန်ကျမှ အလုပ်ရှာရင်း၊ လျှောက်ရင်း တွေကြ ခင်ကြတာပါ”

“ဪ... ခေတ်ကာလသားသမီးများ ခင်မင်ရင်မို”

ထွယ်တယ်နော်”

ဖွဲ့အသံက မကြည်တာလား။ ရွှေ သူ့ကို ထုချေလွှာတွေ ထင်မနေချင်။ ပိတောက်ပန်းလာပို့သည့် နေသူရကိုပဲ စိတ်ဆိုးရ သည်လား။ သူဌေးမရှိတုန်း ခိုးတွေ့နေကြသည့်ပုံတော့ မပေါက် လောက်။ ဘွားလည်း ရှိနေတာပဲလေ။

သူနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရှိတာမို့ နေသူရက ရွှေ ဘယ် နာနေသည်ဆိုတာ သိသည်။ ဖုန်းပြောတာကလည်း နေသူရကချည်း ဆက်တာပါ။ သူမက အားနာပါးနာ ပြန်ပြောနေတာ။ ရည်းစား စကားပြောတာမျိုးဆိုရင်တော့ ဖြတ်ပစ်ရမှာပေါ့။

ရွှေ ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ နေသူရလည်း အိုးတိုးအမ်း တမ်းနှင့်ပင်။ ဆက်ထိုင်ရမလို၊ ထပြန်ရမလို၊ ဘွားက စောစောက တည်းက နေ့လယ်စာ စားသွားဖို့လည်း ပြောထားသည်မို့။

ဘွားကတော့ အခြေအနေတွေ ချောမွေ့အောင် ဖွဲ့ကိုပါ စကားဝိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းသည်။

“နေသူရလည်း အိမ်ကိုဘွဲ့ရပြီသား၊ သင်တန်းတွေလည်း တက်ပြီးသား၊ မြေးရဲ့ကုမ္ပဏီမှာတောင် အလုပ်လျှောက်ဖူးတယ် ... တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ မရခဲဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခု ကျွန်တော် လောလောဆယ်

၁၄၄ ကြယ်စင်များဝေ

ရရာအလုပ် ဝင်လုပ်နေရပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာပါ ခင်ဗျာ”

“ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့လား”

“ဆရာ အဆင်ပြေမှပါ။ လုပ်တော့ လုပ်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ပိတောက်ပန်းတွေ လာပို့တာ အလုပ်လိုချင်လား”

“ခွဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမချေငြိမ်းတွေ ပြောမိပါလိမ့်။ မြသည့် ညာတို့အုပ်စုကြောင့်လား။ ရွှေ့ကြောင့်လား။ နေသူရကတော့ ပြန်နေအောင် ငြင်းပါသည်။ ဘွားကလည်း အားတွေနာလို့။

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရွှေ့ကိုခင်စွာ ရိုးရိုးသားသား ပန်းတွေ လာပို့တာပါ။ ဒီကျတော့လည်း ဘွားစကားတွေ ပြောရင်း တစ်မြို့တည်း နေခဲ့ဖူးတာတွေကြောင့် ကြုံနေတာပါ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဘွား၊ ရွှေ့ ... ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

သူ ထပြေးမည်လုပ်တော့ ခွဲ တားထားမိသည်။ သူတော်တော်လွန်သွားမိပြီလေ။

“နေပါဦး ... နေသူရရယ်၊ အစ်ကိုက စိတ်တိုစရာတွေ တိုးလာခဲ့လို့ စကားပြောရိုင်းသလို ဖြစ်သွားတာပါ။ မင်းလုပ်ချင်တာ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၁၄၅

အစ်ကို တစ်နေရာ ရှာပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို တစ်မျိုးထင်နေရင် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆေးဆိုင်မှာပဲ”

“ဪ ... ရပါတယ်၊ ကဲ ... စကားပြောကြဦး၊ ကိုယ် အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဘွား ... ခဏနေနော်”

သူ ရွှေ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ သူ့အခန်းဖက်သို့ လျှောက်သွား ဆိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ခိုးလို့လု၊ မိန်းကလေးများ ဆီလိုအပေါက် ချပြီး အပေါင်းအသင်းများတယ်။ ဖုန်းတွေကြောင့် ဖြစ်မယ်။

ရွှေ့ကို ဖြူဖြူစင်စင် နုနယ်နယ်လေးဆိုပြီး သူ နှစ်လိုနေ ခြတာပင်။ အင်တင်တင်ဖြစ်သွားရ၏။ ဒီကောင်လေးက လူရည်သန့် လေး။ လူငယ်ဆိုတော့ လူငယ်အဆင်ပေါ့။ ငါ ... သူ့ကို ဘာဖြစ် လို့ အလုပ်ခန့်မယ် ပြောမိတာပါလိမ့်။

အို ... အနီးကပ်ဆိုတော့ သိနေ၊ မြင်နေရတာပေါ့။ သူ ရေရိုးချိုးပြီး အဝတ်လဲကာ အပြင်ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့။ ဘွားနှင့်သူမလည်း ရေမိုးသန့်စင်နေသည် ဆင်ပါသည်။

နေ့လယ်စာ စားချိန်အထိ သူမ ဘွားကို ဂရုစိုက် တွန်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ခွဲ ဘွားဂရုစိုက် ပြေးသွားယူတွန်းလိုက် သည်။

“ညေ့သည် ပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီ မြေးရဲ့၊ စောစောကတော့ နေ့လယ်စာ စားမယ်ပြောပြီး”

“ကျွန်တော်ရောက်လာတာနဲ့ ဘွားတို့တွေ တိုင်ပင်အောင် ကုန်ကြပြီ”

သူဌေးစကားက တစ်မျိုးမို့ ရွှေ ကြည့်မိတော့ သူဌေးက သူမကို အရေးမလုပ်ပါ။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မြေးရယ်၊ သူ အားနာသွားတဲ့ ဖြစ်မှာပါ။ ကဲပါ... ဘွားတို့မြေးအဘွားတွေ ရှားရှားပါးပါး ထမင်း လက်ဆုံစားကြရမယ့်ဥစ္စာ၊ စိတ်မကြည်မလင်စရာတွေ ပြောမနေစိတ် ပါနဲ့၊ စားကြစို့”

နေသူရ ပေါ်လာသည်နှင့် ရွှေအပေါ် အမြင်မကြည်လင် တော့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်ပင် ရွှေ ထမင်းကို စိတ် မပါဘဲ စားနေရသည်အဖြစ်။

ညနေ (၆) နာရီမှာ မြည်းညွှာတို့ကား ပြန်ဝင်လာကြ တော့ ဘွားနှင့်ရွှေ ခြံထဲမှာ ဂိုးချဲတွန်းရင်း လေညှင်းခံနေကြချိန်

ခွဲနေရဏီက သူ့အခန်း ပြတင်းမှ ရပ်ကြည့်လို့။

ရေပက်ခံပြန်လာပုံတွေကလည်း ရှေ့တန်းမှ ပြန်လာကြ သည့် စစ်သားတွေအတိုင်း ကျိုးကြေစုတ်ပြတ်လို့၊ ထွက်သွားတုန်း က လှလှပပတွေပေမယ့် တစ်နေကုန် သောက်၊ စား၊ မူးရူးပြီး ရေ ကစားခဲ့ကြသည်မို့ထင်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ရင်း မြည်းညွှာတို့ကို အချို့ရည်တိုက်ဖို့ တောင်းဆိုကြပြီး အားလုံးပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

သူတို့ကိုယ်မှာ ရေတွေစိုနေသည်မို့ တိုက်ထဲသို့ မဝင်ကြ တော့ဘဲ ခြံထဲ မြက်ခင်းပြင်မှာ ဖရိုဖရဲ ထိုင်ချကြရင်း မြည်းညွှာ ယူလာမည့် အချို့ရည်ကို စောင့်ကြသည်။

သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ပါလာသည့် ခင်နဒီ၊ ခြံထဲမှာ သူဌေးမကြီး ကို ဂိုးချဲတွန်းနေသည့် နနု၊ လှလှ၊ ရွှေလေး၊ ရွှေယွန်းမိုကို သွားမြင် လိုက်သည့်အခါ...။

သူတစ်ကိုယ်လုံး အမူးတွေပင် ပျောက်ပြီး မနာလိုစိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ ဆောင့်တက်၏။ လမ်းမှာ မြည်းညွှာ မူးမူးနှင့် ရင်ဖွင့် ခဲ့တာတွေ။

“အိမ်မှာ အဘွားတို့ ထိန်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့အိမ်အကုန်က ချောပြီး မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ပုံစံဆိုတော့ အိမ်က မတ်တော်မောင်

၁၄၈ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကြွေလုလုဖြစ်နေတယ်လေ။ နဒီရယ်... မင်းရဲ့အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ်ကို ကူညီစမ်းပါ။ အဲဒီ အစုတ်ပလုတ်ကောင်မနဲ့ ငြိသွားမှာ ကိုယ်လုံးဝ မလိုလားလို့ပါ။”

ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးဆိုသလို တိုက်ထဲမှာ တိုက်ရောင်ဟပ်ပြီး လှပချောမွေ့နေသည့် ရွှေယွန်းမိုကို ခင်နဒီ မရှုမိပါ။ သင်းက ကံကောင်းရင် သူဌေးကိုတောင် ရတော့မည်ပုံ။

ကိုယ့်မှာတော့ နယ်ကနေ တက်လာရင်း အပေါင်းအသင်း မကောင်းလို့လား။ ကိုယ်ပဲ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား၊ လွယ်လွယ်သုံး ချင်မိလို့လား မသိ။ ခုတော့ ဓပွန်ဆာတွေ တစ်လက်ပြီး တစ်လက် ပြောင်းလို့။

သူဌေးဖွဲ့ကိုလည်း သူမ ကပ်လို့ရမည့်ပုံ မမြင်။ သူဌေးပုံစံကြည့်ရတာ ခြပ်စင်ကိုမှ နှစ်သက်မည့်ပုံ။ သန့်စင်သည့် အပျိုစင် ခြပ်စင်ဆိုတာရော တကယ်ရှိလား။

အင်း... ရွှေယွန်းမိုရဲ့ကြည်လင်နေသည့် ဘဝရေကြည်လေးကို နည်းနည်းတော့ အကောက်ဉာဏ်နှင့် ခလောက်ဆန်ဖေးလိုက်ဦးမှပဲ။ ဖွဲ့လည်း ကြားအောင် အသံကို မြှင့်ပြီး သရုပ်ဆောင်မည်။ သည်တော့ တစ်သက်လုံးက အတူတွဲလာသည့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ပုလင်းတူ၊ ဘူးဆို့အသွင်မျိုးနှင့်။

ခင်နဒီ ရွှေကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက ကမ္ဘာ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အာမုန့်ရယ် နီ ၁၄၉

ဦးသူတို့ နေနှင့်လက် တွေ့လိုက်ရသည့်နှယ်။

“ဟယ်... ရွှေ... ရွှေ ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ နင့်နှယ်ဟယ် မပြောမဆိုဘဲ ပျောက်သွားလိုက်တာ၊ နင်နဲ့ အတူနေခဲ့တဲ့ ဘော်ဒါတွေဆို တဖွဖွ မေးနေကြတာ၊ နင် တော်တော်ရက်စက်တယ် သိလား။ ခြေရာဖျောက်သွားရက်လိုက်တာ၊ ဦးဆွေဆို နင့်ကိုပဲ တန်းတန်းစွဲ လိုက်ရှာနေတာ၊ အတော်ပဲ... ငါ သတင်းပေးလိုက်တော့မယ်နော်”

တကယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်၊ အတူကျင်လည်နေကြသည့် သူတွေလို ပြောဆိုလိုက်ရင်း ရွှေကို ဖက်လဲတကင်းနှင့်။

ရွှေမှာ အံ့အားကြီးသင့်လို့။ ခင်နဒီကို သူမ သိပါသည်။ (၂) ရက်လောက် သူ့အရိပ်မှာ ခိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျေးဇူးလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိ၏။ သို့သော်...

ယခု ခင်နဒီပြောဆိုလိုက်ပုံက သူမဘဝကို မြောင်းထဲရောက်အောင် အဝီစိထိ ထိုးကျသွားအောင် ဆွဲချနေပေပြီ။

ရွှေအသွင်က လှပသည့် နှုတ်ခမ်းလေးများ လုံးဝန်းအောင် ဟကာ သွားလှလှလေးတွေ ပေါ်နေ၏။

“မမ... မမနဒီ”

သည်လိုပြန်ခေါ်လိုက်တာဟာ ခင်နဒီကို သူ သိကြောင်း နှိပ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။

ဖွဲ့နေရင်တီ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး သူ့အခန်းထဲမှ ခြံထဲသို့ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းပင် မသိတော့။ ကိုးတောင်ပြည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်လိုများ လွှားခနဲ ရောက်လာသလားပင်။

ဘာမှဝင်မပြောပေမယ့် ခင်နဒီအိုက်တင်တွေမှာ သက်ဝင်ယုံကြည်သွားပြီး ဆွေးနင့်သွားတာ။ ဒေါသထွက်နေတာကို မျှသိပ်နေရုံပဲကတော့ အသေအချာ။

ခင်နဒီ ဆက်ပြီး တင်လိုက်သည်။

“ရွှေရယ် ... နင့်သူငယ်ချင်းလည်း ပြန်ရောက်လာပြီသိလား။ ကောင်မ ... အေကိုက်နေလို့ ဆေးသွားကုနေတာ၊ အေကိုက်ပေမယ့် ခုခေတ်က ဆေးတွေ၊ ဝါးတွေ ပေါ်နေပါပြီ နင်လည်း မပေါ့နဲ့နော်၊ စစ်ဆေးကြည့်ဦး တို့ဘဝတွေက သိတယ်မို့လား။ ကြီးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေကြရတဲ့ဘဝတွေ၊ မီးနဲ့ ကစားနေရတဲ့ဘဝတွေ”

“နင်ကတော့ ကံကောင်းပါတယ်၊ ဒီဘဝတွေက လွတ်မြောက်သွားပါပြီ၊ အေးချမ်းသွားပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် လာခေါ်မယ်၊ ရေပက်ခံလိုက်ရမယ်နော်၊ နင့်ဦးဆွေနဲ့ ချိတ်လိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် တို့အားလုံးအတွက် သူ စပွန်ဆာပေါ့၊ ချောင်းသာသွားကြမယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ခင်နဒီ၏ရိုက်ချက်မှာ ရွှေ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင်

အလူးအလဲ ခံစားနေရစဉ် ကားပေါ်မှာ ပါလာသမျှ လူတွေအားလုံး နှာလည်း အရောင်တဖျပ်ဖျပ် မျက်ဝန်းများနှင့် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေလိုက်ကြတာ ဖာတ်စင်ပေါ်မှာ သရုပ်ဆောင်နေသည့် မင်းသမီးတွေကို ကြည့်နေကြသည့် ပရိသတ်တွေနယ်။

ရွှေ တစ်ကိုယ်လုံးဖြူဖြောင့်လာပြီး ခြေထောက်တွေ မခိုင်တော့ကာ နေရာမှာပင် ပုံလဲကျသွားတော့ ခင်နဒီက လှလှလေးရယ်မောရင်း ...

“ဆောရီး ရွှေရယ် ... နင့်ကို ငါ နှုတ်မဆက်သင့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို အောင်းမေလွန်းနေတုန်း သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့ ငါ အရမ်းဝမ်းသာသွားမိလို့ပါ၊ တို့တွေ အတူကျင်လည်ခဲ့ဖူးတာ၊ အတူ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာတွေကို ပြန်သတိရသွားလို့ပါ၊ နင့်လိပ်စာ ငါ ဦးဆွေကို ပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ ... သွားပြီ”

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခင်နဒီတို့ အချုံ့ရည်ပင် မသောက်တော့ဘဲ ကားနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြတော့ မြသည်းညွှာနှင့် မြရွက်ညွှာက အရင် မဲ့ကာ ရွဲ့ကာနှင့် ...

“အမယ်လေးဟဲ့ ... တကယ့်အပုပ်အသိုးကိုမှ ကိုညီတို့က တထွတ်တမြတ် အလုပ်ခန့်ထားရရှာတာကိုး၊ တော်သေးတယ် ... ခင်နဒီ ပါလာပေလို့”

ခင်နဒီ ဘာဆိုတာ ဖွဲ့နေရင်တီလည်း သိသည်ပင်၊ သူနှင့်

တွဲခဲ့သည့် ရွှေယွန်းမိုရော။

မေးခွန်းက မေးနေစရာတောင် မလို။

ခြံထဲမှာ ဘွားက ဝိုးချပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေပြီး ရွှေက ဝိုးချ
နောက်မှာ ပုံလျက်သားလေး လဲကျနေရင်း မျက်ရည်တွေက တသွင်
သွင်။

မြည်းညွှာနှင့် မြရွက်ညွှာက အထင်သေးစက်ဆုတ်စွာ
သို့သော် ဝမ်းသာအားရွလည်း ဖြစ်စွာနှင့် ရွှေကို နင်းကန်ပြီး ပြော
ကြ ဆိုကြသည်။ နှင်ထုတ်ကြသည်။

“ဒီလို ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နှင့်ထို
မိန်းမပျက်သာသာတစ်ယောက်က ဖြူစင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထင်
ရောက်တိုးဖောက်ရဲလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း... ဘွားကလည်း အဟုတ်
မှတ်လို့ ကိုညီဆိုတာလည်း နှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဆတ်ဆတ်ထိ
မခံဖြစ်နေရတာနဲ့ နှင် ရှက်တတ်ရင် ထွက်သွားတော့ ရွှေယွန်းမို

ဖွဲ့ ရွှေကိုကြည့်ပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်ရသလို၊ ဒေါသလည်း
ထွက်ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လာပြီး ဖြူစင်ချင်ယောင်ဆောင်နေရတာလဲ။

“ရွှေယွန်းမို... နှင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အိမ်မှာ လာပြီး အလုပ်
ဝင်ရတာလဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

“ဒါကတော့ အရှင်းကြီးပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကို စည်းနဲ့
သိမ်းသွင်းဖို့ အပိုင်ချိုင်ဖို့ တိုးဝင်လာတာပေါ့၊ အခုပဲ ဘွားကိုရော

တို့ကိုကိုရော သူ ထိန်းချုပ်မိနေပြီ မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိုင်းပြီး နှိပ်ကွပ်နေကြလျှင်
ဘွားက ညင်သာစွာ ဝင်ပြောရှာသည်။

“သူ့ဖြေရှင်းချက်ကိုလည်း နားထောင်သင့်တယ်ထင်တယ်၊
မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ရဲ့စကားကိုပဲ အားလုံးအမှန်မယူကြနဲ့လေ၊
ရွှေယွန်းမို ရှင်းပြပါရစေဦး”

“အို... ဘွားကလည်း ရှင်းနေတာကို ရှုပ်အောင်လုပ်နေ
ပြန်ပါပြီ၊ လိမ်ဖွဲ့ ညာဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးနေပြန်ပြီ”

သူတို့ညီအစ်မ ဖျက်ထုတ်နေကြပေမယ့် ဘွားရော၊ ဖွဲ့ပါ
ရွှေယွန်းမို ဖြေရှင်းသံကို ကြားချင်ကြသွေးတာအမှန်။

“ကဲ... ရွှေယွန်းမို နှင့်အဖြစ်ကို ရှင်းပြလိုက်လေ၊ နှင်သာ
ခင်နဒီနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အတူကျင်လည်ခဲ့တဲ့လူဆိုရင်”

ရှေ့ဆက် စကားမပြောနိုင်တော့အောင် ဖွဲ့ ခံစားနေရတာ
ဘာမှန်းကိုမသိ။ ရွှေ မျက်ရည်များကိုသုတ်ရင်း စိတ်ကို တင်းလိုက်
သည်။

ကိုယ်မှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်အဖြစ်က ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်၊
ပြေးသော် ကန်ရာရှိရသည့်အဖြစ်၊ ရှင်းပြလို့ မယုံတူဆိုလျှင်လည်း
တောတ်နိုင်။

သို့သော် ခင်နဒီရိုက်ချက်ကြောင့် သူမမှာ အခက်အခဲရှိ

သွားမှာတော့ အမှန်။ ရွှေ ရှင်းပြပို့ အားယူနေစဉ် မြေကပ်ညာက ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြန်၏။

“နင် ညာမယ်တော့ မကြုံနဲ့နော်၊ ဒီလောက် အရှင်ကြီး ကို ဘယ်လိုဖုံးမလို့လဲ၊ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ ဖုံးမလို့လား”

ရွှေအပေါ် သူတို့သဘောထားများကိုလည်း သိပြီးသားမို့ ရွှေ စိတ်ကို တင်းရပ်ပါသည်။ သူတို့ကတော့ ပြောမှာပဲလေ။

“ဒီလိုပါ သူဌေးရယ်၊ သူဌေးဆီမှာ ကျွန်မ အလုပ်လျှောက် တုန်းက ပြောခဲ့သားပဲ၊ ကျွန်မ နယ်ကလာတာပါ။ ဒီမှာ နေစရာမရှိ လို့ ချက်ချင်း အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ခင်ဖုန်းလွင်က ရန်ကုန်တက်သွား တာ (၄) နှစ်လောက် ရှိပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ချင်း ဖုန်းအဆက်အသွယ်မ ရှိပါတယ်၊ သူနဲ့ (၄) နှစ်လုံးလုံး တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့တော့ သူ ဘာ လုပ်လဲ၊ ဘယ်လိုနေလဲဆိုတာလည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး”

“တောက်... မိန်းကလေးတွေများ သေဖို့ပဲ ကောင်းတော့ တယ်”

ဇွဲအသွင်က ဒေါသတကြီး၊ သူ ဘာတွေ ဒေါသထွက်နေ ရတာလဲ။ ဒေါသတွေကတော့ ... ပေါက်ကွဲလုလု။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မဘဝက ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆေး

ဆုံးသွားကတည်းက သေဆုံးသွားခဲ့ရတာပါ။ မိဘတွေမရှိတော့ ထာပြီး အုပ်နေတဲ့ ဦးလေးဒန်းမောင်နဲ့လက်ထဲမှာ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် အောင့်အီးနေခဲ့ပြီး ဘွဲ့ရတာနဲ့ သူငယ်ချင်းအားကိုးနဲ့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရအောင် တက်လာခဲ့တာပါ”

ရွှေ အမှန်တွေ ပြောနေပေမယ့် မြသည်းညွှာတို့ညီအစ်မက တော့ အလကား အပိုတွေဟူသည့်ပုံစံနှင့် လက်ခံပါပြီ။ ရှုံ့မဲ့ပြကြ သည်။

“အဲဒီတော့ ခင်နဒီတို့နဲ့ ပေါင်းပြီး စပွန်ဆာတွေ ရရော မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဇာတ်ခေါင်းတွေ ကွဲလာကြတာလဲ၊ ဒီထင်တာတော့ ကိုညွှန်ကြီးမြပီး ကိုင်းကြီးကြီးမှာ နားမို့ အကွက်ရွှေ ဆိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ခွင်ဖန်တာ မဟုတ်လား၊ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ပုံစံနဲ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ခင်ဖုန်းလွင်ရဲ့လိပ်စာအတိုင်း သူတို့ ဆိုက်ခန်းကို ရောက်သွားတော့ ခင်နဒီနဲ့ပွင့်စံဆိုတဲ့ (၂) ယောက်ကို မိ တွေ့ရပါတယ်၊ ခင်ဖုန်းကို မတွေ့ရပါဘူး”

မြသည်းညွှာက ဝင်ထောက်လေ၏။

“ခင်နဒီ ပြောသားပဲ၊ အေကိုက်လို့ ဆေးသွားကုနေတာ ... တဲ့”

“သူတို့ပုံစံတွေကြည့်ပြီး ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး ကျွန်မ

လည်း (၂) ရက်အတွင်း အလုပ်စာစီရ အပြင်းအထန်ရှာခဲ့တာ သူဌေး အသိပါပဲရှင်”

မြသည်းညှာညီအစ်မက ဝင်ဖျက်ဖို့ နောက်ဖို့ အားယူလိုက် ပေမယ့် ဘွားက လက်ကာပြရင်း...

“သမီး ဒီ (၂) ရက်မှာ ဘာတွေတွေ့ကြုံခဲ့ရသလဲ”

“ဘွားရယ်... သူတို့က ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားတွေ ဆို ပေမယ့် အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စပွန်ဆာတွေနဲ့ အပြင်ထွက်လိုက်သွားကြတာပါ။ ရွှေ့ကိုလည်း စပွန်ဆာရှာပေးမယ် ဘာမယ်နဲ့ ဆွဲဆောင်ပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေ ရွှေ့ လုံးဝစက်ဆုပ်ပါတယ်။ ရွှေ့က အမျိုးကောင်းသမီး၊ ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ရမိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“သူပြောတဲ့ ဦးဆွေဆိုတာရော”

“ရွှေ့ မသိပါဘူးရှင်၊ သူ့ဘာသာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောတာမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

ရွှေ့စကားက ငိုးငိုးသားသားနှင့် တိတ်တိကျကျ။ သူမ၏မြို့ နေရပ်လိပ်စာကို အတိအကျ ပြောသလို ခင်နဒီနှင့် ငိုးပွင့်စံတို့ တိုင်ခန်းနေရာကအစ အမှန်အတိုင်း ပြောသည်။

သူမ၏အဖြစ်ကို ဘွား နားလည်သွားပြီး ဇွဲ ကျေနပ်နိုင်မယ့် ဟိုညီအစ်မကတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်လို့။ သူတို့က ဘွားနှင့်

ရွှေ့ကို စိတ်ပျက်ပြီး နှင်ထုတ်စေချင်ကြတာ။

“အလကား... သူညာနေတာ ဘွား၊ ဒီလောက်ဆင်သေကြီး ပေါ်နေတာတောင် ဆိတ်ရေနဲ့ ဖုံးချင်တုန်း။ ခင်နဒီက မဟုတ်ဘဲနဲ့ လုံးဝမပြောဘူး”

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီ ခင်နဒီက မိန်းမပျက်လေ”

“သူကလည်း မိန်းမပျက်ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ”

မြသည်းညှာ အသွင်က ခါးခါးသီးသီးနေလျှင် ရွှေ့ ပြန်ပက်လိုက်သည်။

“ဒါဆို... သူနဲ့ပေါင်းတဲ့ ရှင်တို့အားလုံးရော မိန်းမပျက်ဆွေလား”

မေးခွန်းက ဟတ်ထိသွားလျှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ယမ်းဆွ အတွဲလိုက် ပေါက်ကွဲလေ၏။

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့က အပေါ်ယံပေါင်းတာ နှင့်လို တစ်အိမ်တည်းနေပြီး အလုပ်အတူတူ လုပ်စားတဲ့ ဆင်းတူ ဘူးဆိုတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မစုတ်”

ပြောရင်းမှ ဒေါသတွေ ပါလာပြီး ရိုက်ကြ၊ ပုတ်ကြမည် ဆိုလျှင် ဇွဲ အားလုံးကို ဟန့်တားခွဲထုတ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ... သူပြောတာတွေ ဟုတ်၊မဟုတ် ငါ့ဘာသာမှ မသိမယ်၊ လောလောဆယ် ဘွားမှာလည်း စောင့်ရှောက်မယ့်လူ

မရှိတူး”

“ဒီလိုမိန်းမပျက်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေတော့ အိမ်သိက္ခာကျတာပေါ့၊ မြည်းတို့ သိက္ခာကျတာပေါ့”

“မကျအောင် ကြံဖန်ပြီးသာ နေကြပေတော့၊ ကဲ ... ချုပ်ပြီ အထဲဝင်ကြ”

“ဖွဲ့ ဘွားကို ဝှီးချဲ့နှင့် တွန်းယူလာခဲ့တော့ ရွှေ ယိုင်တိယို ထိုးလေးနှင့် တရွေ့ရွေ့ ပါလာသည်။ ရက်စက်လိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကြီးရယ်။ အသွားမတော်တစ်လှမ်းဆိုတာ ဒါလား။

မိန်းမပေါ့တွေနှင့် (၂) ရက်တာ အတူနေမိခဲ့သည့် ရလဒ်သည်နေ့မှ နေသူရက တစ်ပြဿနာ၊ ပြဿနာပေါ်သောင်းခြောက်ထောင်။

ကိုယ့်ဘဝက သည်အိမ်မှာ အခိုက်အတန့်နေရမှ လုံခြုံရမှာမို့ ရွှေ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့်ပင် ခေတ္တနားခိုနေရမည်အဖြစ်

ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်မြို့သို့ပဲ ပြန်ရမည်လား။ ဦးလေး အဒေါ်၏မျက်နှာကြောတင်းတင်းအောက်မှာပဲ နေရမည်လား။ ကလေးဆိုတာ လုံခြုံမှုရဖို့က အရေးကြီးဆုံး။ ဘဝမပျက်ဖို့ အရေးကြီးဆုံး။

နောက် ... ထမင်းစားခန်းသို့ ပို့ပြီး ဘွားကို ညစာရောသည်။ ညစာ ထမင်းပိုင်းမှာ မည်သူမျှ မရှိကြ။ ရွှေလည်း ထမင်း

မစားခဲ့ပါ။ ရင်ထဲမှာ သောကတွေနှင့် ပြည့်နေတာ။

“စားလေ သမီး”

“မဆာလို့ပါ ဘွားရယ် ... ဘွားပဲ စားပါ”

“နည်းနည်းတော့ စားလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ချီးမွမ်းခြင်း၊ တဲ့ရဲ့ခြင်း၊ စွပ်စွဲခံရခြင်းဆိုတာတွေဟာ လောကဓံတွေလေ၊ လူဆိုတာ လောကဓံကို ခံနိုင်ရည် ရှိရမယ်၊ လောကဓံကို ကြံကြံခိုင်ခိုင်မှ လူတော်”

“ရွှေဘဝမှာ မိဘသေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့ လောကဓံအကြီးကြီးကိုလည်း ခံစားခဲ့ရပါပြီ၊ ကိုယ့်မှာ ပစ္စည်းတွေရှိရဲ့နဲ့ ဦးလေးလင်မယားရဲ့ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျ လက်ဝါးကြီးအုပ်ခြင်းကိုလည်း ခါးစည်းခံခဲ့ရပါပြီ၊ အခု လောကဓံကြီးကတော့ ပက်စက်လွန်းပါတယ် ဘွားရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဖြူစင်ဆုံး၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပျက်မတစ်ယောက်လို့ ပြောဆိုစွပ်စွဲခံလိုက်ရတာ ရွှေတစ်ကိုယ်လုံး မီးမှတ် ပစ်ချခံလိုက်ရသလို ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်ရပါတယ်၊ ရွှေ သေတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ် ဘွားရယ်”

မျက်ရည်ဥလေးများ တလိမ့်လိမ့် စီးကျရင်း ရွှေ ယူကျုံးမရပြောပြနေတော့ ဘွား ကြင်နာသနားရသည်။ ဘွားဟာ အသက်အရွယ် ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ၊ ပညာရှိသူမို့ အတုနှင့်အစစ်ကို အကဲခတ်တတ်ပြီးသား။ အပွေးမြင်တာနှင့် အပင် သိပြီး

၁၆၀ ကြယ်စင်များဝေ

သားပါ။

ရွှေကို မနာလိုလို့ ခင်နာနဲ့ မြသည်းညှာတို့ ပူးပေါင်း တိုက်ထုတ်ကြတယ်ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်ပါသည်။

“ဘာလို့ သေရမှာလဲ သမီးရယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုပဲ စွပ်စွဲ စွပ်စွဲ ဘွား မယုံပါဘူး။ သမီးဘဝ လုံခြုံမှုရဖို့ ဘွားရဲ့အရိပ်မှာ ခိုနားရမှာပေါ့ကွယ်”

ရွှေရဲ့ဆံပင်လေးများကို သပ်ပေးရင်း ဘွားပြောလျှင် ရွှေ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းရသည်။

“ရွှေကို အထင်သေးမှား မသတိမှာ အရမ်းစိုးရွံ့မိပါတယ် ဘွားရယ်၊ ရွှေ ကိုယ့်မြို့ကိုပဲ ပြန်ပါတော့မယ်”

“အို... မဟုတ်တာကွယ်၊ သမီးမှာ ရန်သူတွေ များနေပြီ သူတို့ လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်ကြလိမ့်မယ်”

ဘွားနှင့်ရွှေ ထမင်းမစားနိုင်ဘဲ ခံစားနေကြရစဉ် ဇွဲ ထမင်း စားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်...

“ဒီလောက် ပြန်ချင်နေလည်း ပြန်ပစေ ဘွား။ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့လိုက်မယ်”

“ဟာ... မြေးကလည်း ကလေးက စိတ်မကောင်းတဲ့ ပြောနေတာ မချော့ဘဲနဲ့”

“ချော့စရာလား ဘွားရဲ့၊ သူ အနေမတတ်၊ အထိုင်မတတ်

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အားနဲ့ရယ် ၁၆၁

သို့ ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေ”

“ဟဲ့... ဒါကတော့ သူ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ချီတာပဲလေ”

“သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ၊ နေချင်လည်း နေ၊ ပြန်ချင်လည်း ပြန်ပစေ မတာဘူး။ ခင်နာဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘာပြဿနာတွေ သယ် ဆောင်လာဦးမယ် မသိဘူး။ ဦးဆွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ တို့ ပြောတာလဲ”

“သူဌေးရယ်... သူ့ဘာသာ ပြောချင်တိုင်း ပြောသွားတာ၊ ဘာမှ မသိရပါဘူးရှင်”

“ဟင်... မင်းပုံစံနဲ့ အိမ်ထဲမှာ သံကွန်ချာ (၇) ထပ်နဲ့ ဆုံအောင် အုပ်ထားမှ ရမယ့်ပုံပဲ၊ ဒါတောင်... ဖုန်းက၊ အင်တာ နက်ကတစ်ဆင့် အဆက်အသွယ်လုပ်မယ့်ပုံ”

“ကျွန်မမှာ ဒီလိုအကျင့်အကြံမျိုး မရှိပါဘူးရှင်”

“ကိုယ့်ကို ကတိပေးနိုင်ရဲ့လား”

“ရှင်... ဘယ်လိုမျိုးကတိလဲ”

“ကိုယ်ကလွဲလို့ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မဆက်သွယ်ပါဘူး။ ဆက်ဆံ၊ မခင်မင်ပါဘူး... ဆိုတဲ့ ကတိ”

ရွှေ တွေခနဲ စဉ်းစားရသည်။ သူမမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း ထဲက ဦးလေးရှိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေထဲကရော၊ လောလောဆယ်

၁၆၂ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သတိရမိတာ နေသူရ၊ နောက် ကိုယ့်မြို့က သူငယ်ချင်း ၃-၄
ယောက်။

“ဒီလောက် ကတိလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်
စဉ်းစားနေရတာလဲ”

“ကျွန်မမှာ ဦးလေးရှိတယ်၊ နောက် သူငယ်ချင်း ၃-၄
ယောက် ရှိတယ်”

“အဲဒါတွေ အကုန်ဖြတ်၊ မခေါ်ရဘူး”

“ရှင်”

တကယ်တော့ ဇွဲနရဏီ သက်သက်ရစ်နေတာပါ။ ကောင်
မလေး ဘယ်လိုပြောမလဲလို့။

“ဟို ... သမီးရည်းစားတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်
ဖြတ်ရမလဲရှင်”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ဖုန်းမပြောရဘူး၊ မခင်
မင်ရဘူး၊ မဆက်သွယ်ရဘူး၊ ဒါမှ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေရမယ်”

ဇွဲနရဏီ၏နှိပ်လို့ နှိပ်စက် စကားတွေကြောင့် ဘွားပင်
မနေ သာ။

“ဟဲ့ မြေးရဲ့ ... မင်းညွှာက မလွန်လွန်ဘူးလား၊ အိမ်တွင်း
ပုန်းကုလားမကျနေတာပဲ၊ ချုပ်ချယ်လိုက်တာ၊ အဲဒီလောက် ချုပ်
ချယ်ရအောင် ရွှေက မင်းအလုပ်သမား၊ ဇနီး မဟုတ်ဘူး”

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် နီ ၁၆၃

ဘွားစကားကြောင့် ဇွဲရော၊ ရွှေပါ နားရွက်တွေ နီရဲသွား
ကြစဉ် ဘွားက ထမင်းစားစားပွဲမှ ထရပ်သည်။

“ကဲ သမီးရေ ... ဘွားတို့ ပြန်ကြစို့၊ နားကြရအောင်”

ရွှေ ဇွဲနရဏီရဲ့စကားကို အဖြေ ဘာမှမပေးတော့ဘဲ
ဘွားနှင့်အတူ အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ဟိုညီအစ်မကတော့ ဘာတွေဆင်ကြ ကြနေသည်မသိ။
လုံးဝ မမြင်ကြရပါချေ။

ခေါ်ဆောင်သွားလိုက်တာ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့်။ ခက်သည်မှာ သည်တစ်ခါ ရွှေ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အိပ်မက်လို့ သိနေခြင်းပါပဲ။

သူခေါ်ဆောင်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ စိမ့်စမ်းတွေ နှင့် အေးမြနေသလို၊ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကြောင့်လည်း ချမ်းချမ်း မြေမြေ ရှိလှသည်။

ရွှေ ဟိုသည်ငေးရင်း လိုက်သွားတော့ လူက တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသလို ခံစားနေရသည်။ မြေကြီးပေါ်မှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွားပြီး လရောင်လို မှန်ပျံအလင်းကို ခံစား လိုက်ရ၏။

“ဟော”

ဖွဲနေအောင် ပျောက်သွားပြီမို့ တစ်ယောက်တည်း ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကိုယ်ရောက်သည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်ပုတ်ကလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အက်စကီးမိုးတွေရဲ့ ရေခဲအိမ်များလို၊ ပုပုဝိုင်းဝိုင်း အိမ်လေးတွေ၊ ဘာတွေမီးပြီး ဘာတွေ ကာထားတယ်ဆိုတာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း အိမ်လေးတွေ ဟာ ချစ်စရာမကောင်းတာတော့ အသေအချာ။

ရေတွေစိုစိ၊ စိုစွတ်နှင့် ရွာလမ်းကလေးထဲ ရွှေ စိတ်ညစ် ညူးစွာ လျှောက်သွားနေခိုက် အိမ်ပုတ်ကလေးတွေထဲမှ ရင်ရှားနှင့် မိန်းမကြီးတွေ၊ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကလေးငယ်လေးတွေကို မြင်နေရ

အခန်း (၁၄)

ထိုညက စကားစမြည်တွေ ပြောရင်း ဘွားနှင့် ရွှေ ညသန်း ခေါင်ကျော်မှ အိပ်သွားကြသည်။ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေ ရောက်ရှိသွားတာ သူမ ပထမတစ်ခါရောက်ဖူးခဲ့သည့် တောနဲ့တောင်စွယ်။

သည်တစ်ခါတော့ သူမကို လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားတာ ဖွဲနေအောင်။ ရွှေ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည့်သူ။ သူ့ရုပ်က သူ့ဇွေ နှင့်ဆင်ပြီး ဖြူဖြူနဲ့နဲ့။

သူ့ဇွေလို စမတ်မကျ။ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်မှု မရှိ၊ အနုပညာ သမားလိုလို၊ ဘာလိုလို။

ဖွဲနေအောင်က ရွှေကို တစ်ချက်ပဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ရွှေ

သည်။ အဲဒါလည်း စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာပဲ။

လူတွေအားလုံး မျက်နှာသေတွေနှင့်။ အို . . . ဘုရားရေ
မျက်နှာသေတွေလား။ သေနေတဲ့လူတွေလား။ ရွှေ လန့်သွားပြီး
ရောက်သည့်နေရာမှ ရွာတန်းကြီး မြန်မြန်ထွက်အောင် ကဆုန်စိုင်း
ပြေးတော့သည်။

ပါးစပ်မှလည်း တုရားစာတွေကို ကပေါက်တိ ကပေါက်ဆူ
ရွတ်ဆိုလို့။ ခက်သည်မှာ သူပြေးတာနှင့် သူ့နောက်မှ ရွာသူ၊ ရွာ
သားတွေ၊ ကလေးတွေပါ ကဆုန်စိုင်းပြီး ပြေးလိုက်နေကြတာပါ။

ရွှေက ရှေ့မှပြေး သူတို့က နောက်မှလိုက်။ သို့သော် ရွာ
တန်းဆုံးတော့ သူတို့ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ဧကန္တ သူနယ်နဲ့သူ မကျော်
ရဘူး ထင်ပါရဲ့။

ရွှေ မောဟိုက်သွားပြီမို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်
သွားနေစဉ် တစ်နေရာမှာ ဘွားခနဲ ဖွဲနေအောင်ကို ပြန်တွေ့ရသည်။
သည်တစ်ခါတော့ ရွှေ မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ သူ့နောက်သို့ လျှောက်
လိုက်သည်။

သူက ရှေ့မှ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် သွား။ ကိုယ်ကလည်း
စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လိုက်။ လမ်းတစ်လျှောက် သာယာနေရာမှ
ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းလို တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာ။ အသက်ရှူရ ကျပ်
လာခဲ့သည်။

သွားနေရင်း၊ သွားနေရင်း ရွှေပါ မီးခိုးတွေနှင့် မွန်နေသည့်
ဘားတစ်စီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး အဆုတ်တွေ ကွဲလှမတတ်
ဖြစ်လာ၏။ အလို . . . သူမဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေသူတွေလား။
သူ့သေတွေလား။

လောကကြီးရဲ့အချစ်ကြောင့် သေဆုံးသွားကြသူတွေလား။
အမှန်းကြောင့် သေဆုံးကုန်ကြတာလား။ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာ
ဖြစ်လို့ ကားထဲမှာ လာသေနေကြတာလဲ။

ဘေးဘေးဘီဘီမှ လူသေတွေကို ဘယ်သူတွေလဲလို့ ရွှေ
စပ်စုမလို့လုပ်တုန်း မီးခိုးတွေမှ မီးတောက်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲကုန်
ကြသဖြင့် သူမ အိပ်မက်မှ အတင်းနီးထအောင် ကြိုးရုန်းကြိုးစား
သည်။

“ဟင်”

ဘွားနှင့်သူမ အိပ်နေသည့် တစ်ခန်းလုံး မီးခိုးတွေနှင့်
ဆည်းမှောင်မွန်ထူနေပါလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဝါယာ
ရှောင်ဖြစ်တာလား။ ဘယ်သူက တို့ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းမလို့လဲ။

အချစ်ကလား။ အမှန်းကြောင့်လား။

ရွှေ စဉ်းစားမနေအားတော့ဘဲ ဘွားဘေး ခုတင်ပေါ်မှ
အုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်တွေကို အမြန်ဆုံး ဖွင့်ပစ်လိုက်
သည်။

၁၆၈ နိဂုံးကြယ်စင်များစေ

နောက် အခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်၊ ဘွားကို အတင်းပွေ့နှိုး ထွက်ပြေးရင်း သူဌေးကိုလည်း အော်ခေါ်၊ သူ့အခန်းတံခါးကို တုန် ဗုန်း ထုရသည်။

“ဟင်... ဘာလဲ... ဘာလဲ၊ အို... ဟိုအခန်းထဲမှာ မီးခိုးတွေ၊ မီးလောင်တာလား”

တစ်ခန်းတည်း ကွက်ပြီး မီးခိုးတွေ မွန်၊ မီးလောင်တိုက် သွင်းမည့်အဖြစ်ဟာ ဘယ်လိုလဲ။

“ဇွဲ မီးသတ်ဆေးပူး ပြေးယူပြီး မီးခိုးထွက်သည့်နေရာကို လိုက်ရှာတော့ ဘာမှမတွေ့ရ။ ဘယ်နေရာကနေပြီး ဘယ်လိုလူနဲ့ ရှားကြသည်ဆိုတာ ရှာလို့မတွေ့။”

မီးခိုးတွေ မွန်ပြီး သတိမေ့နေသည့် ဘွားကိုသာ ညတွင်း ချင်း ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ဆေးကုပေးရသည်။ ထူးခြားချက်က အိမ်ထဲမှာ ဒီလောက်ဆူညံနေပေမယ့် မြည်းညှာညှီအစ်မကတော့ အပေါ်ထပ်မှ လုံးဝဆင်းမလာခဲ့ကြခြင်းပါပင်။

ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကြောင့် သူဌေးရွှေကို မျက်နှာကြောတင်းထားခဲ့ပေမယ့် ယခုလို ဘွားအသက်ကို ကယ်ထုတ်ပေး၊ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သို့သော် နည်းနည်းတော့ ရစ်တာပေါ့။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၁၆၉

“ဒီလောက်တောင် အအိပ်ကြီးရသလား၊ တစ်ခန်းလုံး ဒီလောက် မီးခိုးတွေ မွန်နေတာတောင် မနိုးဘူး”

ရွှေ သူဌေးကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူမ လုပ်စရာရှိတာတွေ သာ လုပ်နေသည်။ သူ့ကို အရေးမလုပ်တော့လည်း ဇွဲ မခံနိုင်။

“ဟေ့... မင်းက ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ”

ညအိပ်ဝတ်စုံမဲ့ ချိုင်းပြတ် ဂါဝန်အစိမ်းနုနုလေးနှင့် ဝင်းပ နေသည့် မိန်းမချောလေးဟာ ခင်နာတို့ စွပ်စွဲသလို ညစ်ထေးပေကျ နေသည့် မိန်းမ မဖြစ်နိုင်။

သူမရဲ့ဖြူစင်နုနယ်မှုက လောကကြီးကိုပင် အလင်းတွေ ဖြာလို့။

သူမက ဘွားကိုပဲ လက်ကလေးတွေ၊ ခြေထောက်လေး တွေ ပွတ်သပ်၊ နှိပ်နယ်ပေးနေရင်း ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အိပ်ငိုက်နေတော့...

ဘွားအခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်ပေးနေသည့် သူ တစ်ယောက် တည်း ငေါင်းစင်းစင်း။ သူ တစ်ယောက်တည်း ရန်လုပ်နေရတာ။ သစ်ငုပ်တိုလေးကို ရန်လုပ်နေရတာ။

ဘွားလည်း ဆေးထိုးပေးခဲ့ပြီး ပြန်မိန်းမပြန်ပြီး သူ ရွှေကို ပြဿနာရှာဖို့ တာရှုလိုက်ပါသည်။

ဘာကြောင့်မသိ။ သူ့ဘဝမှာ သူ့ကိုဆို ဖူးဖူးမူမူ ပျာယာ

၁၇၀ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

ခတ်၊ သည်းသည်းလှုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ တွေ့ကြုံခဲ့ရတာ။ ယခုလို မထုံတက်တေးလေးကို မကြုံဘူး၊ မဆုံဘူးခဲ။

“ဟေ့ ... မင်းကို မေးစရာရှိတယ်၊ စစ်စရာရှိတယ်၊ စာကြည့်ခန်းထဲ ခဏလိုက်ခဲ”

“ဘွားကို စိတ်မချဘူး၊ သူဌေး ပြောစရာရှိရင် ဒီမှာပဲ ပြော”

“အံ့မာ ... မင်းလေသံက မာလှချည်လား၊ ဘာလဲ ... အားကိုးရှိတဲ့လေသံနဲ့”

ရွှေ သူဌေးကို စိတ်ကုန်သည့် မျက်ဝန်းလေးနှင့် တစ်ချက်လောက် ဆင်ကြည့် ပြန်ကြည့်သည်။ အာခံသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးက လှလွန်းလို့ ဇွဲ တစ်ချက်လောက် ငေးသွားရသည်အထိ။

“သူဌေး ... သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို ယုံကြည်ပြီး ဒီလိုပဲ သံသယတွေ ဝင်နေမယ်၊ အထင်သေး စက်ဆုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ကိုယ့်မြို့ကိုပဲ ပြန်ပါတော့မယ်”

“မင်းပဲ ... မြို့မှာ မနေချင်လို့ ရန်ကုန်ထွက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝလုံခြုံမှု ရှိဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးဆုံးပါ။ ဦးလေးအိမ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❀ ၁၇၁

နိုင်ကျကျ ကျွန်မအတွက် လုံခြုံမှု ရှိတယ်”

သူမရဲ့အပြောကို ကျေနပ်သွားသလို သူ စုံစမ်းထားတာတွေကလည်း ကျေနပ်စရာပါ။ သို့သော် သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ချစ်မိတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် စကားတွေ အချေအတင် ဖြစ်ရ၊ ရန်ဖြစ်ရ၊ စိတ်ကောက်ရတာတွေကို ကျေနပ်တတ်ပါသည်။

“ဒါဆို ... ဦးဆွေဆိုတာရော ဘယ်သူလဲ”

“ခင်နဒီကိုသာ သွားမေးပါ၊ သူက သူဌေးကို သဘောကျနေတာ၊ မေးသမျှ ဖြေနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“အောင်မာ ... ငါက အဲဒီလို အပုပ်အပွကို သာယာစရာလား၊ မင်း စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ နာသွားမယ်”

ရွှေ သူဌေးကို မော့ကြည့်မိပါသည်။ ဒီလူကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီစကားတွေဟာ အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေလား။ ဒါဟာ မာယာတွေလား။

အချစ်ကို ဦးတည်တဲ့ စကားလုံးတွေလား။

အမှန်းကြောင့် ဖြစ်တည်လာတဲ့ စကားလုံးတွေလား။

ဇွဲကလည်း သူ့ကို ကျွဲပေါက်လေးတစ်ကောင်လို ဝှေ့ချင်လို့ ရန်ပြုချင်လို့ မော့ကြည့်လာသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို ဇွဲမက်ရပါသည်။

၁၇၂ ကြယ်စင်မှူးမေ

အကာလ ညအခါ... အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း
ဘွားရှိပေမယ့် ဆေးရှိန်ကြောင့် ဘွားက အိပ်ပျော်နေတာ။

သူ့အသက်က သုံးဆယ်။ အချစ်နှင့်တွေ့ကြုံဖူးပါသည်။
ယခု အချစ်က သူ့ကို ဖမ်းစားပြန်ပြီလား။

ဒီဟာလေးဟာ အကောင်ငယ်ပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းသည့်
မြွေဟောက်မလေးလား။

သူ ပိတ်ဟောက်လိုက်တော့ သူမက မော့ကြည့်၊ အထဲ
ခတ်ပြီး မျက်လွှာပြန်ချသွားသည်။ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းတော့ မဟုတ်။

“ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်၊ သူဌေးလည်း ပြန်အိပ်တော့”

“အောင်မာ... မင်းတပဲ ငါ့ကို အမိန့်ပေးစရာလား”

ရွှေ သူဌေးကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ဘွားဘေး လွှတ်
နေသည့်နေရာမှာ ဝင်ပြီး ခွေခွေလေး အိပ်လိုက်ပါသည်။ ဂါဝန်နု
လေးနှင့်မို့ ပုံပုံလေး လှချင်တိုင်း လှနေသည့် ကောင်မလေးကို
ခေတ္တငေးကြည့်မိပါသည်။

ဘွားရဲ့အိပ်ရာဟာ မိသားစု ခုတင်မို့ ၃-၄ ယောက်
အသားလေး အိပ်နိုင်ပါသည်။ သူ ဝင်လဲလျောင်းရင်း ကောင်မလေး
ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ။ ရွှေစိတ်ကို သူ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သည်။

သူ့လို သူဌေး၊ လူချော၊ လူလှတစ်ယောက်ကို ကောင်
လေး ဘယ်လိုဆက်ဆံမှာလဲ။ ရွှေစိတ်ဓာတ်ကို သူ မှတ်ကျောက်

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အပန်းရယ် ၁၇၃

တင်ကြည့်ချင်သည်။

သည်တော့ သူ အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ကို ငါ စိတ်မချဘူး၊ ငါ ဒီမှာ အိပ်စောင့်ပေးမယ်”

သူ ကောင်မလေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဆတ်ခနဲ
ထထိုင်လိုက်သည့် ရွှေပုံစံက မြန်မှမြန်။

“ကျွန်မ ဟိုဖက်ကို ရွှေ့ပေးပါမယ်”

ရှောင်လင်လုပ်သွားပုံက လျင်လိုက်တာ။ သူ့အနားမှ မြွေ
လေးတစ်ကောင်လို လျှော့ခနဲ ထွက်သွားပြီး ဘွားရဲ့တစ်ဖက်သို့
ရောက်သွားပုံက မြန်လှသည်။

အခြေအနေကို ပါးပါးနပ်နပ်နှင့် ပြေရှင်းတတ်သူလေးပါပဲ။
သေနတ်တစ်ချက် မဖောက်ရဘဲ၊ မြင်းခွာတစ်ချက် မပေါက်ရဘဲနှင့်
စစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားတာပေါ့။

ဖွဲ့ ကိုယ့်စကားအတိုင်း ဘွားရဲ့ဒီဘက်မှာ ဝင်ပြီး လဲလျောင်း
ရင်း မိုးလင်းခါနီးကျမှ အိပ်ပျော်သွားရပေမယ့် သူကလေးကတော့
အရှုံးရှုံးနှင့် တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ
နောလိုစရာပင် ကောင်းလှပါတော့သည်။

စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။

သူမက ဘွားကို ညက အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြနေတုန်းပါ။

ဘွားက သူ့မြေးကြောင့် သူ မသေရတာဆိုပြီး ကျေးဇူးတွေ တင်နေတုန်း။

“မြေးကြီး ဇွဲကြောင့် သူက အိပ်မက်နဲ့ သတိပေးလို့ ဘွားတို့ မသေကြတာ”

“ဒီထက်ပိုမယ်ထင်တယ် ဘွားရဲ့၊ သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူမှ ဂဃနဏ မသိကြဘူးလေ၊ သူက သူနဲ့ ချိတ်ဆက်လို့ ရတဲ့သူကို အိပ်မက်နဲ့ အသိပေးနေတာများလား။”

အဲဒီလို စကားတွေပြောကာ အဆင်ပြေနေကြခိုက် သူတို့ ညီအစ်မ ဝင်ရောက်လာကာ ဝုန်းပိုင်းကြွလာကြခြင်းပင်။

သူတို့ဝတ်လာပုံတွေကလည်း မမြင်ဝံ့၊ မရှုစရာ။ ရေမစို ခင်ကပင် အသားစိုင်တွေ ဖုတ်စ၊ လုံးကြွနေကြပေရာ။ ရေစိုလျှင် မတွေ့ရစရာ။

သည်ကြားထဲ အတိုတွေ၊ အပြတ်တွေနှင့် ပေါ်ပေါ်လျော်လျော်။

မိန်းမကောင်းဆိုတာ ဘာလဲ။

အဝတ်အစား လော်မာသူဟာ မိန်းမကောင်းလား။

အခန်း (၁၅)

တိုက်ခိုက်မှုတွေကတော့ ဆက်တိုက်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် ရေပက်ခံထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး ဆင်လာကြသည့် ညီအစ်မ။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ နံနက်စာ စားနေကြသည့် ဇွဲတို့ (ခ) ဦးကို တအံ့တဩကြည့်ပြီး ...

“ဟင် ... ဒီကောင်မ ခုထိ ထွက်မသွားသေးဘူးလား၊ မျက်နှာပြောင်လှရည်လား”

“ဒီလိုအစားမျိုးက ဒီလိုပဲ မမရေ၊ ဘာတွေ၊ ညာတွေ တွေးပြီး ရှက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေမှာပဲ”

ရွှေ မျက်နှာလေး တင်းရမလို့၊ ငိုရတော့မလို့၊ တော်တော်

၁၇၆ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

စိတ်ဓာတ် လောမာသူဟာ မိန်းမကောင်းလား။

ဖွဲ့ ရွှေ့ကို ကြည့်မိပါသည်။ နံနက်ဦးမှာ ကချင်ထည် ဝမ်းဆက်ပန်းနုရောင်လေးနှင့် ကျက်သရေရှိစွာ လှပနေသည့် ကောင်လေး။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုလည်း ကပိုကရို ထုံးဖွဲ့ထားသေးရဲ့။

သူ့ စကားလုံးတွေနှင့် ပစ်ပေါက်နေသည့် ညီအစ်မကို ကျိုးတွေမောင်းသလို မောင်းရပါ၏။

“ကဲ ... ကဲ ... မချောတို့ စားစရာရှိရင် စားထားကြတော်ကြာ ... ဘော်ဒါတွေ၊ ဘော်ကျွတ်တွေ လာကြတော့မှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီကိုကို ... ကို ဘာဆေးမိနေတယ် မသိဘူး။ နီ လောက်မကောင်းတဲ့ဟာမှန်း သိနေလည်း သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပေးနေတာပဲ”

“ဟ ... လူတစ်ယောက်ကို နင်တို့ပါးစပ်နဲ့ အပုပ်ချွတ်ရမလား။ သူ့အပြော၊ သူ့ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ သူ့စိတ်ဓာတ်၊ အကူအညီကိုလည်း ကြည့်ဦး။ နင်တို့နဲ့ တခြားစီပဲ။ နင်တို့သာ လူတစ်ယောက်ပေါ်လေ့လီပြီး ဟေးလားဝါးလားနဲ့ အပျော်လိုက်နေကြတာ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ပြောရက်လိုက်တာ ဒါ ... သင်္ကြန်ပဲ ကိုညီ၊ သင်္ကြန်ခါမို့ ရေပက်ခံထွက်တာ ဆို

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အနုန်းရယ် နီ ၁၇၇

သလား။ ကိုညီသာ အဲဒီမခတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ကို အဟုတ်ကြီးထင် နေ၊ လူယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဘီလူးမကို အထင်ကြီးနေ”

“သင်္ကြန်လည်တယ်ဆိုပေမယ့် နင်တို့က သူများနဲ့မတူဘဲ၊ အရက်တွေသောက်”

“ဘီယာပါ”

“အဲဒီဘီယာထဲမှာ နင်တို့လူတွေက စိတ်ကြွဆေးတွေ၊ နူးယစ်ဆေးတွေ ရောထည့်နေတာဇရာ သိရဲ့လား။ အရက်နဲ့ မူးယစ်ဆေး စိတ်ကြွဆေးတွေ ပေါင်းပြီး နှစ်ပင်လိမ်၊ သုံးပင်လိမ်ကြတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ၊ စဉ်းစားသာကြည့်”

“ကိုကို မတရားမပြောနဲ့၊ မြရွက်တို့က ရိုးရိုးသားသား သင်္ကြန်လည်တာ၊ ကိုကိုသာ သူ့ဟာမကို ထိလို့ မြရွက်တို့ကို မတရားတွယ်နေတာ”

“ငါ တစ်ရက်မလိုက်ရဘူး၊ နင်တို့အထာတွေကို အားလုံး ဆဘောပေါက်တယ်၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်ရင် ကကြပေါ့၊ တော်ကြာ ဆဝဒတ်ကို ဆရာတင်မှားသလို နင်တို့အပေါင်းအသင်းတွေကို ဆရာတင်ပြီး မကြားဝံ့မနာသာတွေသာ ဖြစ်မလာကြစေနဲ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး တဆွေဆွေခန့်နေဆဲ တိုက်ရှေ့သို့ ကား (၂) စီး ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့် ဝင်လာကြသည်။

၁၇၈ နီ ကြယ်စင်မုန်းဝေ

ကားပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားရောက်နေသလား ထင်ရအောင် ဒီလို
တွေက လန်ထွက်နေ၏။

ပါလာသူတွေကလည်း ဆရာကြီးတွေ။ ခင်နဒီရော ဘာ
ရော။ အဲ... ကား (၂) စီးထဲမှ တစ်စီးပေါ်က အသက်လေးဆယ်
လောက် ပါတိတ်ရှုပ်နှင့် မျက်မှန်နက်နှင့် နားကပ်တစ်ဖက်ဝတ်ပြီး
ဒူးကျဘောင်းဘီကြီး ဝတ်ထားသည့် ခေတ်လွန်လူတစ်ယောက်
ဆင်းလာသည်။

ရုပ်ကတော့ ရန်အောင်လိုလို၊ ရဲအောင်လိုလို။ သို့သော်
ပိုက်က အရွဲ့ကြီး။

သူကလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး တစ်တောင်လောက်ကို ချိတ်
ကြားညှပ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘောစိတစ်ယောက်ပေါ့။ ခင်နဒီ ကြီးသူ
တိုင်း ကမည့်ဘောစိလား။ မြည်းညှာ ကြိုးဆွဲရာပါမည့် ဘောစိ
လားတော့မသိ။ ရွှေကို ဒုက္ခပေးဖို့၊ နာမည်ဖျက်ဖို့ ဆင်းလာပါ
ပြီ။

ဆင်းလာသူဟာ ဇွဲနှင့်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိနေသူတစ်
ယောက်။ သို့သော် ဇွဲ ထိုလူကို ခရီးဦးကြိုမပြုပါ။ ကိုယ်နဲ့ စီးပွား
ဘက်မဟုတ်။ သည်ကြားထဲ မိန်းမကိစ္စပါသည့် မိန်းမခရေဇီတစ်
ယောက်။ မျက်နှာရှူးတစ်ယောက်မို့ ပိုပြီး နှုတ်မဆက်ချင်သေး။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အနားရယ် ၁၇၉

ညှော်သည်တွေကလည်း စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ မြည်းညှာ
တို့ အရှိန်နှင့် ထမင်းစားခန်းထဲထိ ဝင်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

“ဟော ... ဘောဘီ မတွေ့တာကြာလို့ ပိုပြီးချောနေပါ
သား။ ညက နဒီ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ဘောဘီကို ရှာတွေ့ပြီဆိုပြီး
ဦးဆွေ တစ်ညလုံးတောင် အိပ်လို့မရဘူး”

သရုပ်ဆောင်ချက်က တစ်ဖက်သတ်ကြီး။ ရွှေကတော့ သူမ
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် ဦးဆွေဆိုတာကြီးကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်
ဆုံညှပ်လို့။

ထိုလူက ရွှေ၏နံနယ်ဖြူစင်မှု၊ ရိုးသားမှုတို့ကို မြင်တွေ့
ထိုက်ရလျှင် ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုရှိက်ချက် ... ချက် ... လွယ်
သွယ်လေး ဆိုပြီး ...

ဖားရိုက်သလို ရှိုက်ချဖို့ တုတ်ချက်ကို မြှင့်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဘောဘီလိုက်မှာ မဟုတ်လား။ ဦးဆွေတို့ချောင်း
ထဲထဲ သွားကြမယ်၊ ဒီသင်္ကြန် ဟိုမှာ အပြတ်ကဲမယ်လေ၊ ထ
... လာ သွားကြစို့ ဘောဘီကို ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဒီတစ်ခါ တိုက်
ခန်း တကယ်ပေးမှာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော် ... ထ လစ်ကြစို့”

ရွှေ အနားသို့သွားပြီး ရွှေလက်မောင်းကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်
ဖွဲ့ယူလိုက်လျှင် မထင်မှတ်စရာ တုံ့ပြန်ချက်က အားလုံးကို အံ့အား
ဆင့်စေသည်။

အဲဒါကတော့ ရွှေ ထရပ်ပြီး ထိုလူကြီးကို လွတ်နေသည့် ဘယ်လက်ဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ပြီး... သူမတစ်ကိုယ် လုံးလည်း ဒေါသတို့ကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။

အံ့အားသင့်သွားသည့် ထိုလူကြီးကို လက်ညှိုးငါး ငါးထိုးပြီး ရွှေ ပြောပစ်လိုက်ပုံက ချက်ကျ လက်ကျ။

“ရှင်တို့... ရှင်တို့ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ကို မတရား ကျူးသွင်းဖို့ ဖျက်ဆီးဖို့ ဒီလိုပဲ အရှက်မရှိ အကွက်ချ။ ကလိမ် ငြင်းဆင် တတ်ကြသလား။ မြေခွေးတွေလို အသိုင်းအဝိုင်းဖွဲ့၊ အဖွဲ့ပြီး သားကောင်ကို ဆွဲတာလား”

“တခြားမိန်းကလေးတွေသာ ရမယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း အရှုံးကွက်မနင်းနဲ့၊ ရှင်တို့ကို ရဲတိုင်မယ်”

ဦးဆွေဆိုသူ ရှက်ရမ်း ရမ်းလိုက်ချင်ပေမယ့် ဖွဲ့ လက်ခံ တီးကာ သဘောပေးပြီး ထရပ်လိုက်တော့ တန့်ခနဲ ရပ်ရသည့်

“ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ တော်တော်များနေပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ နက်ထဲကို ဝင်လာပြီး ကျုပ်ရဲ့အရိပ်အောက်က မိန်းကလေး အမေ့မနာမကားတွေနဲ့ ဖော်ကားတယ်၊ ဖြားယောင်းတယ်၊ ကဲ... ကျုပ် အားလုံးကို ရဲလက်အပ်လိုက်ရမှာလား”

ဖွဲ့ ဖုန်းပေါ် လက်တင်ပြီး ပြောလိုက်လျှင် သူတို့အဖွဲ့

များကြသည်။ အဖွဲ့ဆိုပေမယ့် ဂိုဏ်းစတားတွေ ဖွဲ့ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးသားသား ရေပက်ခံမည့် ရလျှင် ရသလို မိန်းကလေးတွေကို အမြတ်ထုတ်မည့် သကောင့်သားတွေမဟုတ် သတ္တိမရှိပါ။

ဖွဲ့တိုဥပဓိရုပ်နှင့် အရှိန်အဝါကို လန့်တာလည်း ပါတာပေါ့။

“တောက်... တကွေ့ကွေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဦးဆွေ အီရှက်ပြေ ဘယ်သူ့ကို ကြိုးဝါးမှန်းမသိ ကြိုးဝါးပြီး ထွက်ခွာသွားတော့ အားလုံးပင် လျှောခနဲ လိုက်ပါသွားကြသည်။

အိမ်က မချော (၂) ယောက်က ဖွဲ့ရှေ့မှာ လက်ဝါးလာ နှိပ်ကြသေးသဖြင့် ဖွဲ့အော်ထည့်လိုက်သည်။

“သွား... အရှက်မရှိ၊ အဲဒီကောင်ကိုသာ စပွန်ဆာလုပ်နဲ့”

နှစ်ယောက်သား ခြေဆောင်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြမှ ဖွဲ့ ရွှေတို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်ရည်ကျနေပေမယ့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည့် ရွှေယွန်းမို။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... သွားပြီလေ ‘ရန်သူတော်တွေ’”

“သူဌေးနဲ့တွားကို ကျွန်မ အရမ်းအားနာပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ တော်တက နည်းနည်းရှုပ်သွားခဲ့မှုတွေကြောင့် အခုလို သူဌေးလုံး ချစ်ရတာမျိုး နောက်မကြုံစေချင်ပါဘူး”

“လာပြန်ပြီ...ခုတ်ရာတခြား၊ ရှရာတလွဲ၊ ဒီအဖြစ်တွေကို ငါ ကျေနပ်တယ်လေ၊ ငါ ကူရှင်းပေးနေတယ်လေ၊ မင်း ဘာလို့ စရာလိုလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ ဘွားတို့ သမီးကို နားလည်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်လာရတာတွေကလည်း မြသည်းညွှာကို ညီအစ်မနဲ့ လက်ချက်တွေမှန်း ဘွားတို့ သိတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ဘွားရယ်...ရွှေ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ လူလောကကြီးကို ဆက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

မျက်ရည်တွေနှင့် ရွှေ ငိုညည်းနေလျှင် ဘွားက သနားနေပြီး ဇွဲ စိတ်တိုရသည်။ ဒီအိမ်မှာ သူ မရှိလို့ မဖြစ်တော့တာ ရွှေယွန်းမို့ မသိဘူးလား။

“ကဲ... မရွှေယွန်းမို့ ပဝါဖြူလေးလို ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ မင်းဘဝ မီးခိုးလာဟပ်တာနဲ့ မည်းညစ်မသွားပါဘူး အပြင်လောကမှ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လို ကဲ သည်းနေကြတယ်ဆိုတာ သိအောင် သင်ကြန်တစ်ပတ်လောက် မင်းကို လိုက်ပြရဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မြင်ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မ ကြိုးတာ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့...”

“မင်းရဲ့ဖြူစင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အစွန်းရောက်နေပြီ ကိုယ် ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းကိုယ်

ဆိုင်လည်း သိတယ်၊ ငါနဲ့ ဘွားလည်း လက်ခံတယ်၊ အနှောင့်အယှက်၊ အတိုက်အခိုက်တွေကြောင့် ဘဝကို သိမ်ငယ်နေမယ်၊ မင်းတိုင်ကို ဆက်မသွားတော့ဘူးဆိုရင် မင်းပဲ နစ်နာမှာပေါ့၊ ရွှေ့အောင်လို့တောင် မရွှေ့ပါဘူးကွာ”

“ကျွန်မရဲ့ပန်းတိုင် ဘယ်မှာမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးနော်”

သူမရဲ့အပြောလေးက ညည်းညည်းညူညူ။ ဘွားကတော့ အဆင်မပြေလေးများကို ဖွဖွသပ်ပေးလို့၊ ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ ဇွဲ အစ်ယောက်သာ ကရုဏာဒေါသောတွေ ဗွက်ထနေတာ။

“ကဲ... ပြောပါဦး မယ်မင်းကြီးမရဲ့ပန်းတိုင်က ဘာလဲ”
ရွှေ ငေးငေးလေး တွေးပြီးမှ...

“ကျွန်မ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ဖြူဖြူစင်စင်လေး တည်ဆောက်ချင်ပါတယ်၊ ကျွဲကူးရေပါ သမ္မာအာရုံအလုပ်တွေလုပ်ရင်း ပြည်သူလူထုကိုလည်း ကူညီဖေးမချင်ပါတယ်”

“ဦးကျော်သူရဲ့နာရေးကူညီမှုအသင်းမှာသွားပြီး လုပ်အားပေးပါလား”

ဇွဲငေါ့ပြောလိုက်လျှင် ဘွားကရယ်နေပြီး...

“ကဲ... ကဲ... ကလေးစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်

၁၈၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

သကြန်မဏ္ဍပ်လေး၊ ဘာလေး လိုက်ပြီ၊ ရေပက်ခံလေး ထွက်ပေး လိုက်ပါကွယ်”

“ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် ရွှေက ခါးခါးသီးသီး... ”

“ဟင့်အင်း... ဘွားတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့၊ ရွှေ မသွားချင်ပါဘူး ဘွားရယ်”

“ဘွားက ရပါတယ်၊ မဖြူတို့ ရှိသားပဲ၊ နေ့ဝက်လောက် ဖြစ်ဖြစ် လျှောက်လည်လိုက်၊ ဒါမှ သမီး လန်းဆန်းသွားမှာ”

“ရေလည်း ကြောက်ပါတယ် ဘွားရယ်”

“စိတ်မရှည်တော့ပါ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူမကို ရင်ခွင် ထဲမှာ အကာအကွယ်ပေးပြီး ရေပက်ခံ ထွက်ချင်စိတ်ပေါက်မိသည့် မှီ။

“ကဲ... ဘွားတော် ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလောက် ဖီဖာ ကြောင်နေရင် အဆင်ပြေပါ့မလား။ ဘယ်ခေတ်က မွေးခဲ့တာလဲ ဘွားရေ... သူ... စိတ်ပြေ လက်ပျောက်ဖြစ်အောင် နေ့ဝက် လောက်တော့ ရေပက်ခံထွက်ပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး... အေး... ဘွားအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ ဘွားနေ ကောင်းပါတယ်၊ နေ့လယ်စာ အမိပြန်လာကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မဖြူ... တံခါးတွေ သေသေချာချာပိတ် ထားနော်၊ ကဲ... မမ... သကြန်လည်မှာဆိုရင်လည်း ထ၊ သကြန်

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❀ ၁၈၅

ဒီခိုင်းလေးတော့ လုပ်ဦး”

“ရှင်... သူ... သူတို့လိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘောင်းဘီလေး၊ တီရှပ် လေး၊ ဂျာကင်လေးတော့ ဝတ်ရမှာပေါ့၊ မျက်မှန်လေး ဘာလေး တယ်”

နောက်ဆုံး ဘွားကို သူ့အခန်းထဲ ထည့်ပေး၊ ဆေးတိုက် ခဲ့ပြီး ရွှေ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် သူဌေးဆွဲခေါ်ရာ ရေပက်ခံထွက်ခဲ့ရ သည့်အဖြစ်။

နှစ်ယောက်တည်းဆို ကြောင်နေမှာမို့ ဇွဲ သူ့သူငယ်ချင်း

(၂) ယောက်လောက်ဆို ဖုန်းချိတ်လိုက်တော့ ကျော်ခန့်နေရဲ ကား ကိုယ်စီနှင့် စွေခန့် ရောက်လာကြသည်မှာ နာရီဝက်ပင်မကြာ၊ အတွဲ ကိုယ်စီလည်း ပါရဲ့။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကားထားခဲ့ကြ၊ ကားကြမ်းတစ်စီးနဲ့ပဲ သွားကြမယ်၊ ကားအကောင်းစားတွေဆို အားနာနေရဦးမယ်”

“ဟား ဟား... မင်းက ဘယ်တွေလျှောက်လိုက်နေဦး

၁၈၆ နီ ကြယ်စင်ပျံဆေ

မှာမို့လဲ”

“ရေပက်ခံထွက်တာပဲကွာ၊ မှန်လုံတွေမကောင်းပါဘူး၊ အမိုးဖွင့်လေးပဲ ကောင်းပါတယ်”

စွဲရဲ့အမိုးဖွင့်ကားတစ်စီးနဲ့ သူတို့ ဘွားကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားမောင်းဖို့လည်း ကျော်ခက သူညီဝမ်းကွဲကို ခေါ်လာခဲ့သဖြင့် အားလုံးအဆင်ပြေနေ၏။

ကားနောက်ခန်းမှာ အတွဲ (၃) တွဲလို ဖြစ်နေလျှင် ရွှေ မျက်နှာမထားတတ်တော့။

“သူဌေး... သူတို့တွေက ဘာတွေလဲဟင်”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခွေးရောယှက်တင်၊ ပူးပူးကပ်ကပ်တွေ၊ ရေတွေတအားပက်ကြတော့ သကောင့်သားတွေရဲ့အကာအကွယ်၊ အကူအညီတွေကို ယူလို့။

တစ်ခုရှိတာက သူတို့ဟာ ရိုးရိုးသားသားကဲနေကြတာပါ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မခွဲခြားဘဲ တန်းတူ၊ ရည်တူ ဆက်ဆံနေကြတာ။

ရွှေကတော့ တုံးတယ်ပြောပြော၊ သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်ဖို့ဝေးစွာ ထိတာ၊ ကိုင်တာတောင် မကြိုက်။ သို့သော် ယခုဖြစ်နေရပ်က ရေတွေတအားပိုက်နဲ့ ထိုးကြ သည်အခါ ရွှေ သူဌေးရဲ့အကာအကွယ်ကို ယူရမလို့။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် နီ ၁၈၇

သူမက ပက်သမျှဒဏ် တွေတွေကြီး တောင်ခံနေပေမယ့် သူဌေးက ရွှေကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ဖက်... ဖက် ကာကွယ် ထားတာ။ ရွှေက အတင်းပင် ရုန်းထွက်ရင်း...

“ရတယ်... ရတယ်... ကျွန်မ ဒဏ်ခံနိုင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဘယ်ရမှာလဲ၊ အားမနာပါနဲ့”

သူကပဲ တပြန်စီး၊ အားမနာပါနဲ့... တဲ့။ ရေပက်ခံလိုက်ခဲ့ မိတာကိုက ရွှေအမှာ။

နောက်ဆုံး ရွှေ ကားထောင့်လေးမှာ ပုပြီး ကပ်နေလည်း ဒီလိုချောချော လန်းလန်းလေးကို ရေပက်သူတွေ မြင်သည်။ ရေကစားသူတွေ မြင်ကြပါသည်။

သူဌေးကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကဲလာလိုက်တာ။ ရေမပက် ကြလည်း ရွှေကို ရင်ခွင်ထဲမှ မထုတ်ချင်တော့သည့်။ သည့်အပြင် ရေတွေစိမ့်နေလို့ ချမ်းနေပုံရသည့် ရွှေကိုလည်း လက်ဖျားလေးတွေ ဆုပ်ပေးလို့။ သူ့မှာတော့ နွေးထွေးနူးညံ့သည့် လက်ဖဝါးကြီးက နီရဲ့နံ့ဖတ်လို့။

“ရတယ်... ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သူ့လက်ထဲမှ ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲထုတ်၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်နေပုံကလည်း အချိန်ခံချင်သည့်ခွေးလေးမှာနိမ့် နေသလို။

၁၈၈ ဖို ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရွှေမျက်နှာတင်မက တစ်ကိုယ်လုံး နီရဲနေတော့ သူကပဲ
သူမရဲ့အနား နားကပ်ကာ စ၊ နေသေး။

“မင်း ... ငါ့ကို ရင်ခုန်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ချစ်နေပြီ
မဟုတ်လား”

ရွှေ သူ့ကို ယောင်ထုပ်ပြီးမှ အရှက်မျက်နှာကို ဘယ်သွား
ဖွက်ရမှန်းမသိ။ သူက တသိမ့်သိမ့်ရယ်နေရင်း ရွှေကိုယ်လုံးလေး
ကို ဖွဖွဖက်လို့၊ ရွှေ မခံနိုင်ပါ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ နာရီကြည့်
လိုက်တော့ (၁၁) နာရီ။

“ဘွားကို နေ့ဝက်ပဲ နေမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ကြတာ၊
အခု ရောက်ပြီလေ၊ ပြန်ကြမယ်”

“အဖော်တွေကို မေးကြည့်ပါဦး၊ ပြန်ချင်လားလို့”
ဇွဲ သူ့လူတွေကို မေးဆတ်ပြီး မေးလိုက်တော့ အားလုံးပင်
သံပြိုင် ဖြေလိုက်ကြတာ။

“မပြန်ချင်ဘူး၊ ခုမှ လည်လို့ကောင်းတုန်း ရှိသေးတယ်၊
နာမည်ကြီး မလှုပ်တွေ သွားဦးမယ်”

“ကျွန်မ ချမ်းနေပြီ၊ ပြန်ချင်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... ကိုဇွဲရေ ချမ်းနေတယ် ... တဲ့၊
အချမ်းပြေအောင် ကိုယ်ငွေ့လေး ပေးလိုက်ပါဦး”

“ပေးနေတာပဲကွ ... မရဘူး၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ့ဥစ္စာ

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၁၈၉

လေးက အရိုင်းလေး”

“ယဉ်အောင်လုပ်လေကွာ ... ဟား ဟား ဟား လက်
ဆင်လေ။ ဘာလေး ပေးပေါ့”

သူတို့ကတော့ ကလိုက်၊ ခုန်လိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေလိုက်
ကြတာ။

သူတို့လည်း ဘီယာလောက်တော့ သောက်ကြသည်။
ရွှေသာ ဘာမှမသောက်တာ၊ အချို့ရည်ဘူးတောင် မယုံသင်္ကာကြည့်
လို့။

သူဌေးကတော့ ဘီယာ ဘယ်နှစ်ဘူးတောင် သောက်နေ
သည်မသိ။ သူ ... မူးနေပြီလား၊ သူမကို ဖက်ထားတာ မူးလို့
ပေါ့။

အမှူးသမားတစ်ယောက်ရဲ့အမူအရာတွေဟာ အစစ်
မဟုတ်နိုင်၊ အချစ်မဟုတ်နိုင်၊ ဒီလို လူကုံထန်တွေမှာ အချစ်မရှိ။

နောက်ဆုံးကျ သင့်တော်သူကိုသာ ရွေးချယ်လက်ထပ်ကြ
တာ။

ပြန်ဖို့ပြောလို့ မရသည်မို့ ရွှေ ချောင်ကပ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
လိုက်လာခဲ့သည်။ ရေပက်ခံထွက်လာမိတာကို နောင်တများစွာ ရရင်း
မလွှဲသာ၊ မကင်းသာ သူဌေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရေဘေးရှောင်ခဲ့ရသည်
အဖြစ်။

၁၉၀ နဂါးကြယ်စင်များ

ညနေ (၅) နာရီထိုးမှ သူတို့အဖွဲ့ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြသည်။ ကံကောင်းတာက မြသည်းညှာတို့ အဖွဲ့လည်း ပြန်မရောက်သေးလို့ ဖြစ်ပါသည်။ နိမ့်မလွယ်။

အခန်း (၁၆)

ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းကာ ဂါဝန်ပန်းနုရောင်ဝတ်လိုက်တာ ရွှေ အခန်းပြင်မထွက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလိုပါပဲ။ တော်ပြီ... တစ်နေ့ကုန် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရတာနဲ့တင် တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပြီ။

ဘွားအခန်းသို့ ကူးလာခဲ့ပြီး ဘွားရဲ့တစ်နေ့တာကိစ္စတွေ လုပ်ပေးနေခိုက် သူမကို အရိပ်ကြည့်နေသည့် ဘွားကပင်...

“သမီး မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။ ရေပက်ခံထွက်ရတာ မပျော်ခဲ့ဘူးလား”

“မပျော်ပါဘူး ဘွားရယ်။ ရှေးတုန်းကလို သပြေခက်နဲ့ ရေပက်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ ပိုက်စူစူးတွေနဲ့ အသေဆော်နေကြတာ

၁၉၂ ကြယ်စင်ပျံဝေ

နားထဲရေမဝင်အောင် မနည်းရှောင်ရတယ်”

“နောက်နေ့ ထွက်ဦးမလား”

“တော်ပါပြီ ဘွားရယ် ... နောက်နေ့ထား၊ နောက်ထပ် သက်လုံးတောင် ရေပက်ခံမထွက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာပဲ ထိုင်ကြည့်ရင်လည်း အမြို့မြို့အနယ်နယ်က ရေပက်ခံမထွက်တော့ အကတွေ၊ အလှတွေ၊ အဆိုတွေ မြင်ရသားပဲ။ ရွှေတော့ ကြောက်သွားပါပြီ”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ... အဲ ... ဟိုတုန်းကရော သမီး အမကစားခဲ့ဘူးလား”

“ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ ရေပုံးချပြီးတော့ ပက်ခဲ့တာပေါ့။ နေ့ကွက်ထဲမှာ မုန့်လုံးရေပေါ်ကျွေးတာ၊ လုံးတာတွေ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ခေါင်းလျှော်ပေး၊ ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော်၊ နံ့သာလိမ်းပေးတာတွေ လုပ်ကြတယ်”

“သာဓုပါတော် ... သာဓုပါ။ ခုခေတ်ကတော့ ရေကတော့ ကြမ်းလာတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ကဲ ... ညစာ သွားစားကြရအောင် သမီး”

“အဲဒါ ခွင့်တောင်းမလို့ ဘွားရဲ့၊ ရွှေ ဒီနေ့ မပျော်ခဲ့ဘူး စိတ် ကသိကအောက် တော်တော်ဖြစ်ခဲ့ရလို့ စိတ်ပင်ပန်းသွားခဲ့လို့ ရွှေ ထမင်းမစားတော့ဘူး ဘွားရယ်၊ အပြင်လည်း မထွက်ချင်တော့

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်အပျော်ရယ် ၁၉၃

ဘူး၊ ဘွားနဲ့အိပ်စေချင်ရင် ဒီမှာ အိပ်ကျန်ခဲ့မယ်၊ မအိပ်စေချင်ရင် ရွှေ အခန်းထဲပဲ သွားတော့မယ် ... ဘွား မဖြူတို့ကိုပဲ ထမင်းကျွေးခိုင်းလိုက်တော့နော်”

“ဪ ... အေးပါ၊ သမီးရယ်၊ အေးပါ ... ဘွား မဖြူတို့ပဲ ခေါ်လိုက်ပါမယ်၊ သမီး နားပါ၊ ထမင်းမစားချင်လည်း နွားနို့ ဂျုံလေး တစ်ခွက်တော့သောက်၊ ဘွားပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ငါ့မြေးတစ်ယောက် ကလေးကို ဘယ်လိုတွေ့များ ပုံစံပေးလိုက်ပါလိမ့်နော်”

ဘွား မဖြူကို လှမ်းခေါ်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ သွားလျှင် ရွှေ ဘွားအိပ်ရာ အစွန်လေးမှာ ကွေးကွေးလေး လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။

နောက် ရပ်ရှင်ပြသလို မြင်လာသည့် အနေပြကွက်တွေ၊ သူဌေး သူမကို တစ်နေ့လုံး ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ချစ်လို့လား၊ မုန်းလို့လား၊ မူးလို့လား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ထိုအဖြစ်အပျက်ဟာ ချက်စရာပါ။ သူ့ဘော်ဒါ (၂) ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတွေကတော့ သမီးရည်းစားတွေလား၊ သူငယ်ချင်းတွေလား မသိ။

သို့သော် သူဌေးက ထိုလူများထက် ပိုကဲပါသည်။ ရွှေ မုန်းထွက်နေသည့်ကြားမှ အရှုံးကွက်နင်းပြီး ဆွဲဆွဲဖက်ထားတာ၊ ရွှေ မကျေနပ်ပါ။ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေရင် ဒီလိုပဲ ငါ့ကို အထင်တသေး

ဆက်ဆံနေမှာ။

မြည်းသွားနှင့်ခင်နီ၊ ဦးဆွေဆိုသူတွေရဲ့ တိုက်ကွက်တွေကြောင့် သူ ရွှေကို အထင်သေးနေတာ ဖြစ်မည်။ ဒါကြောင့် ဒီလို ဆက်ဆံတာ။ ရွှေ မျက်ရည်ပါးပါး စီးကျနေတာ ဝမ်းနည်းမိလို့ပါ။

ငါ အိမ်ပြန်တာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ လုံလုံခြုံခြုံ ပြန်နေတော့မယ်။

သည်စဉ် သူမ၏ပခုံးကို ဆွဲလှည့်ခြင်း ခံရသောကြောင့် ရွှေ လန့်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“သူဌေး”

“ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ ဘာလဲ ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ မင်း တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားခဲ့ဖူးဘူးလား”

ရွှေ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလျှင် နဲ့ သူမ၏အနားသို့ ကပ်ထိုင်ပြီး ရွှေကို ဆွဲပွေ့ယူလိုက်သဖြင့် သူမ မျက်လုံးလေး အပြူးသားနှင့် လန့်သွားပုံက ချစ်စရာ။

“ရှင် ... ရှင်”

“အောင်မယ် ... လူကိုများ ရှင်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ ကိုယ် မင်းထက် အသက် (၁၀) နှစ်လောက် ကြီးတယ်သိလား”

“သူဌေး ... ကျွန်မကို လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မကို တစ်နေ့လုံး ဖက်ထားတာလည်း မကျေနပ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

ဦးလေးရဲ့သြဇာအောက်မှာပဲ ပြန်နေတော့မယ်”

“နဲ့ ရွှေကို တိုးလို့ ပွေ့ညှစ်လိုက်ပြီး ပါးနုနုလေးကို ရွှေ ဆွေးတော့ သနပ်ခါးရနံ့လေးက ရင်အေးစရာ။

“သူဌေး လွန်ပြီနော်၊ ကျွန်မကို ရှင် အရမ်းထင်သေးနေတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်တော့မယ်”

“ခုညပဲ ပြန်လိုက်ပါလား၊ ကိုကို လိုက်ဖို့မယ်”

“ကိုကို”

“ဗျာ ... နားဝင်ချို့လိုက်တာ ထပ်ခေါ်လိုက်ပါဦး”

ရွှေ တအံ့တသြနှင့် ရွတ်တာကို သူက ထပ်မံတောင်းဆိုနေတော့ ရွှေ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရသည်။

“သူဌေး”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါဆိုမှကွာ၊ ကဲ ... ထ ... ထမင်းလက် ဆုံစားကြရအောင် ... ချစ်သူဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်”

“ဟင် ... ဘယ်တုန်းက ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဝေးပါကွာ ... ဒီနေ့လေ ဒီနေ့ပေါ့”

“ဘယ်အချိန်ကလည်း ကျွန်မလည်း မသိလိုက်ပါလား”

“အံ့မာ ... မင်း ချစ်ရယ် ... မိုးလင်းကတည်းကပေါ့၊

ကိုကိုက ဣန္ဒြေကြီးတဲ့လူပါ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတဲ့သူပါ။ ကိုယ်မချစ်ဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ခွင်ထဲ မထည့်ဘူး”

“ချစ်စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲနဲ့”

“အင်း... ကိုကိုက အရွယ်ရောက်လှပြီဆိုတော့ ပါးစပ်
မပြောချင်တော့ဘူး၊ လက်နဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ပဲ သက်သေပြချင်တော့
တယ်၊ အိုကေတယ်နော်... ချစ်”

“အာ... ကိုကိုကလည်း ပေါ်တင်ကြီး”

“ဟောဗျာ... ချစ်တာပဲ ပေါ်တင်ကြီးပေါ့၊ လူသူပရိသတ်
ရှေ့မှာ လက်တောင်ထပ်ကြ၊ မက်လာပွဲဆင်ယင်ခွဲကြဦးမယ်ဦး
ဘယ်နှယ်လဲ... အချိန်မီသေးတယ်၊ အခုမှ တန်ခူးရှိသေးတယ်”

“သူဌေး... နောက်နေတာလား”

“ဟော... ဒီလောက်ထိ ပြောနေတာတောင် နောက်
တယ် ထင်တုန်းလား၊ တစ်နေ့လုံးလည်း ဖက်ထားပြီးပြီ အခုလည်း
ပွေ့ထားပြီး ဘယ်လိုတွေ သက်သေထပ်ပြရမှာလဲကွာ”

ရွှေ ဇွဲလက်ထဲမှ ဂျက်ကိုး၊ ဂျက်ကန်းလေး လျှောဆင်းရင်း
သူ့ကို မရဲတံ့ရဲလေး ခိုကြည့်နေပုံက သိပ်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းနေလို့
ဇွဲ သူမကို ပြန်ပွေ့ယူဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် ရွှေ ထမင်းစားခန်းထဲထိ လွင့်နေအောင် ပြေးစေ
ပြီး၊ သည်တော့လည်း ဇွဲ ကျွဲရွှေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ထမင်းစား ထွက်
လာရတာပေါ့။

သူတို့တစ်စု စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာက ထိုည

သည်းညှာတို့ညီအစ်မ အိမ်ပြန်မအိပ်ကြခြင်းပါပင်။

ထမင်းစားပြီးတော့ သူတို့အဖွဲ့ ဘွားအခန်းမှာပဲ ဝိုင်းဖွဲ့ကြ
သည်။ တီဗီကြည့်ရင်း၊ စားရင်း သောက်ရင်း စကားတွေပြောရင်း
ဆွေးနွေးကြ၊ တိုင်ပင်ကြသည်။ ဘွားမှာ အထီးကျန်ဘဝလေး
မျှောက်ဆုံးပြီး နွေးထွေးစိုပြည်နေ၏။

“ဘွားရေ... သူတို့ ပေါက်လွတ်ပဲစားနေတာက ကိစ္စမရှိ
ဘူး၊ တော်ကြာ... သွားပုပ်လေလွင့်တွေ ပြောခံနေရဦးမယ်”

“အေး... မြေးရယ် ငါ့မြေးကို မြန်မြန်အိမ်ထောင်ချပေး
ပေါ့၊ တော်ကြာ... ရွှံ့ပုပ် မျက်နှာစင်သွေ ဖြစ်ကုန်မယ်၊ သူတို့
(၂) ယောက်လုံး မြေးကို မျက်စစ်ပစ်နေကြတာ ဘွား သိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘွား၊ သားလည်း သူတို့ကို ကြောက်တယ်၊
သူတို့လက်က လွတ်အောင် မြန်မြန် မိန်းမယူမှနဲ့ တူတယ်၊ နော်
ဘွား”

ဘွားကို အလယ်ကထားပြီး သူနှင့်ရွှေက ဘေးတစ်ဖက်
မှာ ထိုင်ကြသည်။ ဇွဲ အူမြူးနေတာ သိသိသာသာ၊ ဘွားကလည်း
ငယ်ရာက ကြီးလာသူမို့ သူ့မြေး အထူးအရွှင်နေတာနှင့် ရွှေ အထူး
ချစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ရိပ်မိနေပါသည်။

“မြေးမှာ ယူစရာ မိန်းကလေး ရှိနေပြီလား၊ အိမ်ထောင်
ပြုတယ်ဆိုတာ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးနော် မြေး၊ သေသေချာချာ

၁၉၈ ❦ ကြယ်စင်မှူးဝေ

စဉ်းစားပါ။ အဖက်ဖက်က စဉ်းစားကြည့်၊ အလောသုံးဆယ်ဆိုရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ နောင်တရတတ်တယ်”

“ဘာလဲ... ဘွားတို့ခေတ်ကလို (၃) နှစ်၊ (၃) မိုးလောက် လေ့လာအကဲခတ်ရမှာလား ဘွားရဲ့”

“ဖွဲ့အမေးက အငေါ်တူးသံပေမယ့် ဘွားက စိတ်ရှည် ပြုံးရင်း...”

“(၃) နှစ်မဟုတ်တောင် (၃) လလောက်တော့ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ မြေးရယ်၊ မြန်လွန်းတာ မကောင်းပါဘူး”

“ဟင်... ဘွားက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ၊ ကျွန်တော် မိန်းမယူဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဆယ်ကျော်သက်တော် တစ်ယောက်လိုလည်း အချစ်ကို သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ အရှူးအနု မဆာလောင်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်စုံစိတ်၊ တငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဒီရေတက်သလို အချစ်မျိုးပါ”

“အေး... ကောင်းတာပေါ့၊ မြေးရယ်၊ ကဲ... ဘွားလည်း နားချင်ပြီ၊ မြေး အခန်းပြန်ပေတော့၊ ရွှေယွန်းမိုလည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

ဘွားက လူစွဲလိုက်တော့ ဖွဲ့ မချင်မရဲနှင့် ထရပ်ရသည်။ ဘွား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ သူနဲ့ရွှေကို သဘောမတူတာ လား။ တချို့သည် ဒီလိုပါပဲ။ ရွှေကို ချစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့နီးအခြေ

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❦ ၁၉၉

လက်မခံနိုင်တာမျိုးလား။

“ဖွဲ့ ရွှေကို နှုတ်ဆက်ကြည့် ကြည့်ပေမယ့် သူမက ပြန်ပြီး ကြည့်မနေပါ။ သူထွက်သွားတော့မှ ရွှေ အခန်းတံခါးကို သေသေချာ ချာ သွားပိတ်လိုက်သည်။

ဘွားရော၊ သူပါ တိတိပိတ်ပြီးသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေနှင့် လေးလံနေမှန်း မသိတာက ပိုဆိုးသည်။

မြသည်းညှာနှင့်မြရွက်ညှာ။

သူများမကောင်းကြ၊ ကိုယ့်ဘေးဒဏ်ထိဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ ခင်နာဒီနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ရွှေယွန်းမိုကို မြောင်းထဲရောက်အောင် လုပ်တာ၊ ကိုယ်တွေပဲ မြောင်းထဲသို့ ထိုးကျခဲ့ပေပြီ။

သူမတို့ညီအစ်မမှာ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား ပျော်ပျော်နေ တတ်ကြပေမယ့် ခင်နာဒီလိုအစားမျိုးတွေ မဟုတ်ကြပါ။

သူမတို့ အစီအစဉ်က တစ်မျိုး။

မြသည်းညှာဟာ စိုင့်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်ဆိုသလို သူဌေးသား၊ သူဌေးမြေး ဖွဲ့နေအောင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရပြီး စည်းစိမ် ချမ်းသာနှင့် နေလို့မှမဝသေး ယောက်ျားက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပေပြီ။

သည်တော့ အဘွားကြီးအိမ်မှာ ကုပ်ကပ်ပြီး ဆက်နေရင်း အမွေရဖို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇွဲနရဏီကို ထပ်ရဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲရသည်။ ဇွဲနရဏီကို ပစ်မည့်ကြိုးက နှစ်ကြိုး။

ဇွဲ သူ့ကို မကြိုက်လျှင် ညီမနှင့် ကြိုက်အောင် မြွှက်ညှာ ကိုလည်း အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားသည်။ နောက် မတ်တော်မောင် နှင့် နီးစပ်အောင် လုပ်စေသည်။

သို့သော် ခက်တာက ဇွဲဟာ သူတို့ညီအစ်မကို ရင်မခုန် ခြင်းပါပဲ။ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရ တောမှီရသေ့ကြီးလို သူတို့ကိုဆို အမြဲဟောက်လား။ ဟိန်းလားနှင့်။

လက်ဖက်ကောင်းစားချင် ပလောင်တောင်တက် နေ့ဆို သလို စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည်နှင့် အကွက်ချောင်းရင်း မဟန်လျှင် အကြမ်းနည်းသုံးဖို့ မောင်ဝမ်းကွဲ မြေမျိုးဒင်ကိုလည်း အိမ်ပေါ်ဆွဲတင် ထားရသေး။

နောက်တော့ ကြမ္မာငင်ချင်တော့ ဘွားအတွက် စောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုပြီး ဇွဲက ရွှေယွန်းမိုကို အိမ်ထဲသွင်းလာသောအခါ သူမတို့ ကြသမျှ၊ စည်သမျှ အားလုံး ကမောက်ကမဖြစ်ရတော့သည်။

အံ့သြစရာ။ သူမတို့နှင့်တုန်းက ဣန္ဒြေရှင်ကြီး ဇွဲဟာ ရွှေယွန်းမိုနှင့်ကျ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်လာချေပြီ။ သည်ကြားထဲ မြေမျိုးဒင်က ဝင်ပြီး ရွှေယွန်းမိုကို စားမာန်ခုတ်သည့်အခါ သူမတို့

အဖွဲ့ ဇွဲနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရတော့သည်။

မြေမျိုးဒင် မလိမ္မာမှုကြောင့် ဇွဲနှင့်မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ရကာ၊ သူလည်း ဒုက္ခတွေ့ရောက်၊ သူမတို့ ညီအစ်မတွေလည်း နေည်းဘဲ အိမ်မှာ ကုပ်ကပ်ပြီး ဆက်တွယ်ကပ်နေရသည့်အဖြစ်။

သည်မှာတင် ကုသိုလ်ကံလေးက ဖေးမလာတော့ ရေပက်ခံထွက်ကြရင်း ခင်နဒီပါလာပြီ ရွှေကို ဖြုတ်ချနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်ခဲ့သည်။

ခင်နဒီ၏အစွမ်းအစနှင့် ဦးဆွေဆိုတာပါ ပါလာခဲ့ပြီး ရွှေယွန်းမိုကို အပြုတ်တိုက်ကြပေမယ့် သူမတို့ တိုက်ကွက်က အရာမထင်ခဲ့ပါချေ။

သည်လောက် ရစရာမရှိအောင် တိုက်သည့်ကြားမှ ရွှေယွန်းမို၏ရိုးသားသန်စင်မှုက ခေါင်းမောနေနိုင်တုန်း။ ဘွားနှင့်ဇွဲ၏ သံယောဇဉ် ထုထည်ကလည်း ကျောက်ဆောင်ကြီး၊ ကျောက်တံတိုင်းကြီးတွေလို။

သည်တော့ အရွဲ့တိုက်ပြီး သူတို့ညီအစ်မ ဦးဆွေတို့အဖွဲ့ နှင့် ချောင်းသာသို့ လိုက်သွားခဲ့ကြတာ တစ်နေ့လုံး ပျော်၊ တစ်ညလုံး မူးရှူးကခုန်နေလိုက်ကြတာ စပွန်ဆာကလည်း လိုလေသေးသေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ။

ဟော... အသူရကာယ်တွေလို တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး

ကခုန်မြူးတူးခဲ့လိုက်တာ ယခု မိုးလင်းလို့ လူစိတ်လည်း ပြန်ဝင်ရော
မြည်းညှာ ရောက်နေတာ ဦးဆွေရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ။

ဘာတွေမူးလို့ မူးမှန်းမသိ၊ လူစိတ်ပျောက်အောင် ပျော်
သူမို့ ယခု အခြေအနေနှင့်တိုးမှ မျက်လုံးပြူးတော့သည်။

ချောင်းသာ ဘန်ဂလိုတစ်ခုထဲမှာ ဦးဆွေတင်မက သူတို့
နှင့် ပါလာသော ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတွေက (၃) ယောက်
မိန်းကလေးတွေလည်း ပါပေမယ့် ချောင်းသာအထိ လိုက်လာခဲ့တာ
သူတို့ညီအစ်မ၊ ခင်နီနှင့်ခင်ယုယ၊ နနုမိုးမြေဆိုသည့် အဖွဲ့။

စုပေါင်းပြီး တည်းခိုကြသည်။ ယခု နံနက်ခင်း၏နေရောင်
ခြည်အောက်မှာ မြည်းညှာ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေရပြီ။ ကိုယ်ဟာ
အပျိုလေးတစ်ယောက်မဟုတ်လို့ ကမ္ဘာပျက်လောက်အောင်
မထိတ်လန့်ပေမယ့် ကိုယ့်ညီမရော ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်အခြေအနေ
သွားပြီလဲဟု စိုးရိမ်ပူပန်သည်။

ဘန်ဂလိုအခန်းထဲမှာ သူမအဖြစ်က မထွေးနိုင်၊ မအံ့နိုင်
သူရောက်ပုံပါ စောင်ခြုံအောက်မှာ သဘာဝကိုယ်ခန္ဓာတွေအတိုင်း

ညက မီးပုံပွဲတွေလုပ်၊ ဘီယာလောက်တော့ အေးဆေး
ထင်ကာ သောက်ခဲ့ပြီး ဘာမှန်း၊ ညာမှန်း မသိတော့တဲ့အဖြစ်
ဘီယာထဲမှာ ဘာတွေ၊ ဘယ်လိုရောစပ်တိုက်ခဲ့တာလဲ။

ခုမှ ပြန်ပြီး ရန်လုပ်နေလို့လည်း အပို၊ ကိုယ်ကိုက ထော်

မာခဲ့တာ။ ဒီလို ကျားတွေ၊ ဘီလူးတွေနဲ့ပေါင်း၊ အပျော်ကြူးမှတော့
ပြုံး၊ အမြဲခံရတော့မှာပေါ့။

မြည်းညှာ စောင်ခြုံအောက်မှာ အလန့်တကြား ရုန်းထ
ဖို့ ပြင်တော့ ဦးဆွေက သူမကို ဆွဲဖက်ထားပြီး အိပ်ချင်မူးတူးသံ
နှင့်။

“နေပါဦး ချစ်ရယ် ... လက်စနဲ့ နောက်တစ်ပွဲလောက်
နဲ့လိုက်ကြရအောင်”

“အောင်မာ ... ရှင် ... ရှင်တို့ လူကို ဘယ်လိုအောင်း
မေ့နေလဲ၊ ဖယ် ... ရှင်တို့ကို လူကောင်းအောင်းမေ့နေတာ၊ ဖွတ်
ထွက်မှ တောင်ပွဲမှန်း သိရတယ်”

“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ... သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့
လန်းရိုင်းလေးရယ်၊ မင်းက တောကြီးအုံကြားက အပျိုစင် တောပန်း
ပွင့်လေးကို ဘယ်တွေ့တတ်ရှာမလဲနော် ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ရှင် ... ရှင်နော် ရှင့်ကို လူကြီးလူကောင်းအောင်းမေ့
လို့ပေါ့ရှင်၊ ခင်နီနဲ့ပဲ တွဲမယ်မှတ်တာပေါ့”

“ခင်နီက မင်းလောက်ချစ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ မင်းလောက်
သေနှိမ့်ရှင်းဘူးလေ၊ သူက လိုင်းသာသာ မိန်းမပဲ၊ ကိုယ်စိတ်မရှင်
စားဘူး၊ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာ မင်းပဲ”

“ကျွန်မ ညီမလေးရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မသိဘူးလေ ကိုယ်လည်း မင်းနဲ့အတူ လောကနိဗ္ဗာန် ရောက်နေတာပဲ၊ ကဲ...လာပါကွာ နောက်တစ်ပွဲလောက် နွဲ့ကြရအောင်”

“အောင်မယ်...ရှင် တော်တော်လူပါးဝပါလား”

“ကျားပါးစပ်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီးတော့မှ ငါးစားတဲ့လူကို အပြစ်မတင်နဲ့လေ”

မြည်းညွှာမှာ ဆုပ်စူး စားရှာဆိုသလို ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်နေရပေမယ့် ဦးဆွေလက်မှ ပြေးမလွတ်နိုင်ဘဲ ညွတ်ကွင်းမိသည့် သမင်လို သူ့အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောရပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေက တလိပ်လိပ်။

သို့သော်...သူမရဲ့ဒေါသတွေက ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတလွဲ။

“တောက်...ဒါ...ဟိုကောင်မ ရွှေယွန်းမိကြောင် သူ့ကို ဒုက္ခပေးချင်တာနဲ့ ငါ ဒုက္ခရောက်ရတာ”

ဦးဆွေလက်က လွတ်မှ မြည်းညွှာ အဝတ်တွေ ဖြုတ်ဝတ်ပြီး ကိုယ့်ညီမကို ရှာရသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ သူ့ညီမကို သွားတွေတော့ သူမ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးရသည်။ ကြည့်ပါဦး...ရှိသမျှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ရောထွေး ယှက်လိမ်ပြီး အိပ်နေလိုက်ကြတာ အားလုံး ဖရိုဖရဲ။

ညက မူးမူးနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြမှာပေါ့။ သူမတောင် နောက်ကျမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အတူရှိနေမှန်း သိရသည့် အဖြစ်။

ကိုရီးယားကားတွေကြည့်ပြီး ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေလို ဘီယာတွေသောက်၊ ဆိုဂျူတွေသောက်လိုက်ကြတာ။ တချို့က ဘီယာနှင့်မူးယစ်ဆေး စိတ်ကြွဆေးတွေပါ ရောစပ်ထည့်ပေးလိုက်ကြတော့ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ဘဝပျက်ကြတာ။

ယခုလည်း ခင်နဒီမှ လွှဲပြီး ကျန်မိန်းကလေး (၄) ယောက်သာ မိန်းမကောင်းလေးတွေပါ။ ဦးဆွေ ခေါ်လို့ ချောင်းသာကို ဆိုက်လာခဲ့ကြတာ။ ယခုကျ မီးပုံပွဲမှာ သောက်ကြ၊ စားကြရင်း ဘီယာထဲ ဆေးခတ်လိုက်ကြတော့ ယခုလို ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတာ။

မြည်းညွှာ သူ့ညီမကို ခြေတင်ပြီး ခွဲဖက်ထားသည့် သူ့ကို တွန်းချပြီး ကိုယ့်ညီမကိုယ် ရိုက်ပုတ်ပြီး နှိုးလိုက်သည်။ သူမ သောင်းကျန်းနေတော့ အားလုံးနီးသွားကြပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန်ကြလေ၏။

“ဟင်...ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ”
မိန်းကလေးတွေ ယီးတီးယောင်တောင် ဖြစ်နေပြီး အိုတိုးအိတ်တမ်း။ သို့သော် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ဆူညံပေါက်ကွဲလည်း

၂၀၆ နီ ကြယ်စင်များဝေ

မဖြစ်တော့သည့်အခြေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မသိ။ ဖြစ်တော့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်အခြေ။

အားလုံးပင် မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ရေခိုးခိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ငူငူကြီးတွေ ထိုင်နေကြရပြီ။ ဘာဆက်လုပ်လဲ မလဲ။ သင်္ကြန်မပြီးသေးလို့ သူများတွေ ပျော်ရွှင်ဆူညံနေကြပေမယ့် သူမတို့အဖွဲ့ကတော့ မပျော်နိုင်တော့ပေ။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေကြပြီ။

သည်စဉ် ဦးဆွေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေတွေ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာကြသည်။ ခင်နဒီကတော့ ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ။ ဦးဆွေက မြည်းညှာ၏အနီးသို့ ကပ်လာပြီး ပခုံးပေါ်လက်တင် လိုက်သဖြင့် မြည်းညှာ သူ့လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပို့ပေး... လူတွေကို ဘယ်လိုမှတ်လဲ”

“မပို့ပေးဘူးဆိုရင်ရောကွာ”

“ရတယ်လေ ... ကျွန်မတို့ဘာသာ လိုင်းကားနဲ့ပြောပေါ့”

“အလကား နောက်တာပါကွာ၊ ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့။ ဘေးတုန်းရောက်ခိုက် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေပါဦး။ ဦး အစစအရာရာ တာဝန်ယူပါတယ်”

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၂၀၇

“ရှင် ... အရူးကွက်နင်းမနေနဲ့၊ ကျွန်မတို့အားလုံး ရှင် ခင်နဒီကလွဲလို့ မိန်းမကောင်းတွေရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ်ကရော ဘာတွေစွပ်စွဲနေလို့လဲ၊ ညက ကိစ္စကတော့ ကိုယ်တို့အားလုံး အမှူးလွန်နေကြလို့ ဖြစ်ရတာပါ”

“ဩ ... ဒါဖြင့် မနက်က”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါကတော့ ချစ်လို့ပါ သည်းရယ်၊ သည်း သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ ရှေ့ဆက်ကြမယ်လေ၊ သည်း ... ကိုယ့်ရဲ့စပွန်ဆာ ယူလိုက်ပါလား”

“သေလိုက်ပါလား၊ လူကိုများ စားရမဲ့နဲ့၊ သောက်ရမဲ့နဲ့ နေလား၊ အိမ်ကနေ ခုလို ပေါက်လွှတ်ပဲစား ထွက်လာမိတာ ဆောင် ဘယ်လိုရှင်ချက် ထုတ်ရမယ်မသိဘူး၊ ရှင် ဂျီဟ်မွေတာ”

“မပူပါနဲ့ သည်းရယ်၊ ကဲ ... သည်းမနေချင်လည်း ပြန်မယ်၊ ကဲဟေ့ ... အားလုံးပြန်ဖို့ ပြင်ကြ၊ ဒီမှာ ငါ့ရဲ့သည်းက နေမနေချင်တော့ဘူးတဲ့”

အားလုံးပင် ပြန်ဖို့ပြင်ကြတော့ မိန်းမသားတွေမှာ အရှိန် နှစ်သွားသည် ဘီးတွေလို လည်လွန်းသည်ဘီး ချေးသင်ခံရတာ ညီတောင် နည်းသေးတယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲနေကြသည်။

၂၀၈ နိဂုံးကြမ်းစင်များ

အလာတုန်းက မိုးကိုပင် ခူးနှင့်တိုက်တော့မတတ် ပျော်
ကြသည်အဖို့မှာ အပြန်ကျတော့ ဆံခြိတ်လည်း ပြေ၊ ပန်းလည်း
ကြေ။

မချီသွားပြန်ရင်တော့ ဟန်ဆောင်ရင်း အိမ်ပြန်ခဲ့ကြရသေး
အဖြစ်။

အခန်း (၁၇)

ညနေစောင်းမှ မြည်းညှာတို့အဖို့ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ
ကြလျှင် ဇွဲတို့ (၃) ယောက်က ခြံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူလို့။

ဘွားက ခရေရိပ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ပက်လက်
ထူလားထိုင်လေးနှင့် ထိုင်နေသလို ဇွဲနှင့်ရွှေကလည်း ဘွားရှေ့
ခြေလေးများမှာ ထိုင်နေကြသည်။

ဇွဲပုံစံက အိမ်နေရင်းမို့ ဘောင်းဘီခွေးကျ တီရှပ်လေးနှင့်
အစာနေသလို ရွှေပုံစံကလည်း ဂါဝန်နက် ပြာအိအိလေးနှင့် အလွန်
ကျပနေခဲ့သည်။ တပ်ပါးကျော်သည့် ဆံနွယ်တွေကလည်း တစ်ကျော
ထုံး လင်းဖြာလို့။

မြည်းညွှာ ဒေါသတွေကြောင့် မျက်စိတွေ ပြာလာ
ရွှေ့ဆီ ဒေါကြီး၊ မောကြီးနှင့် လျှောက်သွား၏။

“ဟင်... အပျက်မ... နင် ဒီအိမ်က ထွက်မသွားဘူးလား၊ ဒီလောက်တောင် အရှက်ကင်းမဲ့ရသလား”

“နဲ့ ရွှေ့ရှေ့က ပိတ်ကာထားလိုက်ပြီး မြည်းညွှာ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘာသာ သွားချင်တိုင်း သွား၊ လာချင်တိုင်း လာ နေချင်တိုင်း နေပြီး အိမ်က လူတွေကို ပြဿနာမရှာနဲ့၊ နင်ထံ အစ်မကို အိမ်မှာ လက်မခံတော့ဘူး၊ ငါတို့ပေးထားတဲ့ တိုက်မှာ သွားနေကြ၊ အဲဒီမှာ ကြိုက်သလို နေကြ၊ စည်းမရှိ၊ ကမ်း ပေါက်လွှတ်ပဲစား နေချင်သလို နေကြပေါ့”

“ဟင်... ရှင်... ရှင်က ကိုယ့်မရိုးဖက်တော့ အလုပ်သမားဖက်က ပါရသလား”

“မရိုးက ပုံမှန်ကျဘဲ၊ ညက အိမ်ပြန်မလာကြဘဲ သွားပြီး ဘယ်လိုနေခဲ့ကြသလဲ၊ အတူသွားတဲ့လူတွေလည်း ကြီး၊ အကုန် အရိုးပါမကျန် ဝါးစားမယ့် ကျားတွေချည်းပဲ”

မြည်းညွှာမှာ သူ့အဖွဲ့သားတွေရှေ့ ကောင်းကောင်း အရှက်ကွဲနေလေ၏။ ခင်နဒီကို စစ်ကူတောင်းဖို့ ကြည့်လေ၊ အခြေအနေမကောင်းမှန်း သိသည်မို့ အားလုံးပင် ကား (၂) လုံး

ပြန်လစ်ကြပေပြီ။

ခြံထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ မြည်းညွှာနှင့်မြေခွက်ညွှာ။ (၂) ယောက်လုံး မျက်နှာကြောများ တင်ရမလို၊ လျှော့ရမလို၊ ဘွားကပင် စတင်ပြီး ပြောလေပြီ။

“နင်တို့ (၂) ယောက် နေပုံ၊ ထိုင်ပုံတွေ လျှပ်ပေါ်လော်လီ လွန်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ သွားနေကြ ပေတော့၊ ဒီအိမ်မှာ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

ကလိမ်ကကျစ်ကျသူများမို့ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက် သည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ဘွား၏ခြေထောက်ကိုဖက်ပြီး ငိုကြွေ လည်း ဝန်မလေးကြပါ။

“ဘွားရယ်... နောက် မြည်းတို့ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ မယ်၊ ညကလည်း ချောင်းသာထိ ရောက်သွားတော့ မပြန်ဖြစ်ကြတာ ဝါ၊ ကား (၂) စီး၊ လူ (၂၀) လောက်နဲ့ သွားတာပါ၊ ဘွားရယ်၊ မြည်းတို့အုပ်စုက လူညီပါတယ်၊ နောက် ဘွား မကြိုက်တာ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံပါနော်”

ဘွား၏ခြေထောက်ကို ဖက်ပြီး ငိုခဲ့ဆင်နေကြပုံမှာ ဘီလူး မတွေ့၊ ဘီလူးမတွေ လူယောင်ဖန်ဆင်းနေကြသည့်နယ်။ သို့သော် ဘွားကလည်း သနားတတ်သူပီပီ။

“အေး... ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ အိမ်မှာ

၂၁၂ **ဖိုးကြယ်စင်မှူးဝေ**

ကောင်းကောင်းနေကြ၊ ခါတိုင်းလို သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာ
လာ လုပ်မနေကြနဲ့”

“စိတ်ချပါ ဘွားရယ်၊ ဘွားကိုလည်း မြည်းတို့ ပြုစု
မယ်ရှင်”

အခြေအနေတွေက မျက်စိလည်စရာ။ ဇောက်ထိုးမိုးရွာ
တွေ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ညီအစ်မ (၂) ယောက် ခိုင်းကောင်
ကျောက်ဖိနေပြရင်း ရွှေ့ကို တိုက်ထုတ်ကြဖို့ စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါး
ကြတာ သူတို့ (၂) ယောက်သာ သိပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၈)

သင်္ကြန်ရက်တွေပြီးသွားတော့ ဇွဲ ကုမ္ပဏီပြန်ဖွင့်ရသည်။
ကိုယ်ဟာ အိမ်မှာ အိပ်ထောင်ဦးစီးနေရာ ရောက်နေပေ
မယ့် ဦးထိပ်ထားစရာ ဘွား ရှိသဖြင့် အိမ်မှာ အခြေအနေတွေက
အစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

သည်လိုပဲ မြေမသေ တုတ်မကျိုးအဖြစ်နှင့် စခန်းသွားနေ
နုသည့်အဖြစ်၊ မြည်းညှာတို့ညီအစ်မကလည်း အချိုးတွေ ပြောင်း
ပြီး အိမ်မှာ တွင်ကျယ်လာလိုက်တာ။ သူ့မှာ ရွှေအနားကပ်ဖိုပင်
အခွင့်မသာ။

မီးဖိုထဲမှာဆိုလည်း သူတို့ ဘွားအနားမှာလည်း သူတို့။
ဒီထဲဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်စီမံကြသည့်အပြင် ဘွားကို ပြုစုလုပ်ကိုင်

ပေးရာမှာလည်းပါ။ သည်တော့ သူ့မှာ ထိုညီအစ်မကို ရှောင်ရတာနှင့် ရွှေ့ကိုပင် မတွေ့ရ၊ စကားမပြောရသည့်အဖြစ်။

သည်နေ့လည်း စိတ်မကြည်မလင်နှင့်ပင် အလုပ်သို့ သူ ထွက်ခွာလာမည်ပြင်တော့ တစ်နေရာမှ သူ့ကို ခိုးကြည့်နေသည့် ရွှေ့ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလျှင် ဇွဲ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

သူ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းလိုက်ချင်ပေမယ့် ဘယ်အရာတွေက သူ့ကို တုံ့ဆိုင်းတွေဝေစေသည်မသိ။ သူကလည်း ဆယ်ကျော်သက်လေးမှ မဟုတ်တော့တာလေ။

စိတ်ကိုထိန်းပြီး သူ ကားနှင့်ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ထဲမှာလည်း အခြေအနေတွေက ကမောက်ကမ။ ဘွား ရွှေ့ကို မျက်နှာသာပေးပေမယ့် မြဲသည်းညှာတို့ ညီအစ်မက အိမ်ထဲ (၂၄) နာရီ အချိန်ပြည့် ရှိနေပြီး သူမကို နှိပ်ကွပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေလေရာ။

ရွှေ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။ အခြေအနေတွေက မတိုးသာ၊ နောက်မဆုတ်သာ၊ မြဲသည်းညှာညီအစ်မနှင့် နေရတာလည်း မြွေတွေနှင့်အတူ နေရသလို စိတ်လုံခြုံမှုမရ ဖြစ်ရသည်။

ဇွဲ ထွက်သွားသည်နှင့် ရွှေ့ ဘွားအနားသို့ ပြန်ကပ်လာခြင်း၊ လက်များကို ဆုပ်နယ်ပေးနေစဉ် မြဲသည်းညှာအနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ရွှေ့ယွန်းမို့ ဦးဆွေက ဒီနေ့လာခေါ်မယ်...တဲ့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပေါ့”

“ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နင်တို့ဇယား နင်တို့ဘာသာ ရှင်း

“တို့ဇယားလား၊ နင့်ဇယားလား လာတော့မေးကြည့်”

“မေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ တွေ့စရာလည်း မလိုဘူး”

“နင်က ဘွားရှေ့မှာသာ ဟန်ဆောင်၊ ပန်ဆောင် ငြင်းနေ၊ နင်နဲ့ဆီ ဖုန်းခဏ၊ ခဏဆက်နေပါလား”

“ဖုန်းနံပါတ်ပဲ၊ နင်တို့ပေးလည်း ရတာပဲ၊ ခု...ငါ နယ်စုနန်းမှ မကိုင်ချင်လို့ စက်အမြှိတ်ထားတယ်”

“ဒါကြောင့်...ဟိုက အိမ်ထဲလိုက်လာမှာလေ”

ရွှေ့ ထိုညီအစ်မကို တော်တော်စိတ်ကုန်သွားသည်။ အပြီးသို့ မြေခွေးလို သူတို့ ဘဝပျက်သလို လူတကာကိုလည်း အပျက်စေချင်နေကြတာ။

“ငါ လုံးဝထွက်မတွေ့ဘူး၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ဟိုက လူကြီးလူကောင်းလေ၊ နင် ခွေးတို့လို ဆက်ဆံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စကားကို ချေချေငန်တော့မှာပေါ့”

ရွှေ့ ချက်ချင်းပင် ကျားမလေးလို ရဲရဲတောက် သွားပြီး

မြရွက်ညှာကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ဝိတ်ပြောလိုက်၏။

“နင်တို့ မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ဘွား... ကျွန်မအတွက် ငါ့ ခြံမှရှိမယ်ထင်လို့ ဒီအိမ်မှာ ဘွားအရိပ်မှာ နေတာ၊ ခုလို အိမ်ထွက် ရန်သူတွေရှိနေမယ်၊ ကျွန်မဘဝကို အကာအကွယ်မဲ့အောင် ထု ဖယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဒီအလုပ်က ထွက်ပါရစေတော့၊ အိမ်ထဲ ပြန်ပါတော့မယ်”

သည်တော့မှ မြရွက်ညှာစကားကို နားထောင်နေသည့် ဘွား အခြေအနေကို ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

“ကောင်းကောင်းနေပါ မြရွက်ညှာ၊ ကာယကံရှင်ရဲ့သေမပါဘဲ နင်တို့ ဘာမှဝင်ပြီး လှော်နေစရာမလိုဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဘွားချဲ့ သူက ဟိုဘက်ကို အရှူးလုပ်တာ တစ်ဖက်က မခံဘူးလေ၊ အိမ်ထဲ လိုက်လာမှာပေါ့၊ ဘွား လူက ဘွားရှေ့မှာသာ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင် လုပ်နေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စိတ်မပါလို့ ငြင်းနေပြီပဲ၊ နင် အတင်းဆွဲထုတ်နေစရာမလိုပါဘူး”

မြရွက်ညှာ ဘွားနှင့်အချေအတင် မဖြစ်ချင်လို့ အပြစ် ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ရွှေ ဘွားအနားမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေခိုက် အိမ်ထဲသို့ ဦးဆွေ၏ကား ဝင်လာခဲ့လျှင် ဘွားက

“သွား... သမီး စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေ၊ သွား

ဘယ်လိုပြောပြော ထွက်မလာခဲ့နဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ ဘွား”

ရွှေ ဖွဲ့ရဲ့စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးပြီး အခန်းတံခါးပိတ် ထားလိုက်ပါသည်။

ရွှေကို ဘယ်လိုမှ ခေါ်ထုတ်လို့မရပေမယ့် ဦးဆွေဆိုသူကြီး ကလည်း မြသည်းညှာမျက်နှာနှင့် လာခဲ့တာ။ သူက မြသည်းညှာ ကြည်ဖြူဖို့အတွက် သူတို့ခိုင်းသလို လုပ်ပေးမှာ။

(၂) နာရီလောက်ကြာလည်း ဟိုက ဘယ်လိုမှ ထွက်မလာ။ သူတို့ထင်တိုင်းကြံရအောင်လည်း ဘွားရှိသေးသည်မို့၊ နောက်ဆုံးမှ ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူတို့ ပြန်သွားတော့မှ ရွှေ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘွား ကို ရေချိုးပေး၊ နေ့လယ်စာ ကျွေးဖို့ လုပ်နေသည်။ မြသည်းညှာ နှင့် မြရွက်ညှာက ဘွားကို အရိုးတွင်ပေး၊ သစ်သီးရွာပေးနှင့် အနား မှာ လာပြီး ကူညီပြုစုပေးနေပြန်သည်။

သည်စဉ် ဖွဲ့ နေ့လယ်စာ အိမ်ပြန်စားဖို့ ကားနှင့် ဖြန်လာ လေ၏။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ရွှေနှင့်ပျား လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့

၂၁၈ နို့ကြယ်စင်မှူးဝေ

ခွင့်ရမလားလို့ပါ။ ယခုကျ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူတွေတစ်လှေကြီး နှင့်မို့ သူ စိတ်ပျက်သွားရသည်။ သို့သော် ...

“ရွှေ ထမင်းပွဲပြင်ပေးပါ”

ဖွဲ့ ရွှေကို ပေါ်တင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရွှေ ပြင်ပေးပြီးတော့ လည်း သူ့အနားမှာ ထိုင်စေသည်။ ဒီဟာတွေကို ရှောင်နေလို့တော့ မရ။

“ထိုင် ... ကိုကို စောင့်ကျွေးဦး”

ရွှေ ဘွားကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့အနားမှာ ထိုင်ပေးရ သည်။ ဘွားကတော့ ပြုံးကြည့်နေသည်ပါပဲ။ ပြုံးမကြည့်နိုင်တာ မြည်းညှာတို့ (၂) ယောက်။

“ဦးဆွေလည်း ခုံပဲ ပြန်သွားတယ် ကိုညီရဲ့၊ အဟင်း ... ရွှေကို လာခေါ်တာလေ၊ ရွှေက ချိန်းတုန်းက ချိန်းပြီး ထွက် မတွေ့တော့ မြည်းတို့ တောင်းပန်လိုက်ရတာ၊ သူက လူကြီးလူ ကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်လား ကိုညီရဲ့”

“ဟုတ်လား ရွှေ”

ဖွဲ့ အခြေအနေကို သဘောပေါက်ပေမယ့် ရွှေ ဘာပြော မလဲ ကြားချင်သေးလို့ပါ။

“သူတို့စနက်တွေလေ ကိုကို၊ ရွှေ ကိုကိုစာကြည့်ခန်းထဲ မှာ ပုန်းပြီး အိပ်နေတာပေါ့၊ အဲဒီမျက်စက်ကြီး အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာရ

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အမုန်းရယ် ၂၁၉

ဦးကို လုံးဝမတွေ့ချင်ပါဘူး”

တမင် ပိတ်ပြောလိုက်တာပါ။ ရွှေရဲ့ ကိုကိုလို့ ခေါ်သံကြား ထိုက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်လုံး မြွေကိုက်ခံရသလို တွန့်ခနဲဖြစ်သွား ဦး ဒေါသတွေ အတွဲလိုက်ထွက်ကြပုံမှာ ရယ်စရာ။

“အမယ်လေး ... ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ မျက်နှာပြောင် ထိုက်တာ၊ ကိုညီ ... မှားမယ်နော်၊ ဒီဟာမ ... ဦးဆွေနဲ့ ငြိပြီး သား၊ ကိုညီကို သက်သက် အမဲဖမ်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဦးဆွေက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း ညှာတို့ကို အားလုံးပြောပြပြီးသား”

“အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ သူများသားသမီးကို မတရား မစွပ်စွဲ ခဲ့နဲ့”

“သက်သေခံတွေ ပြရဦးမလား၊ ပြမယ် ... နင့်ကို လက် သီးပေါ် တင်ပြသလိုမျိုး အရှက်ခွဲပြမယ်”

“မတရားသက်သေတွေတော့ မလုပ်နဲ့လေ”

“ကဲ ... တော်ကြတော့၊ ဒီမှာ ထမင်းစားလို့ မဝင်တော့ ဘူး၊ နင်တို့ (၂) ယောက် ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ထွက်နေပေးကြပါ”

ဖွဲ့ နှင်ထုတ်လိုက်တော့မှ (၂) ယောက်သား မျက်စောင်းထိုး ဦး ထွက်သွားကြတော့သည်။ ဖွဲ့ ... ဘွားကို ...

“ဘွားရယ် ... ဒီဟာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံထားရ

၂၂၀ ကြယ်စင်ပျံစေ

တာလဲဗျာ၊ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိတ်ဆင်းရဲလာရတယ်”

“အကြောင်းရှိသေးလို့ပါ မြေးရယ်၊ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားမှာပါလေ”

ဘွားက သစ်သီးစိတ်လေးများကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးစားနေတုန်း ဇွဲ ရွှေ့ကို ထမင်းခွံပေးနေမိသည်။ ရွှေ့လည်း မစားရသေးဘူးလေ။ ရွှေ့ကတော့ ရှက်လို့ ထပြေးဖို့ တပြင်ပြင်။

ဇွဲ... ရွှေ့ကို တိုးတိုးလေး ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

“ညကျတော့ စကားပြောရအောင်နော်၊ စာကြည့်ခန်းထဲ လာခဲ့ပါ”

“ဘွားရှေ့မှာ ဆင်ခြင်ပါဦး ကိုကိုရာ”

“ဘွားအိပ်တော့... လာခဲ့ပေါ့”

“ဟို (၂) ယောက်ကရော”

“သူတို့က ညဆို အပေါ်ထပ် တက်ပြီလေ”

“ဘွားအခန်းထဲမှာပဲ စကားပြောပေါ့၊ ခါတိုင်းလို”

တိုးတိုးလေးတွေ ပြောနေကြတာ ချစ်စရာ။ ဝတီးလေးတွေ ငှက်ကလေးတွေလို အတောင်ချင်း ယှက်မတတ်။

ရွှေ့ ရှက်နေတာလည်း မပြီးနိုင်တော့။ ချစ်သူအနားမှာ ချစ်သူအရိပ်ကလေး မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နှလုံးခုန်တွေ ပူနွေးလာပြီး ပါးလေးတွေ နီရဲလာတာ။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အပန်းရယ် ၂၂၁

သူ့ဆွဲထားသည့်လက်ကို အတင်းရုန်းပြီး ရွှေ့ ဘွားအနားရောက်သွားကာ ဘွားကို ဂိုချဲ့ပေါ်တင်ပြီး ညှော်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့လိုက်မိသည်။

သည်နေ့ည သူချိန်းထားတာမို့ ရွှေ့ ရင်တွေ့ရန်နေရသည်။ သူမဟာ လူငယ်မို့ ချိန်းတွေ့လျှင် ချစ်သူချင်း ဘာတွေလုပ်တတ်နဲ့ ရိပ်မိပါသည်။ ပြီး... ကိုကိုဟာ လွယ်မည်မဟုတ်။ ခေမည်မဟုတ်။

ဘွားအနားမှာ ကျွဲခြွေမပျက်နေပေးရင်း ည (၁၀) နာရီလောက်မှာ ဘွား အိပ်ပျော်သွားတော့ ရွှေ့ စဉ်းစားနေရသည်။

ကိုကိုချိန်းတာ သွားသင့်သလား။ အို... မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မယ်။ ရွှေ့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး ဘွားနားမှာ လှဲနေပေမယ့် ရင်တွေ့ရန်နေလိုက်တာလည်း တအား။ သူမက မအိပ်ဘဲ စောင့်နေမလားလို့ တွေးပြီး သနားနေမိတာလည်း မရှိပါ။

နောက်ဆုံး ရွှေ့ ဘွားအခန်းတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းလေး ဖွင့်ကာ ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး စာကြည့်ခန်းသို့ သုတ်ချေတင်ခဲ့သည်။ စာ

၂၂၂ ❀ ကြယ်စင်မုန့်ဝေ

ကြည့်ခန်းတံခါးပေါ် လက်တင်လိုက်သည်နှင့် တံခါးပွင့်လာပြီး ရွှေထီး ဆွဲသွင်းသွားလိုက်တာ။

“ကိုကို”

“လာမှလာပါဦးမလားလို့ကွာ”

“ဘွားအိပ်အောင် စောင့်နေရလို့ပါ”

“ကိုကို အကြာကြီး စောင့်နေရတာ ပြန်လျော်ပေး”

“ဟင် ... ရှင် ... ဘယ်လိုလျော်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုလျော်ပေး”

ရွှေကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး သူ တအားမွေးမည်ပြင်တော့ အလန့်တကြား။

“ကိုကိုပြောတော့ စကားပြောမလို့ဆို အဲလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးနော်၊ ပြီး ... ကိုကိုက လူကြီး ရွှေက လူငယ်”

“သေပြီ ဆရာ ... ဟုတ်ပါတယ် ကျောင်းအစ်မရယ်၊ ဒါဆိုလည်း စကားတွေပဲ ပြောကြမယ်နော်၊ ချီရုံတော့ ချီထားနော် ဟုတ်ပြီလား”

သူက ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာထိုင်ပြီး ရွှေကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါင်ပေါ်ချီတင်ထား၏။ ပြီးမှ စကားတွေ ပြောသည်။

“ဟိုညီအစ်မက ရွှေကို ဒုက္ခရောက်အောင် အမိုက်ရလုပ်နေကြတာ ကိုကို သိတယ်၊ အဲဒီဒုက္ခတွေ လွတ်အောင် ဘယ်လို

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❀ ၂၂၃

ရုန်းထွက်ကြမလဲဟင်”

“သူတို့ပြောတာတွေရော ကိုကို ယုံလားဟင်”

“မယုံပါဘူးကွာ၊ လီဆယ်ပြီး ပြောနေကြတာပဲဟာ”

“သစ်ငုတ်တောင် နွဲ့ပါများရင် နွဲ့သတဲ့ ကိုကို၊ တော်ကြာ သူတို့အပြောတွေကို ကိုကို ယုံသွားမှာ စိုးပါတယ်၊ သူတို့က အမျိုးမျိုး လိမ်လည်လှည့်ဖြားနေကြတဲ့အပြင် ဟိုလူကြီးကို အိမ်ထဲခေါ်၊ ခေါ်လာကြတယ်”

“အင်း ... အဲဒီအုပ်စုလည်း ဘယ်လိုနှင်ထုတ်ရမယ် မသိပါဘူးကွာ၊ ကမ္ဘာဝါဖတ်တောင် ကျွတ်မယ့်သရဲတွေ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ရှုပ်ပါတယ်၊ ကဲ ... အဲဒါတွေထားပါ၊ အချိန်ရှိတုန်းလေး အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုကြစို့”

“ရှင်”

ရွှေ လိပ်ပြာလန့်သလိုဖြစ်သွားတော့ ဇွဲ ရယ်နေပြီး ...

“ကြောက်တတ်လိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ ပွေ့ရုံ၊ နမ်းရုံ လောက်တော့ ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ် သူငယ်မရယ်”

“အား”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချစ်သူကို သွားပြီး တွေးမိသည့်အတွက် ရွှေ ပန်းကလေးလို နမ်းမွှေးခံခဲ့ရတာတော့ အမှန်။

ရွှေ ငှက်တစ်ကောင်လို ဟိုသည်ပျံ့နေဆဲ နင်းတွေလည်း
တဖြည်းဖြည်း ပြိုဆင်းလာသည်။

“အလို ... ဟိုရှေ့မှာ ကားတစ်စီး တက်လာပါလား။
ကားပုံစံက အသက်ထွက်တော့မယ့် လူမမာလို တရွတ်ဆွဲလို့”

ရွှေ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေဆဲ တစ်စီးတည်း တက်လာ
သည့် ကားလေးဟာ ရွှေရှေ့မှာပဲ ထိုးရပ်သွားခဲ့သည်။ အလင်းရောင်
ပျောက်နေပြီမို့ ကားလေးထဲမှာ လူတွေ ဘယ်နှယောက်ပါလာမှန်း
ပင် ရွှေ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

လူတွေပါတာတော့ အသေအချာ။ ထိုင်နေကြတာ မဟုတ်
ဘဲ ခွေတိခွေခေါက်တွေ။ ကားပေါ်မှ လူ (၂) ယောက် ဆင်းလာ
သဖြင့် ရွှေ အနားသို့ တိုးကပ်သွားတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်”

ယောက်ျားက မြဲမျိုးဒင်။ ရွှေ မိန်းကလေးဖက်သို့ အပြေး
လိုက်ကြည့်ပြန်စဉ် ...

ကားထဲမှာ မီးခိုးတွေ မိုးဖွန်အောင် ထွက်လာပြီး မြဲမျိုးဒင်
က စက်သတ်မထားသည့် ကားကို နောက်မှ တွန်းထည့်လိုက်တာ
ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“အား”

အခန်း (၁၉)

ရွှေ ရောက်နေကြမို့ တောတန်းလေးရောက်အောင် လေ
ဟုန်စီးပြီး ပြေးသွားလိုက်တော့ သည်တစ်ခါ မြင်ကွင်းက တစ်မျိုး။
ကားတွေ ခပ်ကျဲကျဲ မောင်းနေသည့် တောင်ပတ်လမ်းမှာ
သူမက ငှက်တစ်ကောင်လို တောင်စောင်းမှာ ပေါက်နေသည့် အနီး
ပြိုင်းပြိုင်း သစ်တစ်ပင်မှာ နားလို့။

တောင်စောင်းတစ်လျှောက် သစ်ပင်တွေ ကျိုးတိုးကျဲထဲ
ပေါက်နေပြီး တချို့တောင်ကြားတွေမှ ရေတွေလည်း စီးကျနေသေး
နံနက်စောစောလား။ ညနေဆည်းဆာလား မသိပေမယ့် နေရောင်
ခြည် ဖိသိပြင်ပြင်မရှိတော့ဘဲ တစ်လောကလုံး သာယာအေးချမ်းစေ
လိုက်တာ။

ရွှေ ဟိုသည်ပြေးရင်း ငုံ့ကြည့်လျှင် မီးလောင်သွားသည့်
ကားကိုသာ မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ရွှေ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာတော့ ရင်တွေ တဒုန်ဒုန်
ခုန်လျက်။ အိပ်မက်က ပီပြင်လှပါလား။ ဒါ ... ဝိညာဉ်တွေထဲ
သူမကို နှိုးဆော်လမ်းပြနေတာလား။

ကိုကိုမိဘတွေ၊ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ရိုးသားကြ
ရဲ့လား။ သူမ အိပ်မက်လိုက်တိုင်း ကားမှောက်သည့်နေရာတစ်ဝိုက်
မှာချည်း။

အိပ်မက်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကား
မှောက်ရတာ သွေးရိုး၊ သားရိုးမဟုတ်မှန်း သိသာလာသည်။

နောက်ဆုံး အိပ်မက်အရ ကားကို မီးရှို့ပြီး တွန်းချသူဟာ
မြမျိုးအင်။ သူနှင့် အဖော်မိန်းမဟာ ဘယ်သူလဲ။ သေသေချာချာ
မမြင်လိုက်ရတာ ဆိုးသည်။ ရွှေ သေသေချာချာ မျက်စိမှိတ်ပြီး
စဉ်းစားကြည့်၏။

မျက်နှာမမြင်ရပေမယ့် ဘာထူးခြားတာတွေ့ရလဲ။ အိပ်မက်
ကို ပြန်စဉ်းစားပြီး မျက်စိမှိတ်ထားတော့ ...

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

အိပ်မက်ထဲမှာ ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရသားပဲ။ အမျိုးသမီး
ရဲ့ဝဲခါသွားသည့်နားဆွဲ။ နားဆွဲပုံစံက ရွှေခြင်းလုံးလေးတွေ။
ခြင်းလုံးလေး အသေးအကြီး (၃) လုံး ဆင့်ထားတာ။

နောက် ကိုယ်ဟန်နှင့်အရပ်အမောင်း။ ရွှေ စဉ်းစားကြည့်
နေမိသည်။

“အင်း... ဟိုညီအစ်မများလား”

မြသည်းညွှာတို့ညီအစ်မက အရပ်အမောင်း။ ကိုယ်ဟန်
ဆင်တူကြသူတွေ။ ဒါဖြင့် ရွှေခြင်းလုံးနားဆွဲက ဘယ်သူ့မှာ ရှိတာလဲ။

သူမ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားလို့မရဖြစ်နေစဉ် ဘွား
အိပ်ရာမှ နိုးလာသဖြင့် ရွှေ ကိုယ့်အိပ်မက်ကို ပြောပြရပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါ အိပ်မက်က ပိုပြီး ပီပြင်လာတယ် ဘွား။ ကား
ကို မီးရှို့ပြီး တွန်းချတာက မြမျိုးအင်၊ အဖော်မိန်းမကို ခြင်းလုံးနား
ဆွဲနဲ့၊ ခြင်းလုံး (၃) လုံး ဆင့်ထားတာ”

“ခြင်းလုံး နားဆွဲ”

“ဟုတ်တယ် ဘွား။ ဘယ်သူဝတ်တာ မြင်ဖူးလဲ။ မြမျိုးအင်
ကရော ဘယ်က ပါလာတာလဲ။ သူတို့ ဘုရားဖူးသွားကြတော့ သူ
ပါသွားလို့လား”

“မပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူ ဒီမှာမနေသေးဘူး။ နောက်

၂၂၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မြသည်းညွှာ ကားမှောက်ပြီး လွင့်ကျန်ခဲ့လို့ ရှာတိရှားကြောင် ဖြစ်တယ် ဆိုမှ သူ့မောင်နဲ့ညီမ စောင့်ရှောက်ရအောင် ရောက်လာတာ”

“ဒီနားဆွဲလည်း မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် မှာတော့ ရှိမှာပေါ့ကွယ်၊ သတိတော့ထားမှ သမီးရေ၊ အိပ်မက် အတိုင်းဆို သူတို့အုပ်စု လုပ်ကြတာ သေချာပြီ”

“ရွှေ တွေးလို့မရတာက မြသည်းညွှာဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို သတ်ရမှာလဲ၊ အမွေဖြင့် မရသေးဘဲနဲ့”

“အကြောင်းရှိမှာပေါ့ကွယ်၊ ခုတိုင်းဆို ဒီအုပ်စုဟာ ဘွား တို့ကိုပါ ဆက်ပြီး ကြံစည်ချင် ကြံစည်လိမ့်မယ်၊ ဒါမှ သူတို့ အမွေ တွေအကုန်ရမှာ”

“ဒီလောက် ပေါ်ပေါ်ထင် လုပ်ကြရင်၊ သူတို့ထောက်ကြွား ပေါ့၊ ဘွားရဲ့”

“ဥပဒေလွတ်အောင် လုပ်မှာပေါ့လေ”

“ဒါဆိုလည်း သူတို့ကို ခွဲထုတ်လိုက်ပါလား၊ ဘွားရယ်၊ မြွေပွေးတွေများ ခါးပိုက် ပိုက်ထားသေးလား”

“သူတို့က ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေတာကိုးကွယ်”

အဖြေမရှိဘဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေရသည်။ အိပ်မက် ဆိုတာလည်း တစ်ထစ်ချ ယူလို့ရတာမှ မဟုတ်တာလေ။

အခန်း (၂၀)

မြမျိုးဒင်။

ခြံထဲမှာ မြသည်းညွှာနှင့် ဦးဆွေတို့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေကြတာကို ခြံပြင်မှ ချောင်းကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်နေရသည်။

“တောက်... နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ ငါ့အကြောင်း ပြရသေး တာပေါ့”

မြမျိုးဒင်ဆိုတာ အသက်အစိတ်လောက်ရှိပြီး မိုက်တိမိုက် အနံ့နှင့် လမ်းသူရဲပုံစံအပြည့်။ တစ်ကိုယ်လုံး တက်တူးထိုးထား သည့် ခပ်မိုက်မိုက်သူငယ်။

ရုပ်က ခပ်ချောချော၊ ဘော်ဒီက ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် အသား

၂၃၀ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

လတ်လတ်ဆိုတော့ မြေမျိုးဒင်ဆိုတာလည်း မိန်းကလေး တော်တော်များများ သဘောကျသည့်သူ။

မြသည်းညွှာတို့နှင့် မောင်နှမဆိုပေမယ့် သွေးက ခပ်ကွာကွာ။ သုံးဝမ်းလောက်ကွဲတာကို အရင်းလုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်နေတာ။

မြသည်းညွှာနှင့် ငယ်စဉ်က အိမ်နီးချင်း။ ဆွေဦးမျိုးစင်ဆိုတော့ ဝင်ထွက်သွားလာရင်း လူငယ်တာဝံ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်နယ်တွေ ကျွဲခဲ့ကြသည်။

သို့ပေမယ့် မြသည်းညွှာက ရန်ကုန်သွား အလုပ်လုပ်ရင်း သူဌေးသားနှင့် ယူသွားတော့ သူ့မှာ ကမ္ဘာကြီးမှောက်သွားသလို ခံစားခဲ့ရသည်။

မြေမျိုးဒင်ဆိုတာလည်း တစောက်ကန်။ တစ်စူးစူးမှာ သူ့ကို ဒီလိုလာကျောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ရန်ကုန်လိုက်လာပြီး မြသည်းညွှာနှင့် ဆုံတွေ့ကာ သောင်းကျန်းတော့တာပေါ့။ သည်တုန်းကတော့

“ငါက သူဌေးသားကို ကြိုက်လို့ ယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက် ကောင်းစားဖို့ ခုတုံးလုပ်တာပါ။ သူသေရင် ကျန်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ငါတို့ချမ်းသာပြီပေါ့”

“နင့်လူက ဘယ်တော့သေမှာမို့လဲ။ ကိုယ့်ရည်းစားကို သူများရင်ခွင်ထဲမှာ မြင်နေရတာ၊ ငါ့အသည်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ❀ ၂၃၁

အောင် ခံစားရတယ်။ နင် ငါ့ကို အရူးလုပ်တာ၊ ငါကတော့ နင်တို့ကို သတ်ပြီး ငါ့အချစ်ကို သက်သေပြသွားမယ်”

“ကျ... ကျ... သေ... သေ၊ ငါ နင့်ကို လုံးဝလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ နင် ငါ့ကို အရူးလုပ်တာ၊ ငါ့မှာဖြင့် နင်နဲ့ အတူနေရအောင် အလုပ်တွေ ကြိုးစားပြီး ငွေတွေစုနေခဲ့ရတာ”

“အေးပါ... ငါလည်း နင့်ကိုပဲ စူးစူးနစ်နစ် ချစ်တာပါ။ ဒီသူဌေးသားကို စီးပွားရေးအရပဲ ချစ်တာပါဆို၊ စိတ်ကို နည်းနည်းလောက် လျှော့ထားပါဦးဟာ၊ မကြာခင် ငါတို့ဆန္ဒပြည့်ဝမှာပါ”

“ငါ့ကို အရူးကွက်မနင်းနဲ့နော်၊ ငါ... နင့်ကို လုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး။ နင့်ကို မြင်နေရတဲ့နေရာ၊ နင်ရှိတဲ့နေရာမှာပဲ ငါ နေနိုင်မယ်”

“ငါ နင့်ကို ဘုရားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်ခုခု ရအောင် ပြောပေးပါမယ်”

သည်လိုနှင့် မြေမျိုးဒင် ကုမ္ပဏီမှာ ယာဉ်မောင်းတာဝန်ယူခဲ့ရင်း မြသည်းညွှာနှင့် လစ်ရင် လစ်သလို ခိုးတွေကြ၊ ခိုးချစ်ကြ၏။ သူတို့ (၂) ယောက်အဖြစ်က ဆားငန်ရေကို အတူသောက်လို့ မပြေသည့်အဖြစ်၊ ပင်လယ်ကြီးကို ကုန်အောင်သောက်နေကြသည့်အဖြစ်၊

ဘယ်တော့ရောင့်ရဲနိုင်မှာလဲ။

ခိုးချစ်နေကြရသည့်အချစ်မို့ တန်ဖိုးတွေ ပိုတက်နေသလိုလည်း ခံစားရသည်။

သည်လိုနှင့် အိမ်ထောင်သက် (၄) လလောက်မှာ မြည်း
ညှာတို့အုပ်စု ဘုရားဖူးထွက်ကြသည်။ သူတို့ ဘုရားဖူးမထွက်ခင်
မြမျိုးဒင် ကိုယ့်မြို့သို့ အထွက်ပြခဲ့သည်။

မြည်းညှာလည်း ကိုယ့်ဇာတ်ကို မနိုင်တော့ပြီမို့ ဇာတ်ကို
မြန်မြန်ဖြတ်ဖို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ကြိုးစားရသည်။ သူနှင့်မြမျိုးဒင်ဟာ
မောင်နှမအသွင်ယူထားပေမယ့် ကြာလျှင် မသင်္ကာစရာတွေ များ
လာနိုင်သည်။

မြမျိုးဒင်ဆိုတာ ရှေ့နောက် မဆင်ခြင်တတ်သည့် တရားစား
တစ်စောက်ကန်းလေး မဟုတ်လား။ သူမကလည်း သည်လို အဖွဲ့
လေးကိုမှ အရူးအမူး စွဲလမ်းနေမိတာ။

သည်ကြားထဲ သူမကို ယောက္ခမမေးခွာ မကြည်ဖြူတာ
နှိမ့်ချဆက်ဆံတာ။ ယောက္ခမ အစ်မကြီးက မြမျိုးဒင်နှင့် သံသယ
ဝင်နေတာတွေကလည်း မြည်းညှာအတွက် တွန်းအားတွေ။

“တောက်... လူလူချင်း လူရယ်လို့ မသတ်မှတ်ဘဲ ငိုကို
အမြဲနှိမ့်ချတဲ့ မိသားစုတော့ ဒုက္ခလှလှတွေ စေရမယ်မှတ်”

ဘုရားဖူးသွားစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ကားမောင်းတာ ဇွဲနေ
အောင်ပါ။ သို့သော်... ရှမ်းပြည်ဖက်တက်လျှင် မြည်းညှာ သူ့ကို
လှမ်းပြီး ဆက်သွယ်ချိတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

နောက်တော့... မိုးချုပ်ခါနီး မန္တလေးသို့ ပြန်ဆင်းမည်

အချိန်မှာ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ကားပေါ်ရောက်မှ ရေသန့်ထဲ ဆေး
တော်။ အားလုံးအိပ်ပျော်ကုန်တော့ မြမျိုးဒင်အကူအညီနှင့် ကားကို
နီးရှို့ပြီး ချောက်ထဲ မောင်းချခဲ့တာ။

စိတ်ကယောင်ချောက်ချားကတော့ ဖြစ်တာပေါ့။ မကောင်း
တာ လုပ်ခဲ့သူပီပီ ခံနိုင်ရည်မရှိသည့် မြည်းညှာဟာ တင့်တို
တရယ်ရယ်နှင့် ဝိညာဉ်တွေပဲ ပူးကပ်သလိုလို၊ ကယောင်ချောက်ချား
ဖြစ်တာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မြမျိုးဒင်နှင့်မြရွက်ညှာတို့ အိမ်ထဲသို့
တစ်ဆင့်ထပ်ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

နောက်လူတွေသတ်ဖို့တော့ သူတို့အလောမကြီးတော့ပါ။
ယခုဆို အိမ်ပေါ်မှာ လစ်ရင် လစ်သလို ခိုးစားလို့ ရနေတာပါပဲ။
သူလည်း အလုပ်မလုပ်ရတော့။ သူဌေးယောက်ဖတစ်ယောက်
အနေနှင့် အဆင်ပြေနေပြီ။ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးကလည်း
ချက်စိကျကြသည်။ အထင်ကြီးကြသည်။ အရှိန်အဝါတွေက စိန်
နားကပ်ရောင်နှင့် ပါးပြောင်ခဲ့သည်ကိုး။

အဲ... သည်မှာပဲ ဇာတ်လမ်းက တစ်ချို့ကွေ့ပြန်သည်။
ဒါကတော့ ရွှေယွန်းမိုဆိုသည့် တော်မကြောင့်ပါပဲ။ သူမနှင့်ပတ်သက်
ပြီး သူနှင့် ဇွဲနေရကီပြီကြသည်။ နောက်... သူ ဒီအိမ်မှ လွင့်ထွက်
သွားပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ သွားနေရသည်။

သူ့အတွက်တော့ ကမ္ဘာပျက်တာပါပဲ။ သူက နေကြာပန်း

၂၃၄ **ကြယ်စင်များစေ**

လို မြသည်းညွှာ၏မျက်နှာကို အမြဲမြင်နေချင်သူ။

သံညကြားထဲ မြသည်းညွှာက သူ့ကို စိတ်တွေဆိုးပြီး
ပစ်ထားတော့ သူ အိမ်ပြောင်အပြီးပြတ်သလို ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်
ခံစားနေရသည်။

ဟော... သူ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေသည့်ကြားမှပဲ သူ
မဖုရားက ဇာတ်ကွက်တွေ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားပါရောလား။

ဦးဆွေဆိုသည့် လူလွန်မသားနှင့်ချောင်းသားကို လိုက်သွား
ကြသည်ဆိုကတည်းက ဘာဖြစ်တော့မည်မှန်း မြမျိုးဒင်ကြိုပြီး
သိပြီးသား။ သိပြီးသားမို့လည်း အသည်းဆတ်ဆတ်တုန်အောင်
ခံစားနေရတာ။

ရွှေယွန်းမိုကို ရှင်းထုတ်ချင်တာဆိုလည်း သူ့ကို ခိုင်းထိ
လား။ ယခုကျ ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ။ ခုတလော သူ့မဖုရားဟာ
သူ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်။ သူ့ကို ချောင်ထိုးထားတာလား။
အာခံတာလား။ ကလန်ကဆန်လုပ်နေတာလား။

မြမျိုးဒင် လက်သီးဆုပ်လိုက်။ အံ့ကြိတ်လိုက်နှင့် ခြံပြင်မှာ
ဗလောင်ဆူနေဆဲ။ ည၏အမှောင်ခိုက်ကို ကွယ်ပြီး ဦးဆွေနှင့် မြသည်း
ညွှာတို့ ပူးကမ်း ယှက်တွယ်နေကြလျှင် သူ မျက်စိပိတ်ဝင်၊ ဆံတစ်
ပင်တင်း ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်။

အခန်း (၂၁)

ဖွဲ့ကတော့ အိပ်မက်ဆိုတာကို မယုံ။ သူ့မိသားစုက သူ့ကျ
တော့ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မက်မပေးကြသလဲ။ သို့သော် ဖေဖေတို့အဖွဲ့
သေရတာ မြသည်းညွှာ၏ပယောဂမကင်းလို့တော့ ခံစားမိသည်။
သံသယတွေလည်း အများကြီး။

သို့သော် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်သက်သေပြစရာက ဘယ်
မှာလဲ။ အိပ်မက်မက်လို့ဆိုပြီး မြမျိုးဒင်ကို ဆွဲလျှပ် စွပ်စွဲလျှင် သူတို့ပဲ
ငကြောင်ဖြစ်သွားမည်။

ဘာတွေနဲ့ သက်သေပြရမလဲ။ ဘာကိုဆွဲထုတ်ပြရမလဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြသည်းညွှာတို့အုပ်စုကို မျက်ခြည်မပြတ်
သတိထားရမှာတော့ အသေအချာ။

၂၃၆ ဖို ကြယ်စင်များ

သည်စဉ် ရွှေယွန်းမိက သူနှင့်ဘွားကို အကြံပေးခဲ့သည်။

“ရွှေတို့မြို့မှာ လူသတ်မှုဖြစ်တုန်းက စီအိုင်ဒီလာစစ်သလို မျိုး လုပ်ရင်တော့ ရမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုစစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

“သူဌေးမ... အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ လူတစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီး အုပ်စုလိုက် သတ်၊ ပစ္စည်းယူ ကြတဲ့အမှု၊ ရဲက စစ်တာ ဘယ်လိုမှ မပေါ်ဘူး။ သူတို့အဖွဲ့ကို ထင်ပေမယ့် သေသေချာချာ လက်ဆုပ်ပြစ်ရာမရှိ။ ဘယ်သူတွေပါ သလဲဆိုတာလည်း သေသေချာချာ မသိတော့ ကွင်းဆက်တွေ ပြတ်နေကြတာပေါ့”

“နောက်တော့ မိုးတွင်းကြီးထဲ အဲဒီအသတ်ခံရတဲ့အိမ်ထဲ မှာ တစ်ယောက်စီ ထားပြီး စိတ်ချောက်ချားအောင် အသံပေါင်းစုံ နဲ့ ခြောက်လှန့်စစ်ဆေးတော့မှ ဖြောင့်ချက်ပေးတော့တယ်”

ရွှေပြောသည့် ဇာတ်လမ်းကို ဇွဲ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် အသေး စိတ်မေးမြန်းပြီး သူတို့လည်း တစ်ခုခုအကောင်အထည်ဖော်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ၂၃၇

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်။

ဇွဲပြန်လာမည်ဆိုလို့ ရွှေနှင့်ဘွားတို့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စောင့်နေကြသည်။ သည်နေ့တော့ ဟိုညီအစ်မ အိမ်မှာမရှိသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ စိတ်ချမ်းသာနေကြရသည်။ ဒေါ်သက်က အနားမှာ လုပ် ကိုင်ပေးနေ၏။

“ဒေါ်သက်ရော နေ့လယ်စာ ဘာတွေလုပ်ထားသေးလဲ၊ ရွှေ စားချင်လို့”

ဘွားနှင့် အိမ်သားများက အစပ်မစားသဖြင့် ဟင်းတွေက အချို့ချက်တို့ တရုတ်စာတို့သာ များသည်။ ရွှေကတော့ မိန်းမပီပီ ချဉ်၊ ငန်း စပ် ကြိုက်သည်လေ။

“ငါ့မိကျက်စပ်စပ်နဲ့ ဟင်းရွက်စုံ တို့စရာ၊ နောက်မန်ကျည်း ရွက်သုပ်လေး”

“ဟား... ကောင်းတယ်၊ ဘွားနဲ့ မစားဘူး၊ ဒေါ်သက်တို့နဲ့ သွားစားမယ်”

“ရမယ် စောင့်နေ၊ ဟိုမှာ သမီးရဲ့ခိုလ်ချုပ် ပြန်လာနေပြီ”

ကားနှင့် ဝင်လာသည့် ဇွဲကို ဘွား မေးဆတ်ပြသဖြင့် ရွှေ ဇက်ကလေးပုသွားရသည်။ ယခုဆို ဇွဲပြောပြထားသဖြင့် ရွှေနှင့် အခြေအနေကို ဘွား သိပါသည်။ အားပေးအားမြှောက်မပြုပေမယ့် ဘွား ဘာမှမကန့်ကွက်ပါ။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့၊ မိန်းကလေး

၂၃၈ နီ ကြယ်စင်များဝေ

ဆိုတာ အရာရာ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ တန်ကာကျတာလောက်တော့
ဘွားက စေတနာနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပါသည်။

ရွှေ ထမင်းစားစားပွဲမှ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စောင့်နေတော့
ဖွဲ့ သူမ၏ခေါင်းလေးကို ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။

“ခွေးမလေး... လာကြိုဖော်တောင် မရဘူး”

“သူဌေးကလည်း လူကြီးတွေနဲ့စွာ”

“အောင်မာ... ဘာလူကြီးတွေလဲ၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်အိမ်နီး
နတ်ကို ကြိုဆိုရမှာပဲလေ”

“အာ... ကိုကို”

“ဆောရီး... ဆောရီး... နောက်ကြိုရမှာ ပြောတာ
ကိုကို စိတ်ကူးယဉ်တာ များသွားတယ်၊ ကဲ... ထည့်”

သူမ၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဖွဖွဆွဲလိမ်ရင်း ဖွဲ ဘွား
ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ရွှေ ဘွားနှင့်ဖွဲကိုသာ လိုအပ်တာ လုပ်ကိုင်
ပေးနေပေမယ့် သူမက မစားပါ။ ဖွဲ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ရွှေလည်း စားလေ၊ ဘာစောင့်နေတာလဲ၊ ဘာထဲ
မြဲသည်ညှာတို့ကို စောင့်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ မဖြူတို့နဲ့ သွားစားမလို့”

ဖွဲလည်း အဆင့်အတန်း သိပ်ခွဲသူတော့ မဟုတ်ပါ။

“သူတို့က ဘာဟင်းတွေ ချက်လို့လဲ”

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် နီ ၂၃၉

“ငါးပိတို့စရာ မန်ကျည်းရွက်သုပ် ကိုကိုရဲ့”

“ကိုယ်စားချင် ဒီယူ စားလိုက်ပါ၊ ဒီမှာ ကိုကိုတို့နဲ့ အတူ
စား”

ရွှေ ဆင်ခြေမတက်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ဖက်မှာ အလုပ်များ
နေသည့် မဖြူထံ ဟင်းတောင်းလိုက်ရသည်။

“မဖြူရေ... နင်တို့စားမယ့်ဟင်းလေး နည်းနည်းလောက်
ပေးပါဦး”

“လာပြီ ရွှေရေ... လာပြီ”

ပန်းကန်လေးတွေနှင့် မဖြူထွက်လာတော့ သည်နေ့ထဲ
တစ်ခါမှ မမြင်ရသေးသည့် မဖြူကို သူတို့ (၃) ယောက် ထိတ်လန့်
စွာ ကြည့်မိကြသည်။

မဖြူဆွဲထားတာ ခြင်းလုံး (၃) ဆင့် နားဆွဲလေး၊ ဘာဖြစ်
တာလဲ၊ သည်နားဆွဲ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သူ့ဆီ ရောက်နေတာ
လဲ။

မဖြူကတော့ ဘာမှနားမလည်။ နားဆွဲလေး တလှုပ်လှုပ်
နှင့်၊ ဟင်ခွက်တွေ ချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ ရွှေ ဘွားကို လှမ်း
ကြည့်မိသည်။ ဘွားက ခေါင်းညှိတ်ပြီး ခေါင်းပြန်ခါသဖြင့် ရွှေ မသိ
ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရမှန်း သဘောပေါက်၏။

အားလုံးပင် ထမင်းမစားနိုင်ကြတော့။ ဒီနားဆွဲဟာ

တရားခံ။ မဖြူကတော့ တရားခံ မဟုတ်တန်ရာ။ ဒါဆို သူ့ဆီ
နားဆွဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ ဘယ်သူပေးတာလဲ။

အားလုံးရင်ထဲ သံသယမြူတွေနှင့် ပြည့်သိပ်ကုန်ကြသည်။

မြမျိုးဒင်။

မြသည်းညှာတို့ညီအစ်မက သူ့ကို ခပ်ခွာခွာဆက်ဆံသည့်
အတွက် ကျွမ်းပစ်အောင် ခံစားနေရသည်။ သူ့ကို မလိုတော့ဘူး
ဆိုပြီး ဖွဲ့ထုတ်ကြတာလား။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေ၊ ဒေါသ
တွေက အပြည့်အသိပ်။

ဘယ်ရမလဲ။ သူ့မှာလည်း အကြံနှင့် ဉာဏ်နှင့်၊ မြသည်း
ညှာ သူ့ကို လုံးဝမလှန်နိုင်အောင် လုပ်ပြလို့ရသည်။ လူဆိုတာ
အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကြီးတတ်ကြတာပဲ။

သူကတော့ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြသည်းညှာဆိုတဲ့
နတ်ဖုရားမရဲ့အချစ်ယပ်လွှတ်မှာ ထိုးကျွေး စတေးပေးဆပ်ခဲ့သည်။

ဒါကို မြသည်းညှာက တန်ဖိုးမထားဘဲ သူ့ကို အပြစ်တင်
ခုပြပြီး ကန်ထုတ်ထားခဲ့သည်။ သည်းတော့ မြမျိုးဒင် မရေရသည့်
လိုင်းမှ ဝင်မှာပေါ့။ ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးရမှာပေါ့။

မြမျိုးဒင်ဆိုတာ ဘာကောင်မှမဟုတ်ပေမယ့် မဖြူတို့လို
အတန်းအစားတွေအတွက်တော့ ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံးပေါ့။

သူ အိမ်မှာနေကတည်းက မဖြူကို ခိုသဲ့သဲ့စည်းရုံးထားခဲ့
ရာ သူ့အတွက်ဆို အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါးတွေက ဖွင့်စရာမလို။

ယနေ့ညလည်း မြမျိုးဒင်၊ မဖြူနှင့် ချိန်းထားသည်။ ည
(၃) နာရီမှာ သူ ခြံတံခါးရှေ့ရောက်တော့ မဖြူက မယောင်မလည်
နှင့် စောင့်နေပြီး တိတ်တဆိတ် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“မမတို့ရော”

“ညှော်ခံပွဲတစ်ခု သွားကြတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲ”

“ဦးဆွေတင့်ဆိုလား၊ လာခေါ်သွားတယ်”

“တောက်... သင်းတို့ တော်တော်တရားလွန်နေပါလား”

“ရှင်”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ညဖက် ထွက်လို့ပါ။ ခါတိုင်းက
ပါတော့ တော်သေးတယ်လေ”

“သူတို့လည်း မငယ်တော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ဖွဲ့နေရင်တို့ရော ဘယ်မှာလဲ”

“သူတို့ (၃) ဦးကတော့ သွားအခန်းထဲမှာ အနားယူရင်း
စကားပြောနေကြတယ်၊ ဪ... အစ်ကို ကိုဖွဲ့နဲ့ရွှေတို့လည်း

၂၄၂ ကြယ်စင်မှူဝေ

ကြိုက်နေကြပြီ”

“ကောင်းတယ်... ဒီလောက် ဘဝင်မြင့် အာကာဟပ်တဲ့ လူ အလုပ်သမားနဲ့တွေ့တာ ကောင်းတယ်၊ လူတွေကို မတူသလို မတန်သလို အမျိုးမျိုး ချိုးတဲ့လူ”

မဖြူကို ခရေပင်ရိပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး မြေမျိုးဒင် ချစ်သူချင်း ချိန်းတွေ့သလိုမျိုး ကလူ၏သို့၊ မြူ၏သို့ လုပ်နေရ၏။

“ကိုယ်ပေးတဲ့ နားဆွဲလေးရော”

“ရှိပါတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“မဝတ်နဲ့... သိမ်းထား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ... တန်ဖိုးကြီးတယ်လေ၊ ကိစ္စရှိမှ ဝတ်ပေါ့”

တော်ပါသေးရဲ့။ ညနေက ပြန်သိမ်းထားမိလို့၊ မိဖြူ မြေမျိုး ဒင်ရဲ့ရင်ခွင်မှာ ရင်ခုန်သာယာနေမိတာ ပရမ်းပတာ။ ဆင်ကိုစာဆာ ဆိတ်မခံသာ ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်က သူ့ကို အသုံးချနေလို့ ချစ်မှုနဲ့မငင် မသိရှာ။

မြေမျိုးဒင် သားကောင်ကို ချော့မြှူကစားနေရာမှ စိတ်လွတ်လာပြီး မဖြူကို သူ့ဆန္ဒအတွက် အသုံးချနေပြန်သည်။ ခရေပင်ရိပ်မှ ခုံတန်းလေးဟာ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ချစ်ဗိမ္မာန်။

မဖြူကတော့ အရိုင်းလေးပီပီ ရင်တွေအခုန်မြန်နေလို့

တာ အသက်ပင် ထွက်တော့မလားပင်။ ပင်လယ်ဒီရေကို ပရမ်းပတာ မြင့်တက်နေသည့် မြေမျိုးဒင်၏အချစ်ကိုလည်း ယုံကြည်မြဲ။

အံ့တန်ကြာလို့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားတော့မှ မဖြူ သူ့ဘဝအတွက် မေးမြန်းအတည်ပြုရသည်။

“အစ်ကို... မဖြူကို လက်ထပ်မှာပါနော်”

“လက်ထပ်မှာပေါ့ မဖြူရဲ့၊ အစ်ကို မဖြူကို အရမ်းချစ်တယ်”

“အစ်ကို့အစ်မတွေက သဘောတူပါ့မလားဟင်”

“သူတို့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ နီးပရော်ဘလမ်ပါကွာ။ အစ်ကို့မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရှိတယ်၊ ခြေတွေ၊ လက်တွေ ရှိတယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ မဖြူရယ်”

မဖြူ အစ်ကိုကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားရင်း ပီတိတွေ ဖြစ်နေရ၏။

“ဘာမှမလိုပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ မဖြူက အစ်ကို့အတွက်ဆို အားလုံး ကြည်ဖြူပြီးသားပါ။ အသက်တောင် ပေးရဲပါတယ်”

“အသက်တော့ ပေးစရာမလိုပါဘူး ချစ်ရယ်၊ မဖြူနဲ့အစ်ကို တို့သူ့ဘဝအတွက် မဖြူ စွန့်စားစရာတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ အစ်ကို”

“အစ်ကို့ခိုင်းတဲ့နေ့ကျ မဖြူ လုပ်ပေးရုံပေါ့”

“လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်တာတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ မဖြူ မချင်းသာချင်ပါဘူး။ အဲဒီအလုပ်တွေက လွတ်ခဲပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ မိရင် သေရော”

“ငါသိပါတယ်၊ သူတို့ကို ပုံစံပေးရုံလောက်ပါပဲ၊ ကဲပါ... ရှားရှားပါးပါးတွေကြရတဲ့အချိန်လေး အကျိုးရှိအောင် အသုံးချစို့နော်”

တစ်နာရီလောက်ကြာမှ မြို့အင် တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မြသည်းညွှာ။

ဦးဆွေရဲ့ရမ္မက်စက်ကွင်းမှာ အမိခံလိုက်ရပြီပို့ ညှော်ခွံအကြောင်းပြကာ ထွက်ခဲ့တာ။ အပြန်ကျ ည (၁၁) နာရီကျော်နေပြီဆို ခြံထဲ ပြန်ဝင်ရမှာ မဝံ့မရဲ။ ခြံပြင်မှာ ကားရပ်ထားပြီး ကားဟွန်းကို မရဲတရဲပင် နှိပ်ရသည်။

သည်အခါ အပြေးလာဖွင့်ပေးသူက မဖြူ။

“အိပ်ကုန်ကြပြီလား”

“မအိပ်ကြသေးဘူး မမ”

“ကျွတ်... ဒီအချိန်ထိတောင် ဘာတွေလုပ်နေကြတုန်းလဲ”

မြသည်းညွှာ ကိုယ့်အပြစ်ကို သူများအပြစ်လုပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ချွတ်နင်းဝင်လာခိုက် လှေကားထောင့်မှာ ဘွားခနဲ တွေ့ရသူက ဖွဲနရဏီ။

“အမယ်လေး လန့်လိုက်တာ”

“ဒါ... မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ချိန်လား။ အရက်နဲ့ကလည်း နံစော်နေတာပဲ”

“ညှော်ခွံပေါ် ကိုညီရယ်၊ မအိပ်သေးဘူးလား၊ တို့ကို စောင့်နေတာလား”

“ဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုပေါက်လွှတ်ပဲ စားနေချင်ရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းတော့”

“အေးပါ... အေးပါ၊ နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူးနော်၊ မတ်ကလေးက လိမ္မာပါတယ်”

ပတ်ချို၊ နှပ်ချွဲနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်မည်ပြင်ခိုက် ဖွဲက

...

“နေဦး... ခုတလော အစ်ကိုတို့ ဝိညာဉ်တွေ မကျွတ်ဘူးလားမသိဘူး၊ ဟိုနား ရိပ်ခနဲ၊ ဒီနား ရိပ်ခနဲ မြင်နေရတယ်၊ စောစောကတောင် မြေခွက်ညှာ လန့်အော်သေးတယ်”

၂၄၆ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ် ... ဘယ်လိုတွေ မြင်လို့လဲ”

“အဖေခွဲအမေရယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ (၃) ယောက်ပြူးကြီး သူ့အခန်းဝ လာရပ်လို့ ... တဲ့၊ အားပေးလိုက်ဦး”

“အမယ်လေး”

ကိုယ်က အုပ်စုလိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သူမို့ မြသည့်ညာ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။ ဖွေးခနဲ ပျက်ကျသွားလိုက်တာလူသေတစ်ကောင်နယ်။

သူမ ကိုယ့်အခန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှား၊ ဖရိုဖရဲနှင့် တက်ခဲ့တော့ သူ့အခန်းထဲမှာ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနှင့် မှောင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ထိုင်နေတာ။

“အား”

မြသည့်ညာ နောက်ဖက်သို့ ပက်ခနဲ လန်ကျမည်ပြုစဉ် နောက်မှ မြရുന്നညာ အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

“မမ ... မမ ... ဘာမြင်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ငါ့အခန်းထဲမှာ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာမြင်လို့လဲ”

မြသည့်ညာ မျက်စိမှိုက်ပြီး အော်နေလို့ မြရുന്നညာ သူ့အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

တောခွဲတောင်စွယ် အချစ်ခွဲအမုန်းရယ် နီ ၂၄၇

“အမယ်လေး”

မှောင်ထဲမှာ မျက်နှာဖွေးဖွေးကြီး သွားကြီးပြီးပြနေရာ ညီအစ်မ (၂) ယောက် အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆင်းခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖွဲ စိတ်တိုတိုနှင့် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ...

“အပေါ် ... အပေါ်မှာ သရဲတွေလို့ ... သရဲ”

“ဘယ်မှာလဲ သရဲ”

ဖွဲပါလာသဖြင့် (၃) ယောက် ကြောက်ကြောက်နှင့် တက်လာကြတော့ သူမအခန်းထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ရတော့ပါ။ သရဲကလည်း ဘယ်စိမ်ပြေ နပြေ သူတို့ကို ထိုင်စောင့်နေမလဲ။

“ဘာမှလည်း မရှိတဲနဲ့ အလကား မူးမူးနဲ့ ပေါက်ကရမြင်နေတာ”

“စောစောက တွေ့ပါတယ် ကိုညီရယ်၊ ဟို ... မေ ... မေ မေလား မသိဘူး”

“အောင်မယ် ... ငါ့အမေက နင့်ကို ဘာလို့လာခြောက်ရမှာလဲ”

“သူ ... သူ ... သေမယ့်နေ့က အဝတ်တွေ ဝတ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ မေမေကလည်း ငါ့ဆီ

၂၄၈ ❀ ကြယ်စင်များစေ

တော့ မလာဘဲ နင့်ဆီ ဘာလို့လာရတာလဲ၊ ဒီတစ်ခါ တွေ့ခိုက်
ဝါဆို သွားလို့ ပြောလိုက်”

ဖွဲ့ ပြန်ဆင်းခဲ့တော့ ညီအစ်မ (၂) ယောက် ကြောက်
ကြောက်နှင့် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“မမ... ညီမလေးတို့ ဒီအခန်းထဲမှာ ပေါင်းအိပ်ရအောင်”

“ဟာ... ငါ နှစ်ယောက်အိပ်တတ်ပါဘူး၊ နေပါဦး...
စောစောကရော နင် လန့်အော်လို့ဆို၊ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ... ပြော
စမ်းပါဦး”

“အမယ်လေး မမရယ်... ညာ မမကို နားစွင့်ရင်း မှော့ဆွဲ
အိပ်ပျော်သွားတုန်း ညာခေါင်းပေါ် ဘူးလေးတစ်ခု ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်
ကျလာလို့ လန့်နိုးသွားတယ်၊ ယီးတီးယောင်တောင်ဖြစ်ပြီး အခန်း
ပေါက်ဝ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့... အမယ်လေး”

ပြောရင်းပင် မြို့ရွက်ညာ ကြက်သီးတွေ ထလာပြီး မျက်နှာ
က ဆိုးရွက်လောက်မျှ။

“(၃) ယောက်တောင် မမရေ မမယောက်မ (၂) ယောက်
နဲ့ မမယောက်များ မျက်နှာဖွေးဖွေးကြီးတွေ၊ မျက်တွင်းဟောက်ပက်
ကြီးတွေနဲ့”

“ဟဲ့... သူတို့က မီးလောင်ပြီးသေတာ၊ မျက်နှာဖွေးနိုင်
ပါ့မလား”

• တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် ❀ ၂၄၉

“အမယ်လေး... အကောင်းဖွေးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊
တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းပြီး အရှုံးပေါ် အရေတင် အသားနီ
လန့်နေတဲ့ ရုပ်တွေနဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်လို့လားဟယ်၊ နင်ကလည်း စစ်ကား
တွေ၊ စုန်းကားတွေ ကြည့်ပြီး ပေါက်ကရ မြင်နေတာလား”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ညာ အသံနက်ကြီးနဲ့
လန့်အော်တော့မှ အောက်ကလူတွေ ပြေးတက်လာကြတာ”

“ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ”

“ညာ... လန့်ပြီး မျက်စိမှိတ် အော်နေတာပဲလေ၊ လူတွေ
တက်လာတော့ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး”

“ငါ မယုံချင်ပါဘူးဟယ်၊ သေတာ တစ်နှစ်လောက် ကြာ
မှ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ လာချင်လည်း စောစောလာကြပါလား”

“ခုမှ လာခွင့်ရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မမရယ်၊ ညီမ... မမနဲ့
လာအိပ်မယ်နော်... နော်”

“အေး... အိပ်ချင်လည်း အိပ်”

နှစ်ယောက်အတူ တထိတ်ထိတ်နှင့် အိပ်ပျက်ခဲ့ရပေမယ့်
ထိုညက ဘာသံမှ မကြားရတော့ပေ။

သူ့ရင်ထဲမှာ မထွေးနိုင်၊ မပျံ့နိုင်။

“တောက်... ငါကတော့ သူ့ အမွေတွေရဖို့ အနစ်နာခံပြီး လူသတ် ကားမီးရှို့ပေးခဲ့လိုက်ရတာ၊ သင်းကတော့ တော်သလင်းခွေးမလို အရှက်မရှိ ကြည်နူးနေလိုက်တာ၊ တွေ့မယ်... ဒီလောက်ရမ္မက်ကျူးချင်တဲ့မိန်းမ၊ ဒီလောက် ဖောက်ပြားချင်တဲ့ မိန်းမ”

အခွင့်ကတော့ မသာသေး။ ဦးဆွေနှင့် မြသည်းညွှာတို့ ရတနာဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားကြပြန်သည်။ ချစ်သက်လက်ဆောင် အဖြစ် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်ကြမလို့ပါ။

ခုမှ ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစတွေလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ၊ ဟွန်း... သေခါနီးမှ ရမ္မက်ကျူးနေလိုက်ကြတာ။ ထကြသောင်းကျန်းနေလိုက်ကြတာ။

မြမျိုးဒင် တစ်နေရာမှ အကဲစောင့်ကြည့်ရင်း ဒေါသတွေက အလိပ်လိုက်။ ကိုယ့်မိန်းမမို့ ရက်ရက်စက်စက်တွေ မလုပ်ချင်ပေမယ့် တစ်ဖက်မှ သစ္စာမဲ့နေတာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ လူမိုက်မှာ ဆေးမရှိတော့။ ဆေးမရှိချင်တော့ပေ။

ဦးဆွေနှင့် မြသည်းညွှာတို့ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပန်းဖက်၊ ခါးဖက်ရင်း ခိုးခိုးခမ်းခမ်းနှင့် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ရမ္မက်ဖောတွေကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ဘဲ မိုးမမြင်၊

အခန်း (၂၂)

မြသည်းညွှာ ဦးဆွေနှင့်အတူ ရှော်ပင်ထွက်နေရင်း ညတော့ သရဲကိစ္စတွေ မေ့နေမိသည်။ ညီမဖြစ်သူကိုပင် အိမ်ထားခဲ့ပြီး မြသည်းညွှာ အပျော်တွေ ကျူးနေမိတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း မေ့လို့။

မနက်ကတည်းက ထွက်လာပြီး ဦးဆွေနှင့်အတူ တည့်ခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားတာ၊ နေ့လယ်ကျမှ ပြန်ထွက်လာကြတာတွေ။

ဒါတွေ လိုက်ချောင်းနေသူကတော့ မြသည်းညွှာ ချောထိုးထားခဲ့သည့် မြမျိုးဒင်။ မြမျိုးဒင်တစ်ယောက် အံ့ကြိတ်ရသလို သွားတွေပင် ကြွေလုလု။

၂၅၂ နီ ကြယ်စင်မှနေ

လေမမြင် ကားထဲမှာ ကားမောင်းရင်း ကဲသဲနေကြစဉ် ဦးဆွေ၏ ပခုံးထဲ စူးခနဲ နာလာလို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“ဟင် ... မြမျိုးဒင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီး အရှက်မရှိ အလေလိုက် နေတာတွေ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရတဲ့နောက် ကျုပ်ကို ဘာ တွေ ဆင်ခြေပေးချင်သေးလဲ”

မြသည်ညွှာ ရုတ်တရက်တော့ လန့်သွားပေမယ့် မြမျိုးဒင် ဆိုတာ သူ့ငယ်ကျွန်း၊ သူ့ခိုင်းဖတ်မို့။

“နင် မသိဘဲနဲ့ ရမ်းမလုပ်နဲ့နော်၊ ဒါ ... ငါ့အစီအစဉ်နဲ့ ငါ”

“ဘာလဲ၊ ဘာအစီအစဉ်တွေလဲ၊ ခင်ဗျားကြီး ဒီခန္ဓာကြီးကို တော်တော်ပဲ စွဲလမ်းနေသလား၊ ကျုပ် လိုက်ကြည့်နေတာ တစ် ပတ်ပြည့်တော့မယ်၊ နေ့တိုင်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ဒီခန္ဓာကြီးနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ”

“အလုပ်ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးနေတာ၊ နင် ဘာမှမသိဘဲ ဝင်ရမ်းမနေနဲ့၊ အခု ... ကိုဖွဲက ငါတို့ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချထား မယ် သိရဲ့လား”

“နည်းတောင် နည်းသေး၊ ကျုပ်သာဆို ချက်ချင်း ကန်

ချလိုက်မှာ၊ ဒီလောက် လွန်လွန်ကဲကဲ အရှက်ကင်းမဲ့နေကြတာ၊ ဟုလူ ... မောင်၊ ကမ်းနားဖက်ကိုမောင်း”

နောက်မှ ပခုံးထဲ ဓားဦးဖြင့် ခပ်ဖိဖိထိုးထားသဖြင့် ဦးဆွေ ဖော့ချွေးပြန်နေရသည်။ သူကလည်း မြသည်ညွှာကို သားကောင် ဆိုပြီး ခပ်မျက်မျက်လေး ဝါးစားနေမိတာ။

ဒီကောင်ဟာ မြသည်ညွှာရဲ့အကောင်တစ်ကောင်လား။ ဦးဆွေ အကြံတွေ ထုတ်နေမိပေမယ့် မလွန်ဆန်ရဲ့ နောက်မှ ခိုင်း သည့်အတိုင်းသော မောင်းနေရသည်။

မြသည်ညွှာလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ မြမျိုးဒင် တစ်ဖွတ် ထိုး တစ်ဖောက်ကန်းနိုင်တာတွေ သူ့အသိဆုံး၊ ချော့ရ၊ ကုလား ဖန်ထိုးရအောင်လည်း ဦးဆွေ ရှိနေသည်။

သူ မြမျိုးဒင်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး စည်းရုံးရမှန်းမသိ၊ မီးနှင့် ဘေးပြီး မီးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားမိတာ ယခု ထိုမီးက ဝါးမျို လောင်ကျွမ်းတော့မည်။

“မောင် ... ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်၊ ကမ်းနားကို ဘာသွား ထုပ်မလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး မြစ်ထဲပစ်ချမလို့၊ မြစ်ထဲမှာ ဆက်ပြီး အလေလိုက်ကြပေါ့”

“ဟာ ... မောင်ကလည်း သည်းပြောတာ နားသောင်ပါ

ဦး၊ သူနဲ့ တွဲတာ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ပါ မောင်ရဲ့၊ ရွှေယွန်းမိုကို ရှင်းပစ်ချင်လို့ သူ့ကို အသုံးချမလို့ပါ”

“တော်...တော်...ခင်ဗျားကြီး အရှက်မရှိတိုင်း ပလီမနေနဲ့၊ ရွှေယွန်းမိုက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ သူ့လက်ထဲမှာ ဖွတ်ဖွတ်ကျေနေတာ၊ တောက်...တော်တော် ရွှေကန်ကြီးတဲ့မိန်းမ၊ ကျုပ်တုန်းကလည်း ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းအသုံးချခဲ့တာပဲ၊ ဒါတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ သည်းပြောတာ ယုံပါ၊ ရွှေယွန်းမိုကို ရှင်းပစ်ချင်လို့ သူ့ကို ကပ်တာပါဆို၊ သည်းပြောတာ မယုံဘူးလား၊ သည်းဘဝမှာ မောင့်ကိုသာ အချစ်ဆုံးပါ မောင်ရယ်...ယုံပါ၊ မောင်သတ်မယ်ဆိုရင် သည်းကိုပဲ သတ်လိုက်ပါ၊ မောင်အပြစ်မကျအောင် သည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသလို စာရေးခဲ့ပါ့မယ်၊ သူများကိုတော့ လွှတ်လိုက်ပါ မောင်ရယ်...နော်၊ မောင်ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ထောင်ကျမှာစိုးလို့ပါ”

ဦးဆွေရှေ့မှာတင် မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် မာယာတွေ ဖွတ်ပေါက်နေရတာ မြဲမျိုးဒင်ရဲ့ ဒေါသကို သိလို့ပါ။ မြဲမျိုးဒင်ဆိုတာ ဒေါသကြီးလာရင် ဘာကိုမှမြင်တာမဟုတ်၊ ယခုလည်း သူမတို့တို့ဘယ်လိုစီရင်မလို့မသိ။

“တိတ်စမ်းဗျာ...ခင်ဗျားကြီး ကျုပ် လက်ယားလာ”

နော်၊ ခင်ဗျားကို အရင်သတ်မိလိမ့်မယ်”

ဦးဆွေလည်း စောရွေးတွေက တဒီးဒီး စီးကျလို့။

ဒီလောက် မိန်းမခရေမိုကို။ ကိုယ့်မိန်းမနှင့်တင် မရောင့်ရဲနိုင်ဘဲ သူများသားသမီး နုနုထွတ်ထွတ်ရော၊ ရင့်ရင့်ထော်ထော်တွေရော လိုက်စားတဲ့ကောင်။ သေတာတောင် နည်းသေး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲပေမယ့် လွတ်လမ်း ရှာရသေး၏။ ဒီလောက် စည်စိမ်ညွှန့်နှင့် ပြည့်စုံနေတာ သေပစ်ရမှာ နှမြောစရာကြီး။

ကားကို ကမ်းနား လူရှင်းသည်နေရာမှာ မြဲမျိုးဒင် ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ညနေစောင်းမို့ အပုပ်ချိန်။ လူရှင်းသည်ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စတော့ သွားနေကြတာပါပဲ။

မြဲမျိုးဒင် သူယူလာသည့် ကြိုးနှင့် (၂) ယောက်လုံးကို ပူးပြီး ကားထဲမှာပင် တုပ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လုံး တောင်းပန်နေလိုက်တာ သနားစရာ။

မြဲမျိုးဒင် သူတို့ပါးစပ်တွေကို တိတ်တွေနှင့် ကပ်လိုက်ပြန်သည်။ မြန်လွန်းလို့ အော်ချိန်ပင် မရ၊ မြဲသည်းညှာပါးစပ်ကတော့ ဝှေးဝှေးဝါးဝါး။

“ကဲ...ငါ စက်နှိုးပြီး ခုန်ဆင်းကျန်ခဲ့လိုက်ရင် တူသော အကျိုးပေါ့၊ ဒေါ်မြသည်းညှာ ငရဲဆိုတာ ဘဝမကူးဘူးပေါ့”

သို့သော် စောစောကတည်းက ဦးဆွေ ကားမောင်းရင်း သူ့ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ အကူအညီရလိုရငြိုး စက်ဖွင့်ထားသည်ကြောင့် သူ့ဖုန်းနံပါတ် ရင်းနှိပ်ခံရသူက သူ့မိတ်ဆွေ ဦးရန်နိုင်။ ဖုန်းက ဘာမှမပြောပေမယ့် ဖုန်းထဲမှ ဝင်လာသည့်အသံတွေကြောင့် သူတို့ ဘယ်သွားနေမှန်း၊ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း ခိုပ်စားမိပြီး နောက်မှ ရှာဖွေလိုက်လာခဲ့ရာ ...

ကမ်းနားလမ်းမှာ ဦးဆွေ၏ကားကို လှမ်းမြင်ပြီး ကားနား သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားဟွန်းကို ကျယ်လောင်စွာ နှိပ်ပြီး ဦးရန်နိုင် ပတ်ဝန်းကျင် သတိထားမိအောင် လုပ်ဆောင်လိုက်လျှင် မြေမျိုးဒင် တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး လူမိုက်အလုပ်ကို တစောက်ကန်း လုပ်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့သည်။

“ကဲကွာ ... ဒီလောက် သစ္စာမဲ့တဲ့ဟာတွေ၊ အကုသိုလ် တုံးတွေ၊ ငရဲကို အတူသွားကြမယ်ဟေ့”

ကဲ့ မြသည်းညွှာနှင့်ဦးဆွေ အတတ်နိုင်ဆုံး ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ရင်း ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် တောင်းပန်နေသည့်ကြားမှ မြေမျိုးဒင် ကားရှေ့ ခနဲ။ ကားမောင်းသည့်နေရာသို့ ကျော်စွပြီး ကားမောင်းဖို့ ကြိုးစား သည်။

သို့သော် ဦးရန်နိုင်၏ကားနှင့်တကွ သူ့အကြောင်း ကြား ထားသည့် ရဲကားတွေပါ အနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဝိုင်းထားကြ

သည်ကြောင့် မြေမျိုးဒင် မလှုပ်သာတော့ပါ။

သူ့ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားပြီး ကားထဲမှ အတင်းထွက် ခိုင်းနေကြသည့် ကြားထဲမှပင် ဦးဆွေကို ဓားနှင့် ထိုးလိုက်သေး သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့”

အားလုံးပင် တံခါးကို အတင်းဖွင့်၊ ပြန်လည်ခုခံချင်သည့် မြေမျိုးဒင်ကို သေနတ်နှင့် လက်ကို ပစ်လိုက်ကြရသည်။ သည်တော့ မှ ကိုယ်တော်ချောကို ဖမ်းလို့ လက်ထိပ်ခတ်လို့ ရသွားကြ၏။

လူမိုက်ဆိုတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း မြေမျိုးဒင်က လက်တွေ့၊ ရဲကားနှင့်ပင် ဦးဆွေနှင့်မြေမျိုးဒင်ကို ဆေးရုံ သို့ ပို့လိုက်ကြရသည်။

အခန်း (၂၃)

မြမျိုးဒင် အဖမ်းခံလိုက်ရပြီမို့ ရာဇဝတ်မှုတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်တော့မည်မှန်း မြသည်ညှာ သိပါသည်။

အားလုံးတော့ ဖွတ်မရ၊ ဓားမဆုံး ဖြစ်ကုန်တော့မည် အခြေအနေက သူမပါ ကြိုးစင်တက်ရမည်ကိန်း။ သေဒဏ်၊ ကြိုး ဒဏ်တွေ မရှိတော့ပေမယ့် နှစ်ကြီးသမားဖြစ်ရမှာ အသေအချာ

လောလောဆယ် မြမျိုးဒင်ကို စစ်ချက်ယူလို့ ရမှာမဟုတ် သေး။ သည်တော့ ချက်ချင်း သူမ လှုပ်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြမျိုးဒင်ကတော့ ကျားနာခဲ့ ခဲ့တော့မည်။ သူမကလည်း သူမပါ။ မြမျိုးဒင်ကို မကျေနပ်တာနှင့် ပစ်ထားမိသည်။ နောင်ကြီး အောင် ပုံစံပေးထားတာ။ အခုတော့ ဦးဆွေနှင့် သွားပြီပြီး ပြဿနာ

တွေက ထိန်းမရ၊ သိမ်းမရ။

ခြင်္သေ့ကို အလွမ္မာယ်ပြသည့် ဆက်ကပ်သမားလို သူမ ကိုယ့်ခြင်္သေ့ကိုယ် မနိုင်တော့။

ယခု ညနေစောင်းလို့ နေဝင်တော့မည်။ သူမတို့ဖြစ်ပျက် နေတာတွေ အိမ်က သိမှာမဟုတ်။ ညတွင်းချင်းပင် ရသမျှပစ္စည်း ကဲ့ယူပြီး နယ်စပ်သို့ လစ်တော့မည်။

သူမ တစ်ယောက်တည်းတော့ အနုကြမ်းစီးလို့ ရမှာ မဟုတ်။ မြရွက်ညှာကလည်း အားကိုးလို့ ရတာမဟုတ်။ မြသည်း ညှာ ဘယ်သူ့ကို အဖော်ခေါ်ရမလဲဟု ချက်ချင်းစဉ်းစားလိုက်သည်။

ဒီကိစ္စမျိုးက လူများလို့လည်း မဖြစ်၊ ယုံကြည်ရတဲ့လူဖြစ် ဖို့လည်း လိုသည်။

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

ကိုညိုကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာ သူရဇော်ဟာ သူမကို ပရိပို(စ်) လုပ်နေတာကြာပြီ၊ ပြီး ... သူ့အသွင်က မိုက်တိမိုက်ကုန်း။ ဘာမဆို လုပ်မည်ရုံ။ မြသည်းညှာ သူ့ကို မြွေမသေတုတ်မကျိုး လုပ်ထားခဲ့ တာမို့ ချက်ချင်းပင် သူရဇော်နှင့် ဆက်သွယ်လိုက်ပြီး တစ်နေရာမှ ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

“မြသည်းတော့ အကူအညီလိုနေပြီ ဖော်၊ ယူ ကူညီနိုင် ပါမလား”

၂၆၀ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“အသက်စွန့်စရာလိုသေးလား ပြော၊ ချစ်သက်သေတွေ ပြလိုက်မယ်”

“အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး ဇော်ရယ်၊ မြသည်းကတော့ အခြေအနေအရ နယ်စပ်ကို လစ်ရမယ်၊ ယူလိုက်ချင်လည်း လိုက်ခဲ့ မလိုက်ချင်လည်း တို့ ဝေစုခဲ့ပေးတာကို ယူပြီး ကျန်ခဲ့ပေါ့”

“ကိုယ်ကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပါ သည်းရယ်၊ သည်း သွားမယ့်နောက်ကို ဝဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဖို့အသင့်ပါ”

ချက်ချင်းပင် သစ္စာတွေထား၊ နှစ်ပါးသွားတွေ ခွင်ချပြီး သူမနှင့် သူရဇော် ခြံထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်လာကြချိန်ဟာ ည (၁၂) နာရီ။

မြရွက်ညှာကိုလည်း ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ပြီး ပိတ်ထားရသေး တာ။

“ညီမရေ... မမ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ အိပ်လိုက်ရ တယ်၊ ဘွားတို့ကို ပြောလိုက်ဦး”

ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ခြံသော့၊ အိမ်သော့တွေက ငိုပြီးသား။ သော့ ဖွင့်ပြီး ဝင်လာကြရုံ၊ သူမတို့ အကြံအစည်က မီးခံသေတ္တာသော့ကို ခိုးဖွင့်ရန်၊ သူရဇော်က ဒါတွေလုပ်တတ်ပြီးသား။

မီးခံသေတ္တာက အပေါ်ထပ်၊ ဘုရားခန်း၏ဘေးမှာ အိုင် အလံထားရှိသည်။ ထိုအခန်းသော့ကိုလည်း သူမသော့တုလုပ်ပြီး

တောနဲ့တောင်တွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် နီ ၂၆၁

သား။ ပြဿနာမရှိ။

နှစ်ယောက်သား တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်မဲ့တွေ ဝတ်ပြီး မျက်နှာအဝတ်မည်းတွေ စွပ်ပြီး ရပ်ရှင်ထဲကလို မီးခံသေတ္တာရှိရာသို့ ချွတ်နင်းပြီး လာခဲ့ကြတာ။

ည (၁၂) နာရီနဲ့ ဘယ်အခန်းကမှ လှုပ်ရှားသံတွေ မကြား ရ။ အားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်မည်။

လှေကားတစ်လျှောက် အလင်းရောင်ထဲမှာ ဖြည်းဖြည်း ချင်း လျှောက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြစဉ် မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် မြသည်းညှာနှင့် သူရဇော်တို့ မီးခံသေတ္တာထားသည့် အခန်းသို့ လျှော့လျှော့ရှုရှုရောက်လာခဲ့ ကြသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မီးခံသေတ္တာကြီးကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြရသည်။

“လွယ်လှချည်လား၊ ငှက်ပျောသီး အခွံခွာစားရတဲ့အတိုင်း ပဲနော်”

“ဟုတ်ပါ... ဒီလိုမှန်းသာသိရင် အစောကြီးကတည်းက အကောင်အထည်ဖော်တယ်၊ နှစ်ပေါက်အောင် ဒုက္ခခံမနေဘူး”

“ကဲ... သော့ဖွင့်အောင် ကြိုးစားကြစို့”
အခန်းမီးကိုတော့ မဖွင့်ရဲပါ။ အပြင်မီးတွေသာ လင်းနေ

၂၆၂ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တာ။ သည်အခန်းဟာ ဘွား ကျန်းမာစဉ်ကနေသည့်အခန်းပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ခင်ပွန်းရှိစဉ်က အတူနေသည့် မင်္ဂလာခန်းကြီးပါ။

အခန်းထဲမှာလည်း ဘွား၏ခင်ပွန်း ဦးကျော်ထွတ်၏ ပန်းချီဆွဲထားသည့် ပုံကြီးက လူတစ်ရပ်လောက်ရှိပြီး ခန့်ခန့်ညားညားကြီးနှင့်။ အသည်းပျက်ချင်စဖွယ်။

မြသည်းညှာ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ကြည့်နေရင်း ကြက်သီးတွေ ထနေမိစဉ် သူရဇော်မှာ မီးခံသေတ္တာကြီးကို အမျိုးမျိုးဖွင့်ကြည့်နေပါ၏။

“တိမ်မယောင်နဲ့နက်၊ လွယ်မယောင်နဲ့တော့ ခက်နေပြီ သည်းရေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇော်၊ ဖွင့်မရဘူးလား”

“ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်လေ၊ သည်းလည်း လာကူဦး”

“လာပြီ... လာပြီ ဇော်”

နှစ်ယောက်သား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာနှင့် မီးခံသေတ္တာသော့ကို ကြိုးစားဖွင့်နေကြတုန်း ခပ်ပျပျ အလင်းရောင်ကြောင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုလည်း အုပ်ပြီး အသုံးချနေရပါ၏။

သည်စဉ် သူတို့နှစ်ယောက်အသုံးပြုသည့် အပုပ်နံ့လို့လို့ ထောင်းခနဲ ရလိုက်သဖြင့် ကြက်သီးဖြန်းခနဲထကာ နောက်သို့

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အပျော်ရယ် ၂၆၃

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိကြလျှင်...

“အား”

သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မားမားကြီးရပ်ကာ လက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး ဒေါသတကြီး သွားကြီးပြီးရပ်နေသူဟာ ဦးကျော်ထွတ်။

နှစ်ယောက်လုံး ကြက်သေသေနေမိကြဆဲ။ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ ဖျတ်ခနဲ အားလုံး မှောင်သွားခဲ့လျှင် သူတို့နှစ်ယောက် သံကုန်ဟစ်ကာ အခန်းထဲမှ တိုးထွက်ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးနေမိကြတာ ခြံပေါက်ဝရောက်မှ တစ်ကြိုးသတ်တော့သည်။

ခြံပေါက်ဝမှာ သူတို့ကို စောင့်နေသူများကတော့ ရဲကားတစ်စီးနှင့်ရဲသားများ။

တိုက်၊ အစ်မက အနုကြမ်းစီး၊ ဒီကြားထဲ နင်က အရှက်မရှိ ဒီအိမ်မှာ နေချင်သေးတယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ကြပါဦး။”

“မမတို့အမှု မပြီးခင် ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ဦးလို့ ရဲအရာရှိက ပြောထားလို့ပါ ကိုကိုရယ်”

“အဲဒါ ဒီအိမ်က စောင့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်က စောင့်စောင့် ရတယ်၊ နင်တို့ကို မေးထားတဲ့တိုက်ခန်းကသာ သွားပြီးစောင့်”

“ကိုကိုရယ် ... ညှာတစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းမှာ မနေရဲလို့ပါရှင်၊ ညှာကို သနားပါနော်”

“မယ်မင်းကြီးမ ... အစက ဆွေမျိုးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ငါ့အိမ်ပေါ်တောင် ငါ လက်မခံလို့ တက်မလာကြတာလေ၊ အဲဒီဆွေမျိုးတွေကို ခေါ်ထားပေါ့”

အတင်းပင် ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်လိုက်မှ မြွေကညှာနဲ့ကို နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ကြည့်ပြီး တိုက်ခန်းသို့ ပြောင်းသွားခဲ့သည့်အဖြစ်။

“ဪ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... ဖားအော်တာပဲ လူမြင်ကြတယ်၊ မြွေကိုက်တာကို မမြင်ကြပါလား”

မြွေအင်နှင့်မြသည့်ညှာတို့အမှုကလည်း လောလောဆယ်အမှုတွေသာ ပေါ်သည်။ နဂိုအမှုဟောင်းကို အသက်နှင့်လဲပြီး

အခန်း (၂၄)

ယခုတော့ အိမ်မှာ ဇွဲ၊ ဘွားနှင့်ရွှေတို့ပဲ ကျန်တော့သည်။ မဖြူကလည်း သူ့အမှားအတွက် ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး နောင်တတွေ ရနေသဖြင့် သူတို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြပါပြီ။

နောက်ဆုံးကျ သူ့အပြစ်နှင့်သူ သူ့စရိတ်နှင့်သူ သည်အိမ်မှ လွင့်ထွက်သွားကြရပေပြီ။

မြသည့်ညှာနှင့်သူရဇော်က အချုပ်ထဲရောက်နေပြီး မြရွက်ညှာကို သူ့မြို့သို့ ပြန်ခိုင်းလိုက်ကြသည်။ မြရွက်ညှာ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ဘယ်လိုပင် တောင်းပန်တောင်းပန် ဇွဲ လက်မခံတော့ပါ။

“နင်တို့ပဲ အရှက်မရှိ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေကြဦးမယ်၊ နေချင်ကြသေးတယ် ဟုတ်လား၊ မောင်ကလည်း ဒီအိမ်ထဲ ဝင်စားကြ

၂၆၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကာကွယ်ထားကြပြန်သဖြင့် အမှုကမပေါ်။

မြမိုးဒင်မှာ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ ညောင်မြစ်
တူးလျှင် ပုတ်သင်ဥပေါ် ဆိုသလို မြသည်းညှာကိုဖော်လျှင် သူပါ
ဒုက္ခရောက်ရမည်မို့ မဖော်တော့။

ဖွဲမှာလည်း သူတို့ကို ဘယ်လိုဖော်ရမှန်း စဉ်းစားလို့မရ
ဖြစ်နေသည်။ လောလောဆယ် အဖမ်းခံနေရတာ အကြမ်းဖက်မှု
တွေ၊ အနုကြမ်းစီးမှုတွေ။

အိမ်မှာတုန်းကတော့ ဖွဲနှင့်ရွှေတို့ ဝိညာဉ်ယောင်ဆောင်ပြီး
သူတို့ကို ခြောက်လှန့်လို့ ရသေးသည်။ ယခုကျ အချုပ်ခန်းထဲ
ရောက်သွားပြီမို့ လိုက်ပြီး စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်လို့မရတော့။

သေဆုံးသွားသည့်သူတွေ၏အရိုးကပဲ တွန်ပါစေဟု ဆု
တောင်းရမည့်နှယ်။

အမှုတွေ မပြီးဆုံးသေးသည်မို့ ရွှေနှင့်ကိစ္စကလည်း
အလောတကြီး ထလုပ်လို့မဖြစ်။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို နောက်နှစ်
သီတင်းကျွတ်မှဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ဘဝဟာ သာသာယာယာပါပဲ။

အတိတ်မှ အရိပ်ဆိုးတွေကြောင့် မပျော်ရွှင်တော့သည်
ဘွားကို ကျန်းမာအောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်
ပြုစုပေးရင်း...

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အနုန်းရယ် ❀ ၂၆၇

ဖွဲကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝမှာ အရမ်းကြီးတော့ မပျော်ရွှင်ခဲ့
ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်မှုတွေ ရှိနေဆဲပါပဲ။ အဘိုး၊ ဖေဖေ၊
မေမေနှင့်အစ်ကို မိသားစု (၄) ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်နက်ထဲ အဆုံး
ရှုံးခဲ့ရတာ။

တစ်နည်းအားဖြင့် အသတ်ခံရတာမှန်း သိသိကြီးနှင့်
တရားခံတွေကို အပြစ်ဒဏ်မပေးရသေးဘဲနှင့် သူ အိမ်ထောင်မပြု
ချင်၊ လက်မထပ်ချင်သေးပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နှစ်ဝင်နေသည့် ဆူးတွေကို ဆွဲနှုတ်ပြီးမှ
ဘဝကို သူ ရှေ့ဆက်ချင်စိတ်ရှိမှာ။

တောနဲ့တောင်ရွယ် အချစ်နဲ့အနားရယ် ၂၆၉

ရတာ၊ ပြီးတော့...”

“သူတို့ကလည်း မိသားစုလိုက် ကားမီးလောင်ခဲ့၊ မှောက်
ခဲ့ရတာကို ကမ္ဘာမကျေဘူးလေ”

“သေလိုက်ပေါ့... သူတို့ ညှို့လို့ ခံလိုက်ရတာပဲ၊ ငါက
တစ်အိမ်လုံးတောင် မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်ချင်သေးတာ၊ ဘယ်
လိုမှ အခွင့်မသာခဲ့လို့”

ညီအစ်မ (၂) ယောက် စကားပြောနေကြစဉ် မြမိုးဒင်
အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး စားခွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဘုပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အခွင့်မသာရမှာလဲ၊ ရတယ်... မီးလောင်
တိုက်သွင်းလို့ ရသေးတယ်၊ သင်းတို့ကို သေအောင် သတ်လိုက်
ဦးမယ်၊ ခုလည်း ထောင်ကျမယ့်အတူတူ ဘာမှမထူးတော့ဘူး၊
သင်းတို့ကို သတ်ဖြစ်အောင် သတ်လိုက်ဦးမယ်”

“နင်မူးနေလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေဟာ၊ တော်ကြာ ထောင့်တစ်
ဆက်၊ လွတ်ရက်မရှိဖြစ်နေပြီး ထောင်ထဲတင် သေနေရဦးမယ်”

“ဟား ဟား ဟား သူများကို သတ်တုန်းက မိသားစု
သိုက်၊ အစုလိုက် အပြုံလိုက်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျ ထောင်ကျမှာတောင်
အကြောက်သလား”

“တော်... တော်စမ်း၊ တိုးတိုးပြောစမ်း၊ နင်ဟာလေ
နင်ကြောင့် ငါ့ဘဝ ခုလို ကမောက်ကမ ဖြစ်ရတာ၊ ငါ့ဘာသာ

အခန်း (၂၅)

မြမိုးဒင်ရော မြသည်းညွှာပါ အာမခံနှင့် အပြင်မှာနေပြီး
အမှုကို ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ယခုတော့ (၃) ယောက်လုံး စည်းတို
စွာဖြင့် တိုက်ခန်းမှာ နေကြသည်။ ပြီး လူမိုက်တွေပီပီ ကိုယ်ခုခံ
ပေးခဲ့ခြင်းများကို ပြန်မကြည့်ဘဲ ဇွဲတို့ လူပါးဝသည်၊ မတရားလှ
သည်ဟုသာ ဒေါသတွေ မချိမဆန့် ထွက်နေကြ၏။

“တောက် ... ဘယ်လောက်လူပါးဝကြသလဲ၊ ငါ့
တစ်ပြားမှ မပေးဘဲ နှင်ထုတ်လိုက်ကြတာ”

“တိုက်ခန်းနဲ့တစ်အိမ်ငွေတော့ ပေးထားသားပဲ မမရယ်”

“တော်... တော်... မိညွှာ၊ နင်မသိဘဲ ဘာမှဝင်မကြ
နဲ့ ဒီလောက် ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေတဲ့ သူဌေးသားကို ယူထား

သူဌေးသားနဲ့ဝါး ငြိမ်နေတာကို နင် ဝင်ရှုပ်လို့ ခုလို အဖြစ်ဆိုတွေ့ ဖြစ်ရတာ”

“အောင်မယ် ... မမက ခုမှ အချိန်တွေ တစ်ပတ်ပြန် လှည့်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အစကတော့ စိတ်တူ၊ ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ကြပြီး ခုမှ ဟိုအပြစ်ပုံ၊ ဒီအပြစ်ပုံတွေ မလုပ်ပါနဲ့”

“သဘောပြောတာပါ။ ကဲ ... အခုပြဿနာကျတော့ဇနီး ငါ့မှာ အကြံအစည်ရှိလို့ ဟိုလူနဲ့ တွဲနေတာကို နင်ပဲ သဝန်တွေတို့ ပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်လိုက်တာ ခုလို အမှုတွေ ဖြစ်ရော”

“ဒါက မမ သစ္စာမဲ့တာကိုးဗျ၊ ကိုယ့်မိန်းမ သူများနဲ့ တွဲနေတာ ဘယ်လိုကောင်က ကြည်ဖြူနိုင်မှာလဲ”

“ကဲ ... ထားလိုက်ပါတော့၊ ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လိုဆက်ကြမလဲ၊ ခုဆို အမှုရင်ဆိုင်နေရတာ ဘယ်တော့ ပြီးမယ်မသိဘူး၊ ပြီးရင်လည်း ထောင်ကျမှာပဲ၊ လောလောဆယ် အမှုအတွက် ငွေဈေးလည်း ကုန်ရဦးမယ်၊ ရှိတာတွေ ထုခွဲရောင်းချပစ်ရတာနဲ့ ဒီထိုင်ခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အဲဒီတော့ မမ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပြော၊ မမသာ ခိုင်းဆိုင်ဆိုရင် ကျွန်တော် အဝီစိလည်း အောက်ထိုးဆင်းရဲတယ်၊ ယမခင်လည်း လည်ပင်းညှစ်ရဲတယ်”

“တော် ... နင်က အပြောပဲ၊ လက်တွေ့ကျ ဘာမှ ပီပီရီရီရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ပိတယ်ဗျာ၊ ပိလို့ပဲ ခုထိ ဟိုအမှုကြီး မပေါ်တာပေါ့၊ ကဲ ... ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာခိုင်းမလဲ၊ ပြောဗျာ ကြာတယ်၊ ကျုပ်တဝက မထူးတော့ဘူး၊ မသေခင် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်သွားဦးမယ်”

“နင် ... တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့ဗျ”

မြသည်းညွှာ မြမျိုးဒင်ကို ချည်ပြီး တုပ်ပြီး စကားတွေ ပြောပြီးလျှင် မြရွက်ညွှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးက အသည်းနံ့သည်။ နေရာတကာ သူသိလို့မဖြစ်။

သည်တော့ မြရွက်ညွှာကို မီးဖိုခွက်သို့ ပ၊ထုတ်လိုက်ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။ မြသည်းညွှာနှင့်မြမျိုးဒင်တို့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသမီး၊ မောဟမီး၊ အာယာတမီးတွေက ဟုန်းဟုန်းတောက်နေခဲ့ပြီ။

“ငါ ... ဟိုမိသားစုကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးခဲ့ချင်တယ်၊ ငါတို့လည်း ထောင်ကျမှာပဲ၊ ငါ့ကို ဘာပစ္စည်းမှလည်း ထပ်ပေးမှာ မဟုတ်တဲ့အတူတူ သူတို့ကိုလည်း မွဲပြာကျအောင် လုပ်ခဲ့ချင်တယ်”

“မီးရှို့ရမှာလား”

၂၃၂ ပျို ကြယ်စင်များဝေ

“ဟုတ်တယ်... သူတို့အိမ်ကို မီးရှို့ရမယ်”

“ရတယ်လေ... စိန်လိုက်၊ ဘယ်တော့ရှိရမလဲ၊ ပြော”

“ဒါကတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာပေါ့”

“မြန်လေ ကောင်းလေနော်၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝက ရေရာ
တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်ညပေါ့”

“အိုကေ... ကျွန်တော် အားလုံး အကွက်ကျကျ စီစဉ်
လိုက်ပါမယ်”သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးဖို့အတွက် စီစဉ်၊ အကွက်ချရင်း
မြည်းညာနှင့် မြို့အင်တို့နှစ်ယောက် ငရဲရောက်သည်အထိ တွင်း
တူးပြီး မိုက်ဖို့ တက်ညီ၊ လက်ညီ။

အခန်း (၂၆)

လစိုက်ညပေးမယ့် မာကျူရီမီးရောင်တွေကြောင့် အလင်းက
ခပ်ပျပျ။ ဇွဲတို့ခြံဟာ လမ်းသွယ်ထဲမှ အလင်းရောင်နည်းပါးပါသည်။အိမ်ပေါ်မှာ ဘွားအိပ်နေလောက်ပေမယ့် ချစ်သူတို့ဘာဝ
ချိန်းတွေသည့်အရသာ၊ အေးမြသည့်အရသာကိုလည်း ခံစားချင်
နေတာ။ လူပျိုကြီး ဇွဲပါ။ အသက်သုံးဆယ်ကျမှ ကဲ... သဲ နေ
လိုက်တာ။သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး၊ ပညာတွေ ကြိုးစား၊ စီးပွား
ရေးတွေ လုံးပမ်းနှင့်။ ဟော... အသက်တွေ ကြီးလာပြန်တော့
လည်း သူ့မှာ ဟတ်ထိလောက်စရာ တစ်ယောက်မှမတွေ့ခဲ့တာ
အမှန်။

မိန်းကလေးတွေ ချောကြ၊ လှကြပါပေရဲ့။ သို့သော် ပါကင် လှလှလေး ပတ်ထားသည့် ရောင်တန်းပစ္စည်းတွေလို သဘာဝအလှ ဆိုတာ မမြင်ခဲ့ရ။

ဘယ်သူ့ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် အစစ်အမှန်က နည်းနည်း။ အတုအယောင်တွေက ခပ်များများ။ ခေတ်ကြီးကိုက တိုးတက်နေတော့ မိတ်ကပ်ပညာတွေအပြင် တင်တုတွေ၊ ရင်တုတွေ ပါ သုံးကြတာ။

လူပျိုကြီးပီပီ ဇီဝကြောင်လှသည့်သူဟာ ဘွားအတွက် အဖော်အဖြစ် စေတနာနှင့်ခန့်အပ်လိုက်သည့် ရွှေယွန်းမိုနှင့်ကွာ ဟတ်ထိတော့သည်။

တစ်အိမ်ထဲနေကြတာမို့ ရွှေယွန်းမိုရဲ့သဘာဝအလှစစ်တွေကို သူ မြင်နေရသည်။ သည်ကြားထဲ စိတ်ထားလေးကလည်း ထူးလိုက်သေး။ ဖြူဖြူစင်စင်လေး။

ပြီး... သူက လျှပ်ပေါ်လော်လီသည့်ခေတ်ပေါ်အလှတွေကို ခံစားလို့ရတာမဟုတ်။ တုံးသည်ပဲ ပြောပြော၊ မိတ်ကပ်နဲ့မကြိုက်။ သဘာဝရနံ့ဖြစ်သည့် သနပ်ခါးရနံ့လေးကိုပဲ ကြိုက်သည်။

ရွှေယွန်းမို၏မိန်းမမြတ်ပီပီ သင်းသင်းလေးတွေသည် ကိုယ်သင်းနဲ့ကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ ကျန်းမာမှုနှင့်သန့်ရှင်းမှု ပေါင်းလိုက်တော့ တချို့ မိန်းကလေးများလို ကိုယ်နဲ့မဆို။

ချစ်သူလေးကို သူ ရေကူးကန်ဘေးမှ ခုံတန်းလျှားတွေဆီ အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ။

မျက်နှာလေးအိုအိုနှင့် သူ့နောက်ကို တရွတ်ဆွဲပါလာရသူ လေးဟာ အဘွားကြီးလေးလို ပါးစပ်မှလည်း တချစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လို့။

“ကိုကိုကလည်း ရွှေ အိပ်ချင်ပြီ သိလား။ (၁၁) နာရီပဲ ထိုးတော့မယ်”

“အိပ်ချင်လည်း ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်၊ ချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ပါ။ ဒီည သာယာတယ်လေ”

“ကိုကိုရယ်... လခိုက်ညကြီးများ ပြီး... မြို့ပြမှာ ညရဲ့ အလှဆိုတာ ပြည့်ဝအောင် မသာယာတော့ပါဘူးနော်”

“စကားများလိုက်တာကွာ၊ ကိုကိုလည်း ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့ အရသာလေး ခံစားချင်တာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရေကူးကန်ဘေး ရောက်လာတော့ အမိုးအောက်က ခုံတန်းမှာ အတူထိုင်နေကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုက ရွှေကို သူ့ပေါင်ပေါ် ချီတင်ထားလိုက်သဖြင့် ရွှေ မျက်စောင်းလေး ထိုးရင်း...

“အလကား... မဝယ်ဘဲနဲ့ နှိုက်မြည်းနေတယ်”

ကလေးတွေအချင်းချင်းပြောသည့်စကား။ ဇွဲ ရယ်ချင်ပေ

၂၇၆ နီ ကြယ်စင်မုာ်ဝေ

မယ့် ရုပ်တည်ကြီးနှင့်။

“ဝယ်မှာ ... ဝယ်မှာ၊ ခုပဲ ဝယ်တော့မှာ”

“ကိုကိုနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကို ရွှေ့ကို လက်ထပ်မှာပဲ၊ ရင်ထဲမှာ ဆူးတွေနဲ့ နှင်နေလို့ အချိန်ဆွဲနေတာ၊ အဲဒီအမှုပေါ်ပြီး တရားမတွေ့ကို အပြစ်ပေးပြီးတာနဲ့ ကိုကို ရွှေ့ကို ဝယ်တော့မှာ၊ အစီ ... ဝါးတော့မှာ”

“ကိုကိုနော် ဘာကြီးမှန်းကို မသိဘူး”

ဖွဲ့ ကြောက်နေသည့် ကောင်မလေးကို ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ဂါဝန်နက်ပြာ ဖားဖားလေးနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသည့် ချစ်သူလေးကိုသာ ...

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ချီချုပ်နှောင်လိုက်ပြီး မျက်နှာလှလှလေးမှာ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေကစပြီး မွှေးတော့သည်။

သည်လိုကျတော့လည်း အပျိုစင်လေးမမျှာ ရင်တွေ ပရမ်းပတာ ခုန်ပြီး စောစောကလို ရန်လည်း မတွေ့နိုင်တော့။ ကြောင်ပေါက်လေးလိုလည်း မကုတ်ခြစ်နိုင်တော့ပါ။

ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်ပြီး လှိုက်ဖိုမောလှလာသည်ကြောင့် ခြေတွေ၊ လက်တွေပင် မလှုပ်နိုင်တော့သလို၊ ဘယ်လိုခံစားမှုကြီး

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်းရယ် နီ ၂၇၇

လဲ။

“ကိုကို”

ရွှေ တောင်းပန်တိုးလျှိုးပေမယ့် သူ ကြားတောင် ကြားရဲ့လားမသိ။ ကိုကိုမျက်နှာကြီးက သူမရဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ထပ် ညပ်လာပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေပါ၊ ပါးလေးတွေ ...

ဒီလူကြီး တကယ်ကို ဝါးစားတော့မှာလား။

ရွှေ သတိတွေ ကင်းလွတ်သလို မျောလွင့်နေရတာ အချစ်ရေယဉ်ကြောဆိုတာလား။

ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရွှေက မိန်းကလေး။ အချစ်ဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ သေချာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာလက်ကြမ်းကြီးက ဆွဲပြလိုက်ရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လွှဲတတ်ကြတာပဲ။

ခုံတန်းလေးပေါ်ကနေ မြက်ခင်းပေါ် ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းပင် ရွှေ မမှတ်မိတော့။ ရွှေရဲ့သတိသမ္ပစင်တွေ ပျောက်ဆုံးအောင်ပဲ ကိုကို ပြုစားရက်တယ်။

မြေနှစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်နေကြရာမှ ရွှေ အတင်းတွန်းခွာပြီး ကြိုးထလိုက်ပါသည်။

“ကိုကို မကောင်းဘူး၊ ရွှေ့ကို ဖျက်ဆီးမလို့လား”

“ကိုကိုစိတ်တွေ လွှတ်သွားလို့ပါ၊ ဆောရီး”

ရွှေ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့ပြီ ...

“ကိုကိုတို့ကတော့ ဆောရီးဆို ပြီးတာပဲလေ၊ ရွှေတို့ မိန်းမသားတွေမှာသာ”

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုကို ရွှေကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပါမယ်”

“ဒီစကားထွက်လာအောင် ရွှေ ရေလာမြောင်းပေးတွေ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်တာ၊ မထပ်တာ ကိုကိုသဘောပါ”

ရွှေ ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားတော့ ဇွဲ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ရင်ထုမနာ ကျန်ခဲ့ရသည်။ ငါးများသွားတယ်။ လက်မထပ်ရသေးဘဲ ဧည့်သည်ကျော်မိတော့မလို့။

ရွှေဟာ အသက်ငယ်ပေမယ့် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသည့် မိန်းကလေးပါ။ ရေတံခွန်လို အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသည့် သူ့အချစ်တွေကို တွန်းဖယ်ရုန်းထဲပြီး ရှောင်ထွက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။

ချီးကျူးပါတယ် ရွှေရယ်။

“တောက်... ဒီတော်သလင်းခွေးတွေကလည်း မပြန်ဘူး”

ဇွဲနှင့်ရွှေ ချစ်သူနှစ်ဦး ရေကူးကန်ဘေးမှာ ချိန်းတွေ့နေကြကတည်းက မြသည်းညှာနှင့်မြမျိုးဒင်တို့ ကားနှင့် ခြံထောင့်မှာ ရောက်နေကြပေပြီ။

အိမ်ကို မီးရှို့ဖို့အတွက် ဓာတ်ဆီပုံးတွေက ကားထဲမှာ အဆင်သင့်၊ ခြံထဲကို ခိုးဝင်ဖို့သာ ခက်နေတာ။ မှောင်ရိပ်မှာ ကားကို ခုတ်ထားပြီး သူတို့ (၂) ယောက် ကားထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေကြရသည်။

ခြံပြင်မှာ ချောင်းကြည့်နေရသလိုမို့ ဇွဲနှင့်ရွှေတို့နှစ်ယောက် ပူးကပ်ယှက်နွယ်နေကြတာ၊ မြက်ခင်းပေါ်မှာ တွန့်လိပ်နေကြတာတွေ မြင်တော့...

အရက်နဲ့ ရဲဆေးတင်ထားသည့် မြမျိုးဒင် မနေနိုင်တော့။ သူ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေသည့် မြသည်းညှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကတည်းက အရှုံးအမှားချစ်ရသည့် တိတ်တခိုး ဇနီးမယား။

တစ်ခါတစ်ရံမှ ခိုးချစ်ကြရသည့် ဇနီး။ သူ တံတွေးနှင့်သံကြီးနှင့် ခေါ်မိပြီ။

“မမ”

မြသည်းညှာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး...

“မြမျိုးဒင်နော်... ငါတို့တွေ အလေလိုက်ဖို့လာတာ

၂၈၀ နီ ကြယ်စင်မှူးမေ

မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ်ပြီးအောင် အရင်လုပ်။ အိမ်ရောက်မှ နှင့်သဘော”

“မမကလည်းဗျာ... မောင်တို့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး။ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်အိမ်ကမှလည်း ထွက်မလာကြတော့ပါဘူး”

“ပြောနိုင်မလား... ဟဲ့”

“ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရအောင်လည်း ဟိုနှစ်ယောက်က အိမ်ထဲ ပြန်မဝင်ကြသေးဘူးလေ။ ကိစ္စများတုန်း ရှိသေးတယ်။ လာမီ မမရယ်။ မောင်တို့လည်း တစ်ပွဲလောက် နွဲ့ရအောင်”

“မြမိုးဒင်နော်... ငါ လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်အောင် မလုပ်နဲ့”

“သတ်ချင်လည်း သတ်ဗျာ၊ မသေခင် ကိုယ့်မယားကိုယ် ချစ်တာ အပြစ်လား”

မြမိုးဒင် အတင်းပင် ပွဲကြမ်းမည်ပြင်စဉ် မြသည်းညွှာက လည်း ဒေါသနှင့် အတင်းရုန်းကန်နေသည်ကြောင့်...

စောစောက မြမိုးဒင် ငြိမ်းထားသည့် စီးကရက်အတိုလေး က ကားနောက်ဖက် ဓာတ်ဆီပုံးများကြားသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ မီးက ကောင်းကောင်းမသေသေးသည့်အပြင် နွေညကလည်း အရာ ရာကို ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေစေရာ...

“ဝန်း”

တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမှန်ရယ် ၂၈၁

ခနဲ မီးတောက်များနှင့်အတူ ကားတစ်စီးလုံး မီးတောက် တွေက ဘယ်လို၊ ဘယ်လို ဖြစ်သွားစေသည်မသိ။

ကားရှေ့ခန်းမှာ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ဗျာများနေသည့် နှစ်ယောက်အား ငရဲမီးတွေလို ချက်ချင်းပင် ဟုပ်ခနဲ ဆွဲလောင်ဟပ် သွားလေတော့ရာ...

ပြေးလည်း မပြေးနိုင်၊ ကားထဲမှလည်း မထုတ်နိုင်ကြတော့ ဘဲ ချက်ချင်းပင် အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျနေကြရတော့သည့်အဖြစ်။

ဖွဲ့တစ်ယောက် မြက်ခင်းပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း အလွမ်း
မင်းသား လုပ်နေတုန်း ခြံပြင်မှ ဂုန်းခနဲပေါက်ကွဲသံကြီးကြောင့်
လန့်ဖျပ်ပြီး ပြေးထွက်သွား။ လူတွေ၊ အကူအညီတွေ ခေါ်ပြီး
မီးလောင်နေသည့် လူ (၂)ယောက်ကို မီးသတ်တွေ၊ မီးသတ်ဘူး
တွေနှင့် အမြန်ဆုံး ငြိမ်းသတ် ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

နောက် ... ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံအရေးပေါ်သို့ ပို့ခဲ့၏။
အသည်းအသန်တွေ ကုတော့ နေ့လယ်လောက်မှာ သတိလစ်ရာမှ
သတိပြန်လည်လာကြသည်။

ကိုယ့်အဖြစ်ဆိုးကိုယ် သိသွားကြပြီး မသေခင်ဖြောင့်ချက်
တွေ ပေးခဲ့ကြရာ ... ပထမ မိသားစုလိုက် အိပ်ဆေးခတ်၊ မီးရှို့ပြီးမှ
ကားကို ချောက်ထဲတွန်းချသည့် အမှုပါ ပေါ်ခဲ့သည်။

ယခုအမှုကတော့ အိမ်ကို မီးရှို့မလို့ ဓာတ်ဆီပုံးတွေနဲ့
စောင့်နေတုန်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး စီးကရက်မီးပွားနှင့် တွေ့
သွားတာ။

ဪ... ငရဲဆိုတာ ဘဝမကူးပါလား။ ဝဋ်ဆိုတာ ဘဝ
မကူးပါလား။ သူတစ်ပါးတုန်းက အိပ်ဆေးခတ်ပြီး ကားမီးရှို့ခဲ့တာ
သူတို့ အလှည့်ကျ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ခံခဲ့ရပါလား။

သည်ကြားထဲ ချက်ချင်းမသေဘဲ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေကို
အသည်းခိုက်အောင် ခံစားနာကျင်နေရတာ။ တကယ့်ကို လူငရဲသား

အခန်း (၂၇)

ဆေးရုံအထူးခန်းထဲမှာ ...

တစ်ကိုယ်လုံး မီးတွေလောင်ဟင်ထားသဖြင့် မည်းတူချိတ်

ကာ ညှော်နဲ့တွေကလည်း ထွက်နေ၏။

မြသည်းညွှာနဲ့မြမျိုးအင်။

လူမှာ ၇၅% အပူလောင်လျှင် မီးလောင်လျှင် ဘယ်လိုမှ
ကုမရတော့ပါ။ ယခု သူတို့ (၂) ယောက်က တစ်ကိုယ်လုံး လောင်
ထားတာ။

မီးကျွမ်းထားသည်မို့ ဆံပင်တွေလည်း မရှိ။ လူတွေမှာ
လည်း ကင်ထားသည့် ငါးထက် ဆိုးနေသေးပေမယ့် ဝဋ်ကြွေးက
ရှိတော့ ချက်ချင်းမသေကြသေးပါ။

၂၈၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

တွေ့အဖြစ်။ မြင်ရသူတိုင်းကို သံဝေဂရစေသည်။

တရာမညပဒေက အပြစ်ပေးတာကို မခံယူနိုင်တော့ပေမယ့် လောကီခရီး သေလွန်သည့်အခါ အင်္ဂါစင်ရဲတို့မှာ ခံရမှာတော့ အသေ အချာ။

အနိဋ္ဌာရုံတွေကိုကြည့်ပြီး ဇွဲ သံဝေဂတွေ အများကြီးရပါ သည်။ ကိုယ့်မိသားစုကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံခဲ့ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံရတာကို ကြည့်ပြီး ဇွဲခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။

ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်း ဆိုသည့်အတိုင်း သံသရာ အဆက်ဆက်က ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့်ဆိုလျှင်လည်း သည်ဘဝမှာ ပင် ဝဋ်ကြွေးတွေ ပြေပါတော့။ ကျေပါစေတော့။ သူကတော့ အား လုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။

သည်ဘဝမှာပင် တစာစာအော်ဟစ်ရင်း အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်ခံခဲ့ရသည့် နှစ်ယောက်အား ကျောခိုင်းလိုက်ရင်း သူ့ရင်မှာ အာယာတတွေ၊ အငြိုးအတေးတွေ၊ အားလုံး ကျေပျက်ခဲ့ပါပြီ။

ညနေမစောင့်ခင်ဘဲ နှစ်ယောက်လုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြပြီ မို့ အားလုံးအတွက် ရည်မှန်းပြီး ဆွမ်းသွတ်၊ အမှုအတန်းဝေဖို့ ဘွားနှင့် တိုင်ပင်ရမည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြသည်းညှာတို့ သေဆုံးသည့်နေ့ဟာ ဇွဲနေအောင်တို့ သေဆုံးပြီး တစ်နှစ်တိတိပြည့်သည့်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

နိဂုံး

ရွှေရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ...

ရေတံခွန်မိမိစမ်းတွေနှင့် သာယာလှပသည့် တောနှင့်တောင် ဇွယ်။

တစ်ခါက ကားမီးလောင်ခဲ့သည့်နေရာမှန်း သိနေသည့်မို့ ရွှေ ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် ငှက်တစ်ကောင်လို လေဟန်စီးနေဆဲ။

တောတန်းလေးထဲမှ လက်တွဲပြီး ပြေးထွက်လာသည့် စုံတွဲလေးတစ်တွဲက ရွှေကို တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး တားဆီးကြသည်။

ရွှေ သေသေချာချာ ငိုကြည့်လိုက်တော့ ဇွဲနေအောင်နှင့် မြသည်းညှာ၊ နှစ်ယောက်လုံး နုသစ်လှပနေလိုက်ကြတာ။

“ရွှေ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားပေးစမ်းပါ။ ငါတို့ နှင့်အိမ်မှာ နေချင်လို့ပါ”

“အို... မခေါ်ချင်ပါဘူး။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ရန်သူတွေ”

“ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ဘဝ ကို ကောင်းတဲ့ရှုထောင့်က မြင်တတ်ကြပါပြီ။ ခေါ်ပါနော်။ ငါတို့ကို မြဲမျိုးဒင်က အမြဲလိုက်ပြီး နောင်ယုက်နေလို့ပါ။ ဟော... ဟော... လာပြီ... လာပြီ”

ရွှေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်အခါ တောတန်းထဲမှ ပြေးထွက် လာသူဟာ အင်္ဂလိမာလလို ပန်းကုံးတွေ လည်မှာဆွဲလို့၊ အဲ... သူ့ကိုယ်မှ မီးလောင်ညှော်နဲ့တွေ့လည်း စာထောင်းထောင်းထလို့

“ဟေ့... မပြေးနဲ့ နှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါ ကမ္ဘာကျေ သော်လည်း ဥဒါန်းမကျေဘဲဟေ့”

“အမယ်... မယ်... ဒီစကားလုံးတွေ တော်လှန်နေ ကားထဲမှာ သွားပြော”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ မီးတွေတောက်နေတယ်။ နှင်တို့ကို မုန်းတယ် နှင်တို့ကို သတ်မယ်”

တကယ့်ကို အင်္ဂလိမာလလို ဓားကိုမြှောက်ပြီး ခုတ်ရအောင် လိုက်နေတော့ ရွှေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သနားပြီး လေဟုန်းစီးနေရာ မှ အောက်သို့ ဆင်းခါ လက်တစ်ဖက်စီ ဆွဲလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူတို့ (၃) ယောက်ဟာ ငှက်တွေလို လေမှာ ပျံဝဲကြရင်း ဇွဲနှင့်သွားရှိရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ အတူတူရောက်ရှိလာကြ သည်။

မြေပေါ်သို့ ဆင်းသက်ကြပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည့်အချိန်တွင် ဇွဲနေအောင်နှင့် မြသည်းညွှာတို့နှစ်ယောက်လုံး ရွှေရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝှေ့ပျောက်ကွယ်သွားကြသဖြင့် ရွှေ အံ့သြလွန်းလို့ ကြက်သေ သေနေရသည်အဖြစ်။

ထိုအိမ်မက်ကို ဘွားနှင့်ဇွဲအား ပြောပြလိုက်လျှင် ဘွားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နှိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်။

“သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ အမြွှာမွေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ (၂) ယောက် ဝင်စားတဲ့အမြွှာပါ”

ဇွဲကတော့...

“အစ်ကို လူလာဖြစ်တာ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် မြသည်း ညွှာ လူလာဖြစ်တာတော့ မကျေနပ်ပါဘူးကွာ”

“ဟဲ့... မြေးရဲ့ ဘဝခြားသွားကြပြီလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားသမီးဖြစ်လာမှာကို ကြိုဆိုရမှာပေါ့၊ ဘွားတော့ ဝမ်းသာ တယ်၊ ဆွေမျိုးနည်းနေတဲ့ ငါတို့မှာ အမြွှာတွေမွေးမှ မြန်မြန်လူဦး ရေ ပွားလာတော့မှာပေါ့”

“ဘွားကလည်း ကိုကိုရှေ့မှာ ရှက်စရာ”

၂၈၈ **ကြယ်စင်မှူးဝေ**

“ဘာရှက်စရာလိုလည်း လက်ထပ်ပြီးတာပဲ တစ်လကျော်
နေပြီ၊ အပျိုလေးလို ရှက်နေဦးမှာလား”

“အို... ရှက်တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ကျန်နေတဲ့ ရှက်ကြောကို ကုန်အောင် ဖြတ်
ပေးမယ်၊ ခဏနေနီ ဘွား”

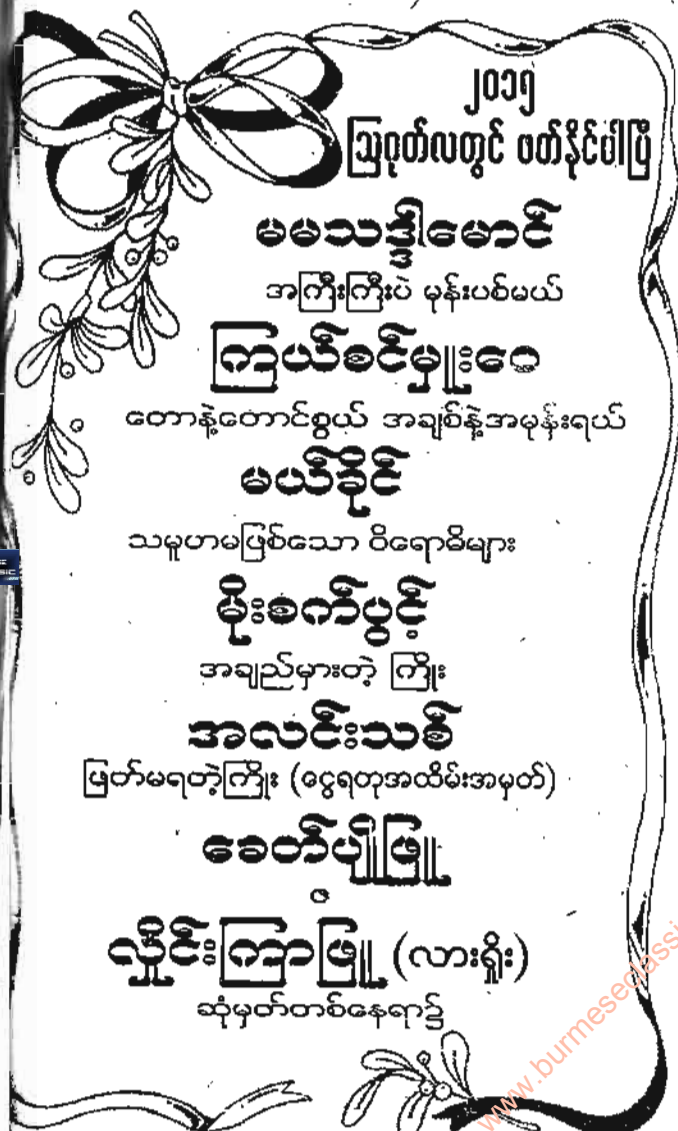
ဖွဲ့ ရွှေ့ကို လက်ဆွဲကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့တော့ ရွှေ့ကလည်း
ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်လို့၊

လမင်းကြီးကတော့ ရေကူးကန်ဘေးမှာ လည်ချင်းယှက်
နေကြသည့် ချစ်သူမောင်နှံ၏အပေါ်သို့ အလင်းတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ
သွန်ချလို့ပါလေ။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၁၂-၅-၂၀၁၅

၂၀၁၅
ဩဂုတ်လတွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ

မေသဒ္ဓါမောင်
အကြီးကြီးပဲ မုန်းပစ်မယ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ
တောနဲ့တောင်စွယ် အချစ်နဲ့အမုန်းရယ်

မယ်ခိုင်
သမုဟမဖြစ်သော ဝိရောဓိများ

မိုးခက်ပွင့်
အချည်မှားတဲ့ ကြိုး

အလင်းသစ်
မြတ်မရတဲ့ကြိုး (ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်)

ခေတ်ပျိုဖြူ

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)
ဆုံမှတ်တစ်နေရာ၌